"Deki onlara peygamberim: Eğer sizler mü'min iseniz, sizin imanlarınız sizlere ne kötü şeyler emrediyor?"

Yâni bu kadar kötü şeyler emreder mi iman? Siz mü'min oldu-ğunuzu iddia ediyordunuz? İşittik, isyan ettik! Diyorsunuz, arkasından peygamberleri öldürüp, kitabınızı tahrif ediyorsunuz. Peygamber aranızda olduğu halde buzağıya tapınmaya kalkıyorsunuz. Sizin nasıl bir imanınız var ki, bu imanlarınız sizi Allah'la çatıştırıyor? Nasıl bir imanınız var ki, Resûlleri gündemden uzaklaştırtıyor size de, hep başkalarını gündeme almanızı emrediyor?

Nasıl bir imanınız var ki, Resûllerin örnek hayatları yerine başka başka insanların hayatlarını örnek almaya zorluyor sizi? Böyle iman olmaz yahu. Sizin bu imanınız nasıl bir iman ki, size bunları emrediyor? Böyle bir iman başka değil, olsa olsa şeytana iman olur deniyor.

Peki bu adamları bu yanılgıya iten sebep neydi acaba? Acaba hangi sebepten ötürü bu cesareti buluyorlardı bu adamlar kendilerinde? Bunların hayatında bir yanılgı var. Belki de şeytanın en fazla insanları yakaladığı nokta burasıdır. Nasıl yakalıyor şeytan? Veya bu insanlar nasıl mutmain oluyorlar böyle? Bakın bu insanlar diyorlar ki, âhiret yurdu bizimdir. Cennet bizimdir, cennet bize aittir. Yeryüzünde Allah'ın en çok sevdiği insanlar biziz. Ve kesinlikle bizler cennete lâyık insanlarız, cennete gideceğiz..

"Yahudi ve hıristiyanlar dediler ki: Biz yeryüzünde Allah'ın dostları ve sevgilileriyiz."

(Mâide 18)

Bizler bu halimizle, bu anlayışlarımız, bu yaşayışlarımızla, bu önderlerimizle ve bu kitaplarımızla, bu cemaatlarımızla, bu yapılan-malarımızla kesin cennetliğiz. Bu iş kesin. Bu iş garantidir. Bizler ga-ranti cennetliğiz, siz kendinize bakın dediler. Hıristiyanlar böyle diyordu, yahudiler böyle diyordu. Allah'ın oğlu dedikleri Hz. İsa'yı ve Hz. Üzeyir'i, işledikleri günahlara karşı kalkan yaparak, Allah'a veliaht tayin ederek, Allah'a, Allah'ın bu sözünden çıkamayacağı oğulları vasıtasıyla torpil yaptıracaklarına inanıyorlardı. Evet hıristiyanlar da, yahudiler de aynı şeyi söylüyorlardı.

Ve bugün maalesef aynen onlar gibi sapmalar içine giren müslümanlardan pek çoğu da aynı şeyleri söylemeye çalışıyorlar. Aynen onlar gibi Allah'a birtakım veliahtlar, Allah karşısında birtakım şefaatçiler bulmaya ve onlara sığınmaya çalışıyorlar ve işin kötüsü böylece kendilerinin kesin cennetlik olduklarını savunmaya çalışıyorlar.

Şimdi madem bu kadar kendimize güveniyoruz, ben şu yaptı-ğım konuşmalarımla, sizler haftada bir kere gelip beni dinlemeleri-nizle veya

infaklarınızla, ikramlarınızla, berikiler cemaatlarıyla, ötekiler hocalarıyla, hacılarıyla kesin cennete gideceğimizi iddia ediyoruz. İşte bilelim ki; bizim bu mutmain halimiz değişimin önündeki en büyük engeldir. Bizim değişimimizin önündeki en büyük engel budur. İnsanların değişimlerinin önüne dikilmiş en büyük put budur. yahudi'nin değişiminin önündeki en büyük engel buydu çünkü. Onlar bu inançlarından dolayı değişmeye gerek görmediler. Mutmaindiler çünkü bu konuda. O halleriyle cennete girecek olan bu insanlar, İslâm'ı kabule gerek görmediler.

İşte bakın bu mutmain ve değişime gerek duymayan, değişime razı olmayan, statik ve durağan hayatlarını, geleneklerini devam ettirmeden yana olan bu insanlara Allah buyurdu ki:

94:"De ki; eğer âhiret yurdu Allah indinde başkalarına değil de sadece size ayrılmış ise, o halde sâdıksanız hadi ölümü temenni edin!"

Onlara şunu söyle ey peygamberim: Eğer Allah yanında ahiret yurdu başkalarının değil sadece sizinse, sadece siz gidecekseniz o cennete, diğer insanlar cehenneme gidecekse, o cennet sadece size aitse, ahir yurt, yâni işin sonu hep size kalacaksa, siz sonunda hüküm ferman olacak, söz sahibi olacaksanız, öyleyse hadi bakalım:

Eğer iddianızda sâdıksanız hadi hemen ölümü temenni edin bakalım. Hadi hemen ölüme, ne duruyorsunuz? Madem cennet var ve o cennet sadece sizindir, size aittir, öyleyse ne duruyorsunuz? Niye hemen ölmek istemiyorsunuz? Niye bir an evvel o cennete ulaşmak istemiyorsunuz? Bu dünya hâlâ sizi niye bağlıyor böyle? Niye çakılıp kaldınız dünyaya? Bu programlarınız ne böyle? Bin yıl yaşasanız da bitmeyecek bu hedefleriniz ne böyle? Bu evler, bu barklar, bu arabalar, bu marklar, bu dolarlar, bu makamlar, bu diplomalar, bu şanlar, bu şöhretler, bu alkışlar sizi niye hâlâ hayata bağlıyor? Madem ki Cennet sizi bekliyor, o halde ne duruyorsunuz? Denilince:

95:"Hayır hayır, ellerinin kazandıkları yüzünden, onu hiç bir zaman temenni edemeyeceklerdir. Allah zâlimleri çok iyi bilir."

Elleriyle yedikleri naneler yüzünden, onlar onu hiç bir zaman temenni edemeyecekler. Elleriyle işledikleri günahlar yüzünden onlar asla ölmeyi isteyemeyeceklerdir. Biz de isteyemiyoruz o yüzden. Niye? E işimiz var, aşımız var canım. Değil mi? Planlarımız var, programlarımız var, dükkanımız var, tezgahımız var. Amir olacağız, müdür olacağız, baş olacağız, ayak olacağız, gideceğiz, geleceğiz. Veya da-ha kutsal görevlerimiz var efendim, bu ümmete daha Kur'an anlataca-ğız, sünnet anlatacağız, teşkilatımızı büyüteceğiz, cihan şümul hale getireceğiz, devlet kuracağız, biz ölmeyeceğiz yâni. Daha çok işlerimiz var bizim diye böyle kendi kendimize ölümden öte bir hayat istiyoruz.

Yâni cennetteki kadar rahat, ama ölmemek üzere dünyada böyle bir cennet istiyoruz. Sanki bugün müslümanlar İslâm'ın ön gördüğü hayatı sadece rahatlık anlıyorlar. Yâni sanki peygamber Taif'te hiç taşlanmamış, Bedir'de hiç işkence görmemiş, Uhut'ta yara almamış ve hiç aç kalmamış, açıkta kalmamış, perişan olmamış, hiç bir şey olmamış. Yâni böyle müslüman oluverdin mi, oh tamam senden iyisi yok.

Her evde İslâmî yayınlar yapan televizyonlar. Kapının ağzında hizmete âmâde bekleyen, otomatiğin otomatiği arabalar, yazın yazlıklar, kışın kışlıklar, kaplıcalar, ılıcalar filan olacak, biz böyle müslü-manca yaşayacağız ve yine de ölüm olmayacak. Hele tıp dünyası da ölüme bir çare buluverse tamam biz yaşayıp gideceğiz böyle, hiç başımız ağrımadan. Oysa bu dünyada bunlar olacaktı. Allah korusun da böyle düşünen adam insanlardan küçük bir azap görünce de korkusundan ne yapacağını şaşırıp kalıveriyor tabii. Hani Ankebût sûresinde bu husus şöyle anlatılıyordu:

"İnsanlardan kimileri de vardır ki, Allah'a inandık der, fakat Allah yolunda bir eziyete uğratıldığı zaman da insanların işkencesini Allah'ın azabına denk tutuverir."

(Ankebut 10)

Böyle oluveriyor bu sefer de. Yâni insanlardan gelen küçük bir azabı Allah'tan gelen azap gibi kabul ediveriyor ve korkmaya başlayıveriyor. Geri adım atmaya kalkıyor yâni. Öyleyse bizler imanlarımızla amellerimizi dengeye getiremezsek, dengede tutmayı beceremezsek, bilelim ki; bu ikilemi sürekli yaşayacağız demektir. Yâni bunun için, bundan kurtulabilmek için çare şu: İman ettikçe amel edeceğiz, iman ettiğimizi hep amele dönüştüreceğiz, amelimiz hep imandan kaynaklanacak, o zaman hiç korkmayız, başımıza ne gelirse gelsin hiç etki-lemez bizi. Sahâbe onun için dayanıklıydı. Yâni biz imandan kaynaklanma-yan ameller peşinde koşarsak veya iman ettiğimiz halde o konunun amelini gündeme getirmezsek, o zaman işte böyle bozuk düzen bir hayat yaşarız. Metanetimiz, dayanıklılığımız da olmaz. Sahâbe öyle değildi. İnanıyor yaşıyordu, inanıyor yapıyordu, yaptığı inancıydı, inandığını yapıyordu, işte böyle devam edince de güçlü oluyordu sahabe. Fark etmiyordu ki onun için, hesabı her gün denkleştiriyor, kasa hesabı her gün sıfırlanıyor, aldığı belli, verdiği belli tamam, o kadar rahat ki; ölecekmiş, neden korksun da? Hesabı tamam, biliyordu ki zaten ölecek.

Düşünün, düşünelim hemen ölümle karşılaşmayı ister misiniz? Hiç düşündünüz mü? Hiç hesap yaptınız mı? Hemen bir anda ölümü kabullenmek kolay değil değil mi? Bu işin muhasebesine bile kendimizi inandıramıyoruz. Düşünmek bile ürpertiyor insanı. Kolay mı? Yaşadığımız hayat belli, ellerimizin kazandıkları da belli, bu hayatın bizi nereye götüreceği de belli. Onun için korkuyoruz ölümden. Evet ya-hudi ve hıristiyanların ölüm konusunda böyle

davrandıklarını anlatıyor Rabbimiz. Ölümden bu denli korkmalarını, hayata bu kadar yapışkan olmalarını anlatıyor. Yaşadıkları hayatın kendilerini nereye doğru götürdüğün farkında oldukları için böyle olduklarını ortaya koyuyor. Ama tabi bu insanlardan da derece derece farklı olanlar vardır:

96:"Yemin olsun ki sen, onları yaşamaya karşı insanların en hırslısı bulacaksın. Müşriklerden bin yıl yaşasa isteyenler de elbette vardır ama bunlar müşriklerden daha hırslıdır. Ama bilmiyorlar ki onlar uzun ömürlü olsalar da azaptan kurtulamayacaklar. Allah şüphesiz ki yaptıklarını, ettiklerini gören, gözetendir."

Bu yahudileri ve yahudi tıynetli adamları; insanlar arasında, hayat sevgisi açısından daha haris, daha hırslı bulursun. En hırslı, en haris onları bulursun. Evet cennetliğiz diyerek kitabı bir tarafa bırakan, sünneti bir tarafa bırakan ve kendilerince, akıllarına estiği gibi bir hayat yaşamaya çalışan bu insanlara bir bakın ki, hem âhiret bizimdir diyorlar, hem de dünyayı kucaklama sevdasına kapılıyorlar. Dünyaya ve dünyalıklara karşı çok haris davranıyorlar, doyumsuz davranıyorlar. Hesapları çok adamların. Torunu, torununun torunu, yeni dükkanlar, yeni tezgahlar, yeni hedefler, yeni hesapları var adamların. Bunlar bitecek de ondan sonra sıra gelecek kitaba, sünnete dönmeye. Bunlar bitecek de ondan sonra sıra gelecek Allah'a kulluğa. Başka türlü zaman bulmaları mümkün değildir.

"Müşriklerden bin yıl yaşasa isteyenler de elbette vardır, ama bunlar müşriklerden daha hırslıdır."

Yâni buradaki zamir ya yahudilere gider, ya da müşriklere gider. Buradan anlıyoruz ki; yahudilere daha büyük bir azap vardır. Çünkü müşrikler öldükten sonra dirilmeye iman etmeyen insanlardır. Yâni bunlar öldükten sonra hiçbir âkıbete inanmazlar. Dünya hayatından başkasını bilmez onlar. Dolayısıyla onların dünya tutkusu kendilerinden beklenmeyen bir şey değildir. Çünkü varsa da yoksa da onların cennetleri dünyadır. Dünyadan başka bir hayata inanmazlar. Ölüm ötesi hayat inancı yoktur onlarda. Ama Allah'a ve âhiret gününe inandığını iddia edip de bu müşriklerden daha fazla dünyaya tutkun olan adamlara ne demek lâzım? Hem inandık diyorlar Allah'a, kitaba, peygambere, âhirete, hem de hayatlarında bu inandık dedikleri şeylerin kokusuna bile rastlanmadan var güçleriyle dünyayı kucaklamaya çalışıyorlar. Buna ne demek lâzım? Bu nasıl bir iman ki kâfirlerden daha fazla dünyaya bağlanmayı emrediyor? Bu nasıl bir iman ki âhiretle alâkalı bir programa yer bırakmıyor?

"Ama bilmiyorlar ki onlar, uzun ömürlü olsalar da azaptan kurtulamayacaklar."

Bin sene de yaşasalar onlar başlarına gelecek azaptan kurtulamayacaklardır. Uzunca yaşamış olmaları onları Allah'ın azabından

kurtaramayacaktır. Eninde sonunda onlar kendilerini o azabın içinde bulacaklardır.

"Allah şüphesiz ki yaptıklarını, ettiklerini gören, gözetendir."

Evet böyle Allah'a, âhirete, hesaba, kitaba inandık dedikleri halde inanmayanlardan daha çok dünyaya bağımlı olanların bu boş iman iddialarını da, bu boş hayatlarını da Allah görmekte ve bilmektedir. Böyle boş bir iman iddiasıyla kurtulacaklarını sanmasınlar bu adamlar.

97:"Bir de onlara de ki peygamberim; kim Cibril'e düşman ise. Çünkü senin kalbine kendisinden öncekileri tasdik eden bir kitap indirdi diye Cebrâil'e düşman oluyorlardı. Üstelik inananlar için hidâyet ve müjde olarak geliyordu bu kitap."

Kim Cibril'e düşman olursa. Kim Cebrâil'e düşman kesilirse. Rabbimizin bu âyetinden anlaşıldığına göre yahudiler, Allah'ın peygamberlere vahiy getiren elçisi Cibril'e de düşman kesilmeye çalışıyorlardı. O bizim düşmanımızdır, o rahmet meleği değil, azap meleğidir diyorlardı.

Bu düşmanlığı şöyle anlamaya çalışıyoruz:

1- Diyorlardı ki: Ne oluyor ey Cebrâil? Hani bir zamanlar biz dosttuk, bize vahiy getiriyordun! Bu işin sahibi, bu işin ehli bizdik! Bu işin toptancılığını, bayiliğini, baş bayiliğini biz yapıyorduk! Bu işin tanıtımı bize aitti! Hani bakıyoruz da bizi bırakıverdin! Bu Muhammed de nereden çıktı böyle? Niye vahiy getiriyorsun ona? Niye terk ettin bizi! Adam eski dostlarını unutur mu? Ayıp değil mi bu yaptığın? Bizi, İsrâil oğullarını bu işten mahrum bıraktın? Vahyi, risâleti ümmîlerden birine, bizden olmayan birine getirdin! Diyerek Cebrâil'e düşman oluyorlardı.

Yâni tabiri caiz ise Peygamberlik işine toptancılık, bayilik gözüyle bakıyorlar hainler. Bu iş bize aitti, ne oldu da bizden bunu alıp başkalarına verdin? Demeye çalışıyorlar ve bu yüzden de Allah'a da, Onun kutlu elçisi Cebrâil'e de hikmetsizlik, adaletsizlik izâfe ederek düşman kesiliyorlardı alçaklar

2 : Bir ikincisi de âyetin devamında işaret buyurulduğu gibi:

"Çünkü senin kalbine kendisinden öncekileri tasdik eden bir kitap indirdi diye Cebrâil'e düşman oluyorlardı."

Yâni getirdiği bu yeni kitapla kendi kitaplarını tashih ettirdi diye, kendilerinin yanılgı noktalarını, tarih boyunca sapma noktalarını belirleyip ortaya koyuverdi diye, tarih boyunca işledikleri tüm pislikleri ortaya döküverdi diye düşman oluyorlardı Cebrâil'e. Tıpkı şimdi kimi insanların açık ve net bir

biçimde Kur'an'ın ortaya konmasından çekindikleri gibi. Çünkü Kur'an, insanlar tarafından anlaşıldıkça sapık insanların sapıklık noktaları anlaşılacak da ondan. Bu tür insanlar Kur'an'ın açık ve net bir biçimde ortaya konmasından hep rahatsız olurlar. İnsanların Allah vahyiyle, Allah bilgisiyle tanışmaları bunları korkutur. Çünkü o zaman kendi anlayışlarının, kendi inançlarının, kendi hayat programlarının boşluğu ve batıllığı açığa çıkacaktır.

Bunlar bunun için düşman kesiliyorlardı Cebrâil'e. Getirdiğin bu son kitapla bizi deşifre ettin diye. Bizim tarihî sapıklıklarımızı ortaya döküverdin diye. Peygamberleri öldürdüğümüzü, kitaplarımızı tahrif ettiğimizi, aramızda peygamber varken onu bırakıp buzağıya tapındığımızı, bedavadan üzerimize yağan Allah nimetlerine karşı nankörler kesildiğimizi, Allah'a kulluktan çıkıp keyfimize göre bir hayata yöneldiğimizi, tüm kirli çamaşırlarımızı ortaya döküverdi diye Cebrâil'e ve onun getirdiği son kitaba ve son elçiye düşman kesiliverdiler.

Aksine bu yahudilerin sevinmeleri gerekirdi. Teşekkür etmeleri gerekiyordu Cebrâil'e. Ey Cebrâil ne iyi ettin ki böyle bir kitap getirerek, bizi böyle bir Allah bilgisiyle karşı karşıya getirerek bizim bozuk taraflarımızı ortaya koydun! Bizim sapak noktalarımızı ortaya döktün! Meğer bizler bu halimizle cehenneme gidiyormuşuz! Bize bizi tanıttın! Biz senin bu getirdiğinle kendimizi sağlama imkânı bulduk diye sevinmeleri gerekirken, teşekkür etmeleri gerekirken düşman kesiliyordu ona hainler.

Günümüzde kendi yollarının, kendi anlayışlarının, kendi kitaplarının sağlamasını yapacağından korkup da Kur'an'ın açık ve net bir biçimde ortaya konmasından rahatsız olanların da bu tavırlarından vazgeçip aksine büyük bir memnuniyet duymaları gerekmektedir. Çünkü bu kitap onların sapak noktalarını ortaya koyduğu için sevinmeleri gerekmektedir.

"Üstelik inananlar için hidâyet ve müjde olarak geliyordu bu kitap."

Halbuki Allah'ın yolu birdir. Halbuki Allah'a iman demek, Allah'ın gönderdiklerine, bildirdiklerine iman demektir. Allah'ı sevmek demek, Allah'ın sevdiklerini sevmek demektir. Allah'ı seven meleklerini de sever. Allah'a inanan meleklerine de inanır. Allah'a inanan peygamberlerinin tümüne inanır. Halbuki bunlar Allah'ın peygamberlerinden kimine dostluk iddiasında bulunurken, kimilerine de düşman oluyorlar. Bir meleğe dost olup ötekilere düşman oluyorlar. Halbuki herhangi bir Rasûlü inkâr eden, bütün Resûlleri inkâr etmiş demektir. Meleği ve peygamberi inkâr eden onları gönderen Allah'ı da inkâr ediyor demektir. Ve şunu da bilin ki:

98:"Her kim ki Allah'a, Meleklerine, peygamberlerine, Cibril'e ve Mîkâil'e düşman olursa artık Allah da o kâfirlerin düşmanıdır."

Çünkü elçiye düşmanlık, o elçiyi gönderene düşmanlıktır. Bizde de böyle bazen bazen getirdiklerinden dolayı Allah'ın meleklerine düşmanlık yapmaya çalışanlar eksik değildir. Melek çok sevdiği birilerinin canını alıverince veya deprem gibi, yangın ve kıtlık gibi bir iptila getiriverince, bunu yapanın işte Allah belâsını versin! Olacak şey miy-di bu! Gibi yahudi'yi aratmayacak biçimde meleğe düşmanlık yapan-lar az değildir.

99:"Peygamberim, biz sana apaçık âyetler gönderdik, bunları da fâsık olanlardan başkası inkâr etmeyecektir."

Biraz başa dönüyoruz şimdi. Az ilerde ne demişti Rabbimiz?

"Hani bundan önce Mûsâ apaçık Beyyine'lerle size gelmişti de siz, bunları gözlerinizle göre göre inkâr edip buzağıya tapmış ve zâlimlerden olmuştunuz"

(Bakara: 92)

Denmişti. Burada da deniyor ki: Andolsun ki biz sana apaçık âyetler indirdik, onları fâsıklardan başkası inkâr etmez deniyor. Yâni dün Mûsâ'ya gelenleri reddeden bu alçakların şimdi de seninkilere iman etmelerini beklemeyin! denilerek böylece bu adamların iman davaları sıfıra indiriliyor. Ve böylece ey müslümanlar, sizler hâlâ bu adamların size inanmalarını mı bekliyorsunuz? Diye başlayan bölüm bitirilmiş oluyor.

100:"Onlar (o fâsıklar sadece şimdi değil) her ne zaman bir ahde girişir, bir söz verirlerse içlerinden bir grup onu atıp bozuvermedi mi? Hayır hayır onların pek çoğu iman etmemişlerdir."

Âyet-i kerîmede sanki bu bozma işini yapanların bir grup olduğuna dikkat çekiliyor. Ama arkasından da;

Bilâkis onların çoğu iman etmemiştir deniliyor. Çünkü bir grup bozuyordu, ama ötekiler de bu bozma işine razı olmakla, bunu desteklemekle, kabul etmekle onlarla aynı noktaya geliyorlardı. Öyleyse bir toplum içinde Allah'ın dinini bozan, Allah'ın âyetlerini tahrif eden, Allah'a düşmanca tavırlar sergileyen bir grup var da, ötekiler bunların yaptıklarına engel olma kavgası vermezler, sessiz kalırlarsa bilelim ki bunların hepsi o suçun ortağıdırlar. Allah onların hepsini birden cezalandıracaktır.

101:"Onlara ne zaman yanlarındakini tasdik etmek üzere Allah katından bir peygamber gelse ehl-i kitaptan bir grup sanki hiç bilmiyorlarmış gibi Allah'ın kitabını arkalarına attılar."

Yâni onlar kitapla ilgiyi, alâkayı kestiler.

Onu arkalarına attılar. Ellerindeki kitabı bir kenara bıraktılar. Kitabın arkaya atılması, kitabın önüne başka şeylerin geçirilmesi demektir. Kitabın önüne başkalarının kitaplarını veya kendi düşüncelerini, şahsi kanaatlerini, kendi değer yargılarını, kendileri gibilerin değer yargılarını onun önüne almak

anlamına gelmektedir. Ya da kitaptan yüz çevirmek, kitapla ilgiyi, alâkayı kesmek, hayat programını kitaba danışmadan hazırlamak, böyle bir kitap var mı, yok mu bundan habersiz yaşamak anlamına gelmektedir. Kitabın emirlerine ve yasaklarına karşı kayıtsız, vurdum duymaz bir hava içine girmek, kitabı ona ihtiyaç duyulmadığı için arkaya almak ve onu kendisine az bakılacak bir konuma getirmek demektir. Veya kitaba, onu sonra okuruz! Hele önce şunları şunları bir okuyalım da ondan sonra ona sıra gelsin diyerek onu ikinci, üçüncü plana atmak demektir. Evet bunlar kitabı arkaya attılar ve:

102: "Ve Süleyman mülkü aleyhine şeytanların uydurdukları şeylerin ardına düştüler. Halbuki Süleyman asla kâfir olmadı. Sadece şeytanlar kâfir oldular. Onlar (yâni şeytanlar) insanlara sihir öğretiyorlardı. Babil'deki iki meleğe hiç bir şey indirilmemiştir. Biz ancak imtihan için gönderildik sakın küfretme? Demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı. Onlardan karı ile kocasının arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Halbuki bunlar Allah'ın izni olmadıkça bu sihirle hiç kimseye zarar verebilecek değillerdi. Onlarsa kendilerine ne bir fayda ne de bir zarar verecek şeyler öğreniyorlardı. Andolsun ki onlar, bu sihri satın alan kimseler için âhirette hiçbir nasibin olmadığını da biliyorlardı. Nefisleri karşılığında satın aldıkları şeyin ne kadar kötü olduğunu keşke bir bilebilselerdi."

Allah'ın vahyi, Allah'ın kitabı bırakılınca, kitap arkaya atılınca, kitap kenara alınınca, elbette başka şeyler gündeme gelecekti. Elbette şeytan vahiyleri devreye girecek, şeytan vahiyleri gündeme gelecekti.

Tıpkı şimdi gece, Allah'ın kitabını bir kenara attıkları için müs-lümanız diyen insanların dünyasında şeytan vahyi olan televizyonun gündeme geldiği gibi. Bu kaçınılmaz olacaktır. Çünkü insanlar mutlaka hayatlarını bir şeylerle doldurmak zorundadırlar. Eğer Allah vahyi gündemde yoksa mutlaka başka vahiyler gündeme gelecektir.

Bunlar Allah'ın vahyini bir tarafa bıraktılar. Allah kitabıyla ilgilerini kestiler. Kitapları ve o kitaplarının pratik uygulaması olan peygam-berlerinin sünnetiyle ilgilerini keserek bir hayat yaşamaya başladıklar ve şeytanların uydurmuş oldukları sihir kitaplarına, göz boyacılık işlerine uymaya başladılar.

"Halbuki Süleyman asla kâfir olmadı. Sadece şeytanlar kâfir oldular."

Bu âyette Süleyman'ın (a.s) asla ne sihirle, ne de küfürle ilgi-sinin olduğu anlatılır. Ve sihir yaptıkları ve bunu başkalarına öğret-tikleri için şeytanların kâfir oldukları anlatılır. Süleyman (a.s)'ın sihirler de, küfürle de bir ilgisi yoktu. Küfür ve sihirle ilgilenenler şeytanlardı deniliyor.

"Onlar, (yâni şeytanlar) insanlara sihir öğretiyorlardı."

Şeytanın aslı küfür olduğundan, küfür başa alınmıştır. Şeytanın aslı küfürdür. Şeytan kâfirdir. Şeytan örtücüdür. Fıtratını örten, Allah'ı örten, Allah'ın emrini örten, Allah'ın kendisinden istediği kulluğu örten, kendisini kulluktan, tekliften âzde sayandır. Onun içindir ki onların yaptıkları bu sihir, küfürle beraber olan bir sihirdir. Aslı küfür olan bir sihirdir. Sihrin aslı küfürdür. Allah'ın yasalarını, Allah'ın arzu ve e-mirlerini örtmektir, reddetmektir, inkâr etmektir.

"Babil'deki iki meleğe hiç bir şey indirilmemiştir."

Bu ifadeyi birkaç şekilde anlamaya çalışacağız.

Buradaki ya nafiyedir, o zaman mânâ az önce dediğimiz gibi olacaktır: Babil'deki iki meleğe hiç bir şey indirilmemiştir. Biz Babildeki iki meleğe hiçbir şey indirmedik.

Ya da bu İsm-i mevsuldür, o zaman da mânâ şöyle olacaktır:

"Şeytanlar insanlara sihri öğretiyorlar ve Babil'de iki Meleğe indirilen şeyi öğretiyorlardı."

Halbuki bu iki melek:

"Biz ancak imtihan için gönderildik sakın küfretme! Demedikçe hiç kimseye bir şey öğretmiyorlardı."

"Onlardan karı ile kocasının arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı."

Yâni bu öğrendikleri şeyler arasında bunlar da vardı. Karıyla kocanın arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı.

"Halbuki bunlar, Allah'ın izni olmadıkça bu sihirle hiç kimseye zarar verebilecek değillerdi."

Allah'ın bilgisi, Allah'ın izni ve iradesi olmadıkça bunların yapa-bilecekleri hiç bir şey yoktu yâni.

"Onlarsa kendilerine ne bir fayda ne de bir zarar verecek şeyler öğreniyorlardı."

Ya da sadece zarar verecek ve asla faydası olmayan şeyler öğreniyorlardı. Bundan anlaşılıyor ki sihir öğrenmek safi zarardır. Sihrin hiç faydası yoktur. Sırf zarardır o. Tıpkı felsefe, mantık, sosyoloji öğrenmek gibi sırf zaradır sihir öğrenmek.

"Andolsun ki onlar, bu sihri satın alan kimseler için âhirette hiçbir nasibin olmadığını da biliyorlardı."

Yâni bu sihirle ilgilenen insanlar, ilgilendikleri bu sihrin kendileri için âhirette hiçbir sevap sebebi olmadığını da biliyorlardı.

"Nefisleri karşılığında satın aldıkları şeyin ne kadar kötü olduğunu keşke bir bilebilselerdi."

Kitaplarını arkaya atarak sihirle uğraşmalarının onlara nelere mal olacağını keşke bir anlayabilselerdi. Kendilerine verilen kitabın ne kadar değerli olduğunu, onu bir kenara bırakarak onun yerine ilgilendikleri, yöneldikleri bu sihrin ne kadar değersiz ve boş bir uğraşı olduğunu keşke bir anlayabilmiş olsalardı. Hayatlarını düzenlemek, kendilerine dünya ve âhiret mutluluğu kazandırmak üzere Allah'ın gönderdiği kitabın, vahyin, Allah bilgisinin kıymetini bilemediler de tutup sihrin peşinde koştular. Bunlar bu kadar bilgisiz kimselerdir.

Yâni eğer onların kendisiyle amel edebilecekleri kitap sünnet bilgileri olsaydı; onunla amel ederlerdi demektir bunun mânâsı. Ama heyhat ki, onların amel edebilecek kadar kitap sünnet bilgileri olmadığı için sihirle amele yöneldiler. Az evvel söylediğim gibi bu durum kaçınılmazdır. İnsanların hayatlarını düzenleyecek kadar kitap ve sünnet bilgileri yoksa, yâni kitaplarından ve peygamberlerinin uygulamalarından habersiz bir hayatın mahkumu olmuşlarsa, çaresiz başka şeylerin peşine takılmak zorunda kalacaklardır. Başka vahiylerle, başka bilgilerle, başka kitaplarla, başka yasalarla hayatlarını düzenlemek zorunda kalacaklardır.

Bir başka deyişle Allah'a kulluktan kaçanlar, başkalarının ku-cağına düşmek, başkalarına kulluk etmek zorunda kalacaklardır.

Rivâyetlere bakılırsa kâhinler bir dönem cinlerden ve şeytanlardan öğrendikleri bilgileri kitap haline getirmişler, büyü kitapları oluşturmuşlar. Bunu insanların arasında yaymaya çalışmışlar. Nihâyet Süleyman (a.s) peygamber olarak gelince tüm bu kâhinleri etkisiz hale getirmiş ve onların yazdıkları bu kitapları toplatarak bir yere gömdürmüştür. Ama Süleyman'ın (a.s) vefatından kısa bir süre sonra şeytan, insan sûretinde toplumun arasında görülür. Topluma der ki: Süleyman'ın yeryüzündeki kuşa, kurda hâkimiyetinin sebebini sizlere söyleyeyim mi? İşin aslı şu ki, Süleyman zannettiğiniz gibi bir peygamber değil, o büyük bir sihirbazdır. Çünkü şeytanları, cinleri, rüzgarları, kuşları, hayvanları hepsini sihirle büyüleyip teslim almıştır. Tüm bu varlıklara hükmetmesinin altında onun bu büyük sihirbaz oluşu yatmaktadır. Yâni o ne yapmışsa bu büyük sihirle yapmıştır. Eğer bu söylediklerimin ispatını isterseniz benden, o zaman onun kitapları işte şurada onun kürsüsünün altında gizlidir, kazın onu bulacaksınız der. Açtılar kürsünün altından gerçekten bir kısım büyü kitapları çıkardılar.

İşte insanlar Süleyman'ın (a.s) mülkü üzerine şeytanların uydurdukları, ortaya çıkardıkları bâtıl şeylerin ardına düştüler. Hz. Süleyman'ın bir sihirbaz

olduğunu, onun bir peygamber olmadığını söylüyordu yahudiler. Ama Allah bu âyetiyle bunun böyle olmadığını, Süleyman'ın (a.s) ne sihirle, ne de küfürle ilgisinin bulunduğunu haber veriyor. Aslında bu haliyle sihir bir küfür olup, Süleyman (a.s) sihir yaparak asla küfretmemiştir ama ona sihirbaz diyen şeytanlar kâfir olmuştur, denilmektedir. Çünkü bu şeytanlar, insanları peygamber yolundan uzaklaştırıp sihir öğreterek yoldan çıkarıyorlardı. Peygamber yolunu bıraktırarak onları sihirlerin peşine takıyorlardı.

Böylece İsrâil oğulları sihirbazlığa yöneldiler. Zira Mısır'dan beri İsrâil oğullarının arasında sihir biliniyordu. Bilhassa eski devletlerini kaybedip de diğer milletlerin kölesi durumuna geldikten sonra onların bu tür şeylere sarıldıklarını görüyoruz.

Kitaplarını arkalarına atınca yapacakları bir şey kalmamıştı zaten. Ama utanmadan bunu Süleyman'a (a.s) izâfe ederek buna meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlardı. Uydurdukları bu şeyin bir kökü, bir dayanağı olmadığı için de bunu Süleyman'a (a.s) dayandırmaya çalışıyorlardı. Din de böyle diyor efendim! Kitap da böyle buyuruyor efendim! Peygamber de böyle demiştir! Peygamber de böyle yapmıştır efendim! Diyerek bu işe meşruiyet kazandırmayı amaçlıyorlardı.

Günümüzde de şeytan yapımı demokrasi gibi, karıyla kocanın arasını ayıran, babayı evlâda, evlâdı babaya düşman yapan, kardeşle kardeşin arasını açıp onları fırkalaştıran sistemleri ortaya çıkarıp, bunları kitabın yerine ikâme ettikten sonra, buna bir de halkın gözünü boyayabilmek için, din de böyle diyor efendim, Kur'an da demokrasiden yanadır, Kur'an da aynen demokratik bir sistem önermektedir diyerek ona meşruiyet kazandırmaya çalışan insanlar gibi. Kitap ve sünneti arkasına atan müslümanlar bu tür şeylerin peşine takılıverdiler. Başka çareleri de yoktu zaten. Amel edebilecek ortada kitap ve sünnet olmayınca elbette bu tür şeylerin peşine takılacaklardı.

Zira hiçbir toplum kitapsız, kuralsız, programsız, yasasız ya-şayamaz. Kitaplarını terk eden, kitaplarını arkasına atan bir toplum elbette başka kitaplar bulmak zorunda kalacaktır. Peygamberlerini, yasal örneklerini terk eden insanlar elbette kendilerine başka kulluk örnekleri bulmak zorunda kalacaklardır.

Tabi onlar böyle bir arayışın içine girince de birileri onlara onların bu tür ihtiyaçlarını karşılayıvereceklerdir. Kitap mı arıyorsunuz? Alın size kitap. Peygamber mi istiyorsunuz? Alın size peygamber. Ya-sa mı arıyorsunuz? Alın size yasa deyiverirler. Bu tarih boyunca hep böyle olagelmiştir.

Buradaki "Onlarsa kendilerine hiçbir fayda vermeyecek şeyler öğreniyorlardı" ifadesi bir de bende şöyle bir mana çağrıştırıyor: Yani kitaba yönelmedeki temel hedef, kitapla diyalogdaki temel mantık İs-lâmî olmayınca,

kulluk endişesi taşımayınca sonuç elbette böyle olacaktır. Bakıyoruz bugün de Kur'an sünnet öğrenmeye çalışan nice koca ve karılar hep kendilerine, kendi haklılıklarına delil bulabiliyorlar ve kadınsa kocasına itaat etmemeye, kocaysa karşısındakini ezmeye yol bulabiliyorlar. Elbette Allah'ın kitabına bu mantıkla yaklaşılırsa herkes kendi haklılığına delil bulabilecektir.

İşte şu anda da görüyoruz ki Kur'an sünnet okuyan, onlarla bilgilenmeye çalışan nice kadınlar okuduklarından buna delil bulduklarını zannederek kocalarına itaatsizliği savunabilecek bir noktaya geliyorlar. Yine aynen onlar gibi Kur'an sünnet okuduklarını iddia eden nice erkekler de okuduklarıyla hanımlarını ezmeye, onlara insanlık dışı keyfi davranışlarda bulunmaya yol bulabiliyorlar. Bunun sebebi vahye yaklaşış biçiminin bozukluğudur.

Veya yine bakıyoruz bugün insanlar kitap sünnet öğrendikçe eskiden titiz davrandıkları nafile namazlara karşı gevşek davranmaya başlayabiliyorlar. Hatta daha da ileri giderek kimilerinin dinin ikinci temel kaynağı olan sünneti eleştirmeye bile kalkıştıklarını görüyoruz. İşte Allahu âlem burada bir de vahye yaklaşma mantıklarının tersliği anlatılıyor anlıyoruz.

Yine "Onlar bu sihirle karıyla kocanın arasını ayırıyorlardı" gerçeğinin bugün de aynen cârî olduğunu görüyoruz. İşte şu anda kitabı bırakıp onun yerine ikame etmeye çalıştıkları tüm bilim dallarıyla, tüm sihir araçlarıyla bu işi gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Öyle bir ekonomik anlayışı yerleştirmeye çalışıyorlar ki bu anlayış tamamen kadını kocasından, kocayı karısından ayırmaya, aileyi yıkmaya yöneliktir. Kadına diyorlar ki sen özgürsün, kocana itaat etmemelisin, ona bağımlı olmamalısın, sen de çalışıp kazanmalısın diyorlar. Sosyal bilimciler kadın erkeğe eşittir diyorlar.

Oyun eğlence tanrıları da karı-kocanın yatak odalarına kadar uzandıkları yayınlarıyla, ekranlarıyla onların gözleri önüne çok güzel kadınlar, çok yakışıklı erkekler sunarak onları birbirinden ayırmaya çalışıyorlar. Gece-gündüz bu programların mahkumu olmuş kadının hayalinde başka erkekler, erkeğin kafasında başka kadınlar oluşuyor. Sanki aynı yatakta yatan karı-koca hayalen başkalarıyla yatıp kalkmaktadır da ama birbirlerini de idare etmektedirler Allah korusun. Bu ne korkunç bir yıkımdır anlıyor musunuz? Elbette kitabı terk eden, kitabın kendilerinden istediği kulluktan kaçan insanların âkıbeti işte böyle olacaktır.

103:"Eğer onlar (yahudiler) iman edip muttaki olabilselerdi, Allah katındaki sevap daha hayırlı olurdu. Ama keşke bunu bir bilebilselerdi."

Evet şayet onlar Rablerine kulluklarının bilincinde olsalardı, Allah bilgisinin, Allah programının kıymetinin bilincine ererek yollarını Allah bilgisiyle bulmaya yönelmiş olsalardı hem dünyaları güzel olurdu, hem âhiretleri. Ama bunu anlayamadılar hainler. Allah bilgisi dururken başka

programların peşine takıldılar da hem dünyalarını kaybettiler, hem de âhiretlerini mahvettiler.

104:"Ey mü'minler! Peygambere "Raina" demeyin "Unzurna" deyin ve dinleyin, inkâr edenlere elem verici bir azap vardır."

Dikkat edersek Cenab-ı Hak daha önce Bakara sûresinde şöyle buyurmuştu:

"Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rab-binize kulluk ediniz. Umulur ki böylece korunmuş olursu-nuz."

(Bakara: 21)

Demişti. Ey insanlar Rabbinize kul olun! Rabbinize kulluk edin! Buyurmuştu. Bütün insanlığı kendisine kulluğa çağırmıştı. Daha sonra:

Ey İsrail oğulları! Buyurarak ehl-i kitabı bu kitaba imana çağırmıştı. Şimdi de:

Buyurarak ***"Ey müslümanlar!"*** Diyerek müslümanlara bir edep anlatmaya başlayacak.

"Ey mü'minler "RAİNA" demeyin! "UNZURNA" deyin ve dinleyin."

Kulak verin! Dinleyin! Buyuruyor.

Raiy, riâyet; bir kimsenin başkalarının işlerini çekip çevirmesi, yönetmesi demektir. Onun lehine olan şeyleri tedarik edip, ona fayda sağlaması, onu gözetmesi demektir. Bu kelime hayvanlar için kullanıldığı zaman onları gütmek anlamına gelmektedir.

Başlangıçta Allah'ın Rasûlü, müslümanlara herhangi bir emir verdiği zaman müslümanlar, sahabe: "Raina ya Rasûlallah!" derlerdi. Yâni bize riâyet et ey Allah'ın Rasûlü! Bizi gözet! Bize mühlet tanı! Acele etme! Bize zaman ver ki, biz bunu anlayalım! Derlerdi. Sonradan yahudilerin çok değişik mânâlarda kullandıkları bu tabiri kullanmamalarını emrederek buyurdu ki Rabbimiz:

Böyle demeyin! "RAİNA" demeyin ey müslümanlar "UNZUR-NA" deyin. Ve söze de iyi kulak verin, dikkatlice dinleyin. Bunun sebebini şöyle izah etmişler:

1- "RAİNA" kelimesi yahudilerin kendi aralarında bir tür sövme anlamına kullandıkları bir kelimeydi. Bu kelimeyle, bu şifreyle Allah'ın Rasûlüne sövmeye çalışıyorlardı.

2- Veya ey bizim çoban! Ey bizim çobanımız! Ey bizim gü-dücümüz anlamına kullanıyorlardı bunu. Peygamberi bir çoban, bir hayvan güdücüsü konumuna düşürmeye ve böylece onunla alay etmeye, onu alay konusu yapmaya çalışıyorlardı.

3- Veya İbrani'ce de: Duy duymaz olası! Dinle dinlenmez olası! Dinle sözü dinlenmez adam! Gibi hakaret ifade eden bir kelimedir. Yahudiler hem karşısındakine sövmek, hem de hakaret etmek kastıyla bu kelimeyi kullanmaya başlayınca Cenab-ı Hak müslümanların bu kelimeyi kullanmalarını yasakladı.

4- Bir de bu kelime: Sen bize riâyet et, sözümüze kulak ver ki biz de sana riâyet edelim, biz de senin sözünü dinleyelim şeklinde pazarlıklı bir ifade anlamına geliyor. Yâni böyle Peygamberin konumunu rencide edici, anlaşmalı eşit bir riâyet talep ediyorlar. Halbuki Rasulullah'ın ümmeti arasındaki ilişkisi, öğretmen öğrenci, usta çırak ilişkisine asla benzemez. Bu konuda bunu anlatan başka âyetler de var Kur'an'da:

"Sakın ha! O Rasûlü kendi aranızda birbirinizi çağırdığınız gibi çağırmayın!"

(Nur: 63)

Gibi âyetler vardır. İçinizden birinize hitap ettiğiniz gibi peygambere hitap etmeye kalkışmayın. Bilesiniz ki O Allah'ın sevgilisidir. Onu üzerseniz Allah'ı üzmüş olursunuz gibi âyetler görüyoruz.

Ray; bir de hayvanlarla ilgili bir sözdür. Yahudiler bu kelimeyi kullanırlarken, biz senin ne dediğini anlayamıyoruz, biz bunu anlamaktan uzağız demeye getiriyorlardı. Biz sürüleriz demeye getiriyorlardı da Allah buyurdu ki Ey müslümanlar! Sizler Peygamber karşısında sürüler kesilmeyin! Dinleyin! Söze iyice kulak verin! Peygamberin sözleri, peygamberin benden getirip sizlere duyurduğu bu mesaj anlaşılmayacak bir mesaj değildir. O mesaj karşısında sürüler kesilmeyip iyice dinlerseniz, kulak verirseniz mutlaka onu anlayacaksınız buyurulmaktadır. Sakın sizler o yahudiler gibi olmayın ve onların kullandıkları bu başka mânâlara çekilebilecek kelimeleri kullanmayın! Buyuruyordu Rabbimiz.

Rabbimiz kitabındaki bu ve benzeri âyetleriyle biz müslüman-ların kitap ve peygamber karşısında bu alçak yahudiler gibi sürüler kesilmememizi, bu kitabın âyetlerini ve bu peygamberin hadislerini anlayamayız diyerek peşin bir aptallığa düşmememizi emrediyor. Kitap ve peygamber karşısında sürüler kesilerek: Efendim biz kim bu kitabın âyetlerini anlamak kim? Biz nerede bu peygamberin hadislerini anlamak nerede? Onu ancak büyük zatlar anlar. Bizler onu okuyup anlamak şöyle dursun, hâşâ elimize almaya bile lâyık değiliz tavrında olanların alçak yahudiler olduğunu haber veriyor. Ey müslümanlar sizler böyle yapmayın! Kitap ve peygamber karşısında sürüler kesilmeyin! Dinleyin! Söze kulak verin! Kesinlikle bilesiniz ki ben kitabımı sizin anlayabileceğiniz ve yaşayabileceğiniz bir özellikte gönderdim. Ben peygamberimi sizin anlayabileceğiniz ve uygulayabileceğiniz, örnek alabileceğiniz bir özellikte

gönderdim. Sakın bu konuda yahudiler gibi davranarak bana iftira etmeye kalkışmayın buyurmaktadır.

Allah düşmanı yahudiler Rasulullah Efendimize böyle bir hitap tarzında bulundular. Öyleyse bugün bizler de bir konunun anlatımında kullandığımız kelimelere çok dikkat etmek zorundayız. Zira insanlar onunla kendi nanelerine kılıf bulmasınlar. Meselâ Mevlâna aşk-ı İlâhîyi şarapla anlatmış diye bugün insanlar onun ihtifallerine kafayı çekerek geliyorlar. Keşke bu konunun anlatımında böyle bir şarap kelimesini kullanmasaydı da insanlar kendi nanelerine böyle kılıflar bulamasalardı. Bilhassa İslâm düşmanlarının değişik mânâlara kullandıkları, farklı anlamlar yükleyerek kullandıkları kavramları kullanırken çok dikkat etmek zorundayız. Meselâ hürriyet kavramı. Bugün bu kavramı kullanan insanlar, insanın sözleri, fiilleri ve düşüncelerinin tamamen bağımsız olduğunu kast etmektedirler. Kapitalist dünyaya göre insan bütün işlerinde sınırsız bir hürriyete sahiptir. Cinsel, ekonomik, siyasal bütün ilişkilerini belirlerken hiçbir ilke tanımamakta-dırlar. Ne din, ne iman, ne Allah tanımaz bir hürriyet kast etmektedirler. Öyleyse bu kavramı kullanırken kullandığımız yerlere çok dikkat etmek zorundayız. Onların yükledikleri bu mânâyı çağrıştıracak şekilde bu kavramları kullanmaktan uzak durmalıyız.

Meselâ demokrasi kelimesi de böyledir. Buna insanların yükledikleri İslâm dışı mânâları görmeyerek kimi müslümanların sadece İslâm'ın şura ve seçim ilkelerinden hareketle efendim İslâm da demok-rasidir! İslâm da demokrasiyi önermektedir! Gerçek demokrasi İslâm-dadır! gibi lafları, onları dinin dışına çıkardığının farkına varmalıdırlar.

İşte bu âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki bizler bu tür kavramları kullanırken çok dikkatli davranmak zorundayız. Bizim inandığımız muhtevaya sahip olmayan kavramları kullanmamaya âzami gayret göstermeliyiz, yoksa müslümanların zihinlerini idlal vebalinden kurtulamayız. Kullandığımız kelimeleri, kavramları kullanırken çok dikkat etmek zorundayız, aksi takdirde insanlar bizim kullandığımız bu kelimeler ve kavramlar üzerinde kendi nanelerine kılıf bulmasınlar, kendi nanelerine delil bulmasınlar, bulamasınlar.

105:"Kitap ehlinden olan kâfirler ve müşrikler Rab-binizden sizin üzerinize bir hayır indirilmesini asla iste-mezler. Ama Allah rahmetini dilediğine tahsis eder. Allah büyük ihsan sahibidir."

Yâni size ne din gelmesini, ne kitap indirilmesini, ne de Peygamber gönderilmesini isterler. Veya sizin bir harbi kazanmanızı, sizin bir nîmete ulaşmanızı asla istemezler. Sizin devlet kurmanıza, sizin yeryüzüne hakim olmanıza onların asla rızası yoktur. Yâni bunlar kesinlikle size bir hayrın indirilmesine, sizin bir hayra ulaşmanıza razı olmazlar. Sizin bir başarıya ulaşmanız onların asla hoşuna gitmez. Onun için bunlardan size hayır

geleceğini, hakkınızda hayır düşüne-ceklerini sakın ummayın. Hayatınızı bu umut üzerine bina etmeyin. Bu Amerika'dan, bu Avrupa'dan, bu ehl-i kitap dünyadan hiçbir beklentiniz olmasın. Sakın güvenmeyin onlara denilmektedir. Ama varsın onlar istemesinler, hayır onların elinde değildir. Hayır Allah'ın elindedir buyurulmaktadır.

"Ama Allah rahmetini dilediğine tahsis eder. Allah büyük ihsan sahibidir."

O Allah ki rahmetini dilediğine verendir. Ve Allah büyük fazıl sahibidir buyurduktan sonra devam eden ayetlerinde onların kitabın tamamına itiraz etmek için fer'i hükümlere itiraz ettiğini anlatır Rab-bimiz. Ehl-i kitabın, Kur'an'ın tümünü reddedebilmek için fer'i hükümleri reddettiklerini anlatır. Kitabın bildirdiği nesih konusuna itiraz ettiklerini gündeme getirir.

Bakın Kur'an-ı Kerîmde nasih ve mensuh da var. Bir zamanlar bu Allah'ın emridir denilen bir hüküm, bir âyet diğer bir zaman nesih olunuyor. Onun yerine bir başka hüküm, bir başka âyet konuluyor. Yahudiler ve hıristiyanlar Kur'an'ın bu hükmünü reddetmeye kalkışıyorlar. Bu ne biçim iştir? Allah'ın hükmünde, Allah'ın sözlerinde değişiklik olur mu? Eğer bu Kur'an gerçekten Allah kelâmı olsaydı böyle bir değişikliğin olmaması gerekirdi. Allah kendi yaptığını hiç bozar mı? Sözünü geri almak yakışır mı Allah'a? Kur'an hem önceki kitapların, Tevrat ve İncil'in Allah'tan geldiğini söylüyor, hem de bizzat tasdik ettiği bu kitaplardan farklı şeyler söylüyor. Kur'an Tevrat'ta ve İncil'de olmayan şeyleri söylüyor. Kur'an Tevrat'ın ve İncil'in hükümlerinin kal-dırıldığını, nesih olduğunu söylüyor. Kur'an Tevrat ve İncil'in hükümlerinin kaldırıldığını söylüyor. Olacak şey midir bu? Allah daha önce indirdiğini kaldırır mı? Nasıl olur da Allah farklı zamanlarda farklı şeyler söylüyor? Dün başka şeyler söylüyordu bugün başka şeyler söy-lüyor Allah. Olacak şey midir bu? Diyorlardı. Yâni kitaplarının Kur'an tarafından nesih edilmesini kabullenemiyorlar, hazmedemiyorlardı. Bu mânâda nesih, önceki kitaplardakilerin hükümlerinin kaldırılması anlamına gelecektir.

Bir de Kur'an, yahudi ve hıristiyanların kendilerine kitapları vasıtasıyla indirilen emirlerin bir kısmını unuttuklarını söylüyor. Allah'ın âyetlerinin, Allah'ın emirlerinin hafızalardan silinmesi nasıl mümkün olabilir? Böyle bir şey mümkün değil diyorlardı. Kur'an'ın nesih adı altında gündeme getirdiği bu hafızalardan kimi hükümlerin, kimi âyetlerin silinmesi konusunu reddediyorlardı. Aslında onların bu soruları hakka ulaşmak için, hakkı bulabilmek için değil, mü'minlerin zihinlerini idlal içindi. İstiyorlardı ki Mü'minler de bu tür şeyleri problem yapsınlar ve kavminin bu tür sorularla Hz. Mûsâ'yı uğraştırdıkları gibi onlar da peygamberlerini uğraştırsınlar ve yoluna barikatlar koysunlar.

Bunu ilk söyleyenler yahudilerdi. Kur'an'ın haber verdiği neshi ilk reddedenler, inkâr edenler yahudilerdi. Hâşâ Allah'ın önce bilmediğini sonradan öğrenmiş olması düşünülemez. Allah'ın önce demediğini sonradan demesi de düşünülemez. Ve buna göre Allah'ın hüküm değiştirmesi de söz konusu olamaz diyorlardı. Nesih mümkün değildir diyorlardı.

Böylece Tevrat'ın hiçbir âyeti, Mûsâ dininin hiçbir hükmü değişmezmiş, Tevrat'ın hiçbir âyeti değiştirilemezmiş, nesih edilemezmiş. Bunun için İncil de, Kur'an da Allah'ın kitabı değilmiş. Zira Kur'-an'dan önce gelen İncil de aynı şeyi yaptığı için onu da reddediyordu yahudiler. Daha önce gelen, Kur'an'dan önce gelen İncil de gelişiyle kendisinden önceki meriyette olan Tevrat'ın nesih edilmiş olduğunu ilan etmişti. Bu yüzden yahudiler kendi kitaplarını nesih etti diye İncil için de aynı şeyi söylemişlerdi. Dün aynı sebeple İncil'i reddeden bu yahudiler, bugün de aynı sebeple Kur'an'ı reddediyorlardı.

Hıristiyanlara gelince, onlar eskiden yahudilere karşı neshi savunuyorlar ve bunu inkâr etmiyorlardı. Çünkü kendi kitapları olan İncil, Tevrat'ın bazı hükümlerini nesih etmişti. Meselâ İncil'de, Tevrat'ın cu-martesi günü iş yapmayı yasaklayan hükmünü değiştirip bunu pazar gününe alan âyetlerin varlığını iddia ediyorlardı. Yine Hz. İsa'nın yiyecek ve içecekler konusunda eski yasakları kaldırdığına inanıyorlardı.

Ama sonradan Kur'an gelip de ikisini de nesih eden âyetler ortaya konulunca bu defa yahudilere karşı bu neshi savunan hıristi-yanlar:

"Allah'ın kelimelerinde değişme olmaz."

(Yunus: 64)

Âyetine dayanarak neshi inkâr edip bu konuda Kur'an'ın âyetiyle müslümanlara delil getirmeye bile kalkıştılar. Allah'ın kelimelerinde, Allah'ın âyetlerinde, Allah'ın hükümlerinde değişiklik olmaz. Yâni Allah'ın İncil'deki âyetleri kesinlikle değişemez, değiştirilemez diyorlar. İncil'in kendisinden önceki Tevrat'ı değiştirdiğine inanan bu hı-ristiyanlar aynı şeyin Kur'an için geçerliliğini reddettiler. Avusturya'da bu konuda tartıştığımız bir papaz bana bu âyeti okumaya kalktı. Ben dedim ki eğer hıristiyanlık böyle bir âyete dayanarak İslâm'a itiraz edecek olursa, o zaman hıristiyanlık kendi kendini inkâr etmiş olur. Çünkü hıristiyanlığın yahudiliğe muhalif olan pek çok hükümleri vardır. Yâni hıristiyanlığın yahudiliği nesih eden pek çok hükmü vardır. Zaten böyle olmasaydı da hıristiyanlığın mânâsı kalmazdı. Aynı şey yahudiler için de geçer-lidir. Onların kitabı olan Tevrat da kendinden önceki kitaplarda olmayan, veya onları nesih eden hükümlerle doludur.

Ehl-i kitabın bu itirazlarına karşı buyurur ki Rabbimiz.

106:"Eğer biz; bir âyetin hükmünü kaldırır, değiştirir veya unutturursak, ondan daha hayırlısını, yahut benzerini getiririz. Bilmez misiniz ki Allah herşeye kadirdir."

Allah buyuruyor ki; ben kadirim, ben herhangi bir emrimi değiştirebilirim. Veya onun unutulmasına izin verebilirim. Fakat onun yerine aynı amacı sağlayacak ondan daha iyisini veya ona denk olanını koymaya kadirim.

Ehl-i kitap, Kur'an'ın öteki kitapların hükmünü kaldırdığını kabul edemiyorlardı. Bunun Cenab-ı Hakka hikmetsizlik izâfesi olduğunu söylüyorlardı. Oysa bakıyoruz ki, Cenab-ı Hak bu âyet-i kerîmesinde hem bunu söyleyenlere cevap veriyordu, hem de müslüman-lara, hükümlerini belli aşamalar halinde belirlediğini beyan ediyordu. Yâni Cenab-ı Hak geçici bir zaman maslahatını esas alarak bir hüküm belirleyebilir. Fakat insanlara bunun geçici bir maslahat oldu-ğunu bildirmeyebilir. Yâni o hükmü ilerde değiştire-ceğini bildirmeye-bilir. O hükümle muhatap olan insanlar da onun sürekli bir hüküm olduğunu düşünebilirler. Ama sonradan önceki maslahat dönemi bitip yeni bir maslahat dönemi başlayabilir ki, yeni bir hükmün gelmesine zemin hazırlanmış olsun.

"Allah herşeye kadirdir."

Allah herşeye güç yetirendir. Veya Allah herşeyi kadir olandır. Herşeyi takdir edendir. Herşeyin ölçüsünü koyandır. Her konuda ölçü belirleme yetkisi elinde olandır. Böyle bir Allah neye güç yetiremez ki? Yaptıkları konusunda Ona kim hesap sorabilir ki?

107:"Bilmez misiniz ki, göklerin ve yerin mülkünün sahibi Allah'tır. Ve size Allah'tan başka ne bir dost ne de bir yardımcı vardır."

Bir bakın ki bu koskoca âlemde her gün, her gece, her saat, her dakika, neler yapılıyor, neler yıkılıyor? Neler icad ediliyor? Ne imhâlâr yapılıyor? Ne hikmetler ortaya konuluyor? Yıkılanların yerine peyderpey yenilerin geldiğini, eskiyenlerin yerini yenilerin doldurduğunu görmüyor musunuz? Bir bahar mevsiminden sonra onun yerini bir kışla değiştirmesine kim engel olabiliyor? Bir hayattan sonra takdir buyurduğu bir ölüme kim müdahale edebiliyor? Bir sonraki takdiriyle bir önceki takdirini değiştirmesine kim karşı gelebiliyor? İşte şu anda Rabbimizin sürekli yaptığı bu nesihle karşı karşıyayız. Birini kaldırıp birini koyuyor. Birini öldürüp birini dünyaya getiriyor. Birini soldurup birini yeşertiyor.

Bu nesih konusunu böyle anlıyoruz. Bir önceki kitapta olanların bir sonraki kitapla kaldırılması, onun yerine onun fonksiyonunu icra edecek, ondan daha güzel veya onun gibi başka hükümlerin konulması gibi..

Bir de bizzat Kur'an'ın kendisinde nesih vardır diyenler var, nesih yoktur diyenler vardır. Bunun münakaşasına burada girmek istemiyorum. Çünkü biz burada neshi anlatmak için değil Bakara'yı anlatmak için varız. Bence zorlandığımız bu konu, amele yönelik bir konu olmaktan çok lüks bir tartışmadan başka bir şey değildir.

Gariptir hiç olmayan bir Bakara sûresinin olmamasını yadırga-mayan müslümanlar var olanın kaybolmasını yadırgıyorlar. Çocukları yokken aman bir çocuk filan derken, nûr topu gibi bir çocuk veriyor Allah. Bu çocuk bir an kayboluyor, ölüveriyor yâni. Alıveriyor Allah onu geriye. O zaman da feryadı, çığlığı basıyorlar aman ne oldu? Şimdi buradaydı? Diye. Öyle değil miydi yâni? Allah varı yok eder, yo-ku da var ederdi ya zaten.

İşte böyle zihinlerdekini de alıveriyor Allah. Olur mu bu? Olur elbette! Zihinlerdekini var eden Allah zihinlerdekini yok edebilir de elbette. Bu bize göre ters geliyor belki. Sana göre tersse fark etmez, ama eğer bu iş Allah'a göre ters ise o zaman deriz ki; Ya Rabbi sen burada böyle demiştin, burada da böyle dedin, bu dediğine göre bu dediğin olmadı? Diyelim tamam kabul, o zaman. Ama bu iş Allah'a göre ters değil de sana göre tersse, o zaman sen kendin düzelecek ve tersliği terk edeceksin o kadar.

Adam diyor ki; efendim kimi nesih edilen âyetler amele yönelik âyetlerdir. Şimdi bu âyetler nesih edilince nasıl amel edeceğiz yâni? Peki kim dedi bunların amele yönelik olduğunu? Eğer Allah demişse ki "i'melu bi hazel âyeti" Bu âyetler amele yönelik âyetlerdir ve sizler bu âyetlerle amel ediniz? diye bunu bizzat Allah söyle mişse, o zaman bizde soralım Allah'a: Ya Rabbi bu nasıl iştir? Hem bununla amel edin dedin, hem de bunu kaldırıp nesih ettin! Biz ne yapalım şimdi? Nasıl amel edelim? diyelim. O zaman da Allah bize başka bir yol gösterecektir. Ama bunların amele yönelik âyetler olduğunu Allah demiyor da biz öyle zannediyoruz.

Bir dönem sahabe de öyle zannetmişti. Peygambere gelen mesajın Kur'an bölümü mü? Yâni namazda okunacak bölüm mü? Yoksa Kur'an'a geçmeyecek ama o andaki ve kıyamete kadar ki hayatın problemlerini çözecek, ama Kur'an'a intikal etmeyecek bölüm mü olduğunu sahabe de bilmiyordu. Üstelik bunu Peygamberimiz de bilmiyordu. Gelen vahyin tamamını Kur'an zannıyla ya-zıyorlardı ve ez-berliyorlardı. Sonradan her yıl Cebrâil gelip o ana kadar gelenleri bir daha tekrar okuyup Kur'an'a geçecek, okumaya tahsis edilecek bölüm onun aracılığıyla tescil edilince de anlıyorlardı. Yâni bu Kuran'a geçmeyen vahiy bölümünün Kur'an'dan çıkması demek, İslâm'dan çıkması anlamına gelmeyecektir. Yine o vahiy bölümü ameli hayatı düzenleyen, peygamber ve müslümanlara yol gösteren ama Kur'an'a geçmeyen bölüm olarak devam edecekti.

Bunu biraz daha düzgünce şöyle ifade edeyim inşallah: Ce-nab-ı Hak kullarının hayatlarına karışmayı murad etmiş ve bu konuda da peygamberi odak noktası seçmiştir. Ben insanların hayatlarına karışacağım ve bu konuda seni sözcü seçtim buyurmuştur. Allah bu peygamberine peygamber olduğu andan itibaren din diye, vahiy diye âyetler göndermiştir. İşte Allah tarafından Peygamberimize gelen vahyin tamamını ikiye ayırıyoruz.

1: Lafzan Allah tarafından korunma altına alınan bölüm. Sıralaması bizzat Allah tarafından vaz'i olarak belirlenip, bu sıralama modeli ile Allah tarafından korunma altına alınan bölüm. Yâni okunması din kabul edilip, emredilen, namaza tahsis edilen, okunan bölüm, yâni Kur’an bölümü.

2: Vahyin geri kalan bölümü. Yâni muhtevası korunma altına alınmış, ama lafzı korunma altına alınmamış, Kur’an bölümüne geç-memiş, okumaya tahsis edilmemiş bölüm. Hayatı düzenlemiş, o günün problemlerini halletmiş ama Kur’an-ı Kerim’e geçmemiş vahiy bölümü. Yâni vahy-i gayri metluv dediğimiz vahiy bölümü. Peki bu ayırımı nasıl yaptık? Yâni delilimiz nedir bu konuda? Buna delilimiz şudur:

Allah’ın Rasûlü peygamber olarak görevlendirildiği andan itibaren, her yıl ya bizzat Cebrâil (a.s) gelerek, veya rüya halinde, yâni Rasulullah uykudayken Allah, peygamberine mesaj gönderiyordu, âyetler gönderiyordu, vahiy gönderiyordu, din gönderiyordu.

Allah’ın Rasûlü bu gönderilenlerin hangisinin Kuran bölümü, yâni okunacak bölüm olduğunu, Kur’an’a geçecek ve namaza tahsis edilecek bölüm olduğunu, hangilerinin de Kur’an’a geçmeyecek, laf-zan korunma altına alınmayacak, ama hayatta yaşayacak bölüm olduğunu bilmiyordu. Kendisine bildirilmediği için bilmeside mümkün değildi zaten. İşte bunu bilmediği için Allah’ın Rasûlü, Allah’tan kendisine gelen vahiy birimlerinin tamamını ashabına haber veriyor, yazdırıyor, ezberliyor ve ezberlettiriyordu. Onun bir sonraki döneme intikal edecek mi, etmeyecek mi? Yâni korunacak mı, korunmayacak mı? Ya da Kur’an olacak bölüm mü, değil mi? Onu bilmiyordu.

İşte vahiyle peygamberimize bildirilen ve peygamberimizin de ashabına bildirdiği bu vahiy birimlerinin tamamı tesbit edilmiştir. Ama her Ramazanda Allah Cebrâil’i gönderiyor, Cebrâil o güne kadar gelmiş âyetlerden bir sonraki döneme intikal edecek, yâni lafzan korun-ma altına alınıp, Kur’an olacak, namaza ve okumaya tahsis edilecek bölümü baştan sona bir daha okuyarak tescil ediliyordu. Karşılıklı okuyorlardı bu âyetleri. Allah’ın Rasulü Cebrâil’in okuduğu bölümün Kur’an bölümü olduğunu, onun dışında kalan vahiy bölümlerinin ise mânâ olarak muhafaza edilecek, ama Kur’an’a geçmeyecek

bölüm olduğunu anlıyordu. Bu tescil işi son Ramazanda Cebrâil ile üç defa tekrar edildi. Cebrâil son Ramazanda o ana kadar inen vahiy birimlerinden bir bölümünü üç defa okudu ve böylece Kur'an ortaya çıkmış oldu.

İşte vahyin bu bölümü kıyamete kadar okumaya, namaza tahsis edilen, Kur'an olarak kıyamete kadar lafzan ve manen Allah tarafından korunma altına alınmış bölüm oldu. Geri kalan bölüm ise o güne kadar peygamber ve müslümanların problemlerini çözümlemiş, onlara yol göstermiş ve kıyamete kadar müslümanlara yol göstere-cek, okunmayan, Kur'an'a geçmeyen, namaza tahsis edilmeyen vah-y-i gayri metluv bölüm olarak yerini almış oluyordu.

İşte neshi bir de böyle anlıyoruz. Bakıyoruz Kur'an'da bulun-mayan vahiy birimleri var. Yâni peygambere (a.s) vahy edilen vahiylerin bir kısmının Kur'an'da olmadığı kesindir. Meselâ bir dönem Allah'ın Rasûlü ve müslümanlar namazlarında kıble olarak Mekke'deki Kâbe'ye dönüyorlardı. Ama onların Kâbe'ye dönmelerini emreden âyet yok Kur'an'da. Peki acaba Allah'ın Rasûlü ve müslümanlar kendi kafalarından mı dönüyorlardı Kâbe'ye. Sonra Kâbe'yi bırakıp Kudüs-teki Mescid-i Aksa'ya döndüler. Peki bakıyoruz bu değişiklik emri de yok Kur'an'da. Acaba müslümanlar Kâbe'yi bırakıp Mescid-i Aksa'ya dönerken kim demişti onlara bunu? Elbette kendi kafalarından yapmamışlardı bunu. Allah emretmişti, ama bu vahiy birimi Kur'an'a geç-memiştir. Müslümanların Allah'ın Resûlü'ne bağlılıklarını pekiştirmek için Rabbimiz pey-gamberle yapmıştı bu işi. Sizin Peygambere itaatinizi denemek için böyle yaptık diyor Rabbimiz. Bu iki âyet Kur'an'da yoktur. Nihâyet müslümanları Mescid-i Aksa'dan Mekke'deki Kâbe'ye döndüren âyetin geldiğini görüyoruz. İşte Kur'an'da sadece bu âyet vardır. Kıbleyle alâkalı üç uygulama var, ama sadece bir âyet var Kur'an'da. Demek ki öteki iki vahiy birimi Kur'an'a geçmemiştir.

Yine bakıyoruz Mekke'nin fethiyle ilgili rüyada gelen vahiy birimi de Kur'an'da yoktur. Allah, rüyasında herşeyi Resûlü'ne göstermiş. Müşriklerin kendilerini Hudeybiye denen yerde durduracaklarını, o yıl hac için Mekke'ye sokmayacaklarını, aralarında bir anlaşma yapılacağını, daha sonra bu müslümanlar adına ağır şartlar taşıdığı zan-nedilen bu anlaşmayı kendilerinin bozacağı ve nihâyet Mekke'nin fethedileceğini tümüyle rüyasında, Rabbimiz peygamberine göstermişti. Hattâ bunu bilmeyen sahabe, Allah'ın Resûlü'ne itiraz edecek noktaya gelirken Allah'ın Rasûlü son derece rahattı. Rabbimiz de bu konuda sadece:

"Yemin olsun ki Allah, peygamberine o rüyayı doğru gösterdi. (Allah'ın gösterdiği rüya doğru çıktı) Yemin olsun ki, inşallah Mescid-i Haram'a mutlaka emniyet içinde gireceksiniz."

(Fetih 27)

Bakın, burada Allah diyor ki: Allah'ın, peygamberine gösterdiği rüya doğru çıktı. Hudeybiye anlaşması öncesi Rabbimiz olup bite-cekler konusunda daha bu yolculuğa çıkmadan peygamberine bir rüya göstermiş ve rüyası aynen çıkmıştır. Biliyoruz ki rüya da vahiydir. Allah'ın Resûlüne gelen vahiylerden pek çoğu rüya halinde gelmiştir. Ama bakıyoruz ki, Rabbimizin sözünü ettiği bu vahiy birimi Kur'an'da yoktur. Nasıl bir rüya gösterdiği yok kitabımızda. Sadece buyuruyor ki Rabbimiz işte sana gösterdiğimiz o rüya aynen gerçekleşmiştir. Peki şimdi ne diyeceğiz buna? Kur'an'da olmadığına göre bunun aslı yok mu diyeceğiz? Allah peygamberine Hudeybiye seferi öncesinde böyle bir vahiy gönderisinde bulunmamıştır mı diyeceğiz? Bu mümkün değildir. Çünkü işte Rabbimiz bizzat kendisi haber veriyor ki Rasûlüne gösterdiği o rüya, o vahiy aynen gerçekleşmiştir.

Yine meselâ, Allah'ın Rasûlü hanımlarından birine gizlice bir şeyler söyler. Zevcesi de onu öteki hanımlarından birilerine anlatır. Allah'ın Rasûlü o hanımını sığaya çeker. Hanımı der ki ey Allah'ın Ra-sûlü bunu nereden öğrendin? Allah'ın Rasûlü buyurur ki: Bunu bana herşeyi bilen Rabbim haber verdi. Âyet Tahrim sûresindeydi:

"Hani peygamber zevcelerinden birine gizli bir söz söyle mişti vakta ki o bunu haber verdi. Allah da onu peygambere açıkladı. Peygamber de bir kısmını bildirmiş; Bir kısmından bahsetmemişti. Bu şekilde anlatınca: "Bunu sana kim haber verdi?" dedi. O da: "Bunu bana herşeyi bilen haberci haber verdi." Dedi.

(Tahrîm: 3)

Neydi bu haber verilen şey? Yâni Rabbimizin peygamberine haber verdiği bu vahiy birimi neydi? Hani nerede bu vahiy? Kur'an'da yok böyle bir vahiy. Bu vahiy birimlerinin adı nedir yâni? Bu vahiy birimleri Allah tarafından Rasûlullah'a bildirilmiş, hayatta pek çok problemleri çözmüş, peygambere ve mü'minlere yol göstermiş ama Kur'a-n'a geçmemiş, yâni okunan vahiy birimi olmamış, lafzan Allah tarafından korunma altına alınmamış vahiy birimleridir. Bir başka ifadeyle bunun adı sünnettir ve ben bu iki vahiy biriminin ikisinin de öğrenilme-sinden yanayım. Okunan vahiy, okunur olmayan vahiy, hem Kur'an'ın hem de sünnetin öğrenilmesinin, anlaşılmasının mutlaka gerekliliğine inanıyorum. Her iki vahiy birimine de ulaşabileceğimize inanıyorum. Buhârî, Müslim, Tirmizî, Nesei, İbni Mace, Ebu Dâvûd ve diğerleriyle birine, İbni Abbas, Taberî, Kurtubî, Râzî, İbni Kesîr, Tefhim, Elmalı, Seyyid Kutup'la da okunan vahiy birimine ulaşabileceğimize inanıyorum. İstedikten sonra her ikisine de ulaşabileceğimize ve mutlaka ulaşmak zorunda olduğumuza inanıyorum. Çünkü bu iki bölümün ikisi de vahiydir, ikisi de dindir ve müslümanlar olarak bizim için bağlayıcıdır. İşte neshi böyle de anlıyoruz.

Bir de bizzat şu elimizdeki Kur'an'ın kendisinde nesih vardır diyenler ve yoktur diyenler var. Kur'an'da neshin yokluğunu iddia eden tarihte bir adam

var. Ebu İshak El-İsfahani. Mutezilî bir adamdır. Neshin kesinlikle olmadığını, olamayacağını iddia etmiştir. Sonrakiler de bu konudaki dayanaklarını hep ondan almışlar. Ama aslına bakılırsa bu zatın nesih yoktur dediği konuya zaten İslâm âlimlerinin hiçbirisi de vardır demiyor. İslâm âlimlerinin nesih vardır dedikleri konuya da o adam yok demiyor. Burada bir kavram kargaşası vardır. Yâni Ebu İs-hak El-İsfahani hâşâ Allah'ın yanılması, şaşırması, cayması, önceki dediklerinden vazgeçmesi mânâsına alıyor neshi ki orada herkes yok diyor zaten. Peki nesih vardır diyenler hangi mânâya vardır diyorlar? Allah'ın değiştirme yetkisi vardır diyorlar. Değiştirebilir Allah diyorlar, unutturabilir diyorlar, tedriç uygulayabilir, kimilerinin uygulamasını öne, kimilerinin uygulamasını da sonraya alabilir diyorlar. Meselâ:

"Yüzünü (yönünü) Mescid-i Haram tarafına çevir"

(Bakara 144)

Âyeti Kur'an'da varken:

"Doğu da Allah'ındır, batı da Allah'ındır. Şimdi namaz için ne tarafa yönelirseniz Allah'ın vechi oradadır. Doğrusu Allah'ın rahmeti herşeyi kaplamıştır ve o herşeyi bilmektedir."

(Bakara 115)

Âyetiyle de amel edelim mi? Yâni yüzünü ne tarafa dönersen Allah'ı orada bulacaksın. Âyetiyle de amel edelim mi? Diyorlar, o nesih olmuştur demek zorunda kalmışlar. Kelâm bitmiştir çünkü, bu konuda uygulama böyledir. Öyle değil mi? İkisi de vardır Kur'an'da, ikisi de âyettir, peki bu ikinciyle nasıl amel edeceğiz? Öbürü bunu nesih etmiştir diyeceğiz, başka da çaremiz yoktur.

Meselâ bir zamanlar ilerde gelecek, Mescid-i Aksa'ya doğru yöneliyordu insanlar, bu da nesih olmuştur diyoruz. Öyle değil mi? Mü'minlerin bir dönem Mescid-i Aksaya yöneldikleri kesindir. Biliyoruz ki müslümanlar önce Kâbe'ye doğru, sonra Mescid-i Aksa'ya doğru, daha sonra da tekrar Kâbe'ye doğru dönmüşlerdir. Şimdi yâni insanlar önce Kâbe'ye doğru namaz kılarlarken, sonra Mescid-i Aksa'ya dönmeleri kendi kendilerine karar vererek olmamıştır. Kendi kendilerine dönmediler bu insanlar, Allah döndürmüştür onları. Allah bu döndürmesini çevirdi ve tekrar kabeye yaptı. Çünkü Kudüs tarafına dönenler için onların ki de doğruydu diyor Allah. Ben onların imanlarını zayi etmedim diyor.

Peki madem ki Allah Mescid-i Aksa'ya dönenlerinkine de doğrudur diyor, öyleyse şimdi biz de dönebilecek miyiz Mescid-i Aksa'ya? Hayır. Niye? Mensuhtur artık o hüküm. Nesih olunmuştur artık o hüküm. Bunu istediği kadar reddetsin adam. İstediği kadar nesih yoktur desin fark etmeyecektir.

Ama şöyle denirse; ben de nesih yoktur diyenlerdenim. Meselâ içkili iken namaza yaklaşmayın âyeti var mıdır Kur'an'da? Vardır. Peki bu âyet mensuh

mudur? Evet mensuhtur. Peki amel etmeyecek miyiz bununla? Elbette amel edeceğiz. E hani mensuh demiştik, nasıl amel edeceğiz bununla? Adamın biri camiye geldi, baktık ki ağzında içki kokuyor. Hemen camiden çıkaracak mıyız onu? Hayır. Öyleyse mensuh değildir bu âyet. Evet mensuh değil. Bakın adını biz koyuyoruz bunun. İster mensuh deyin, ister mensuh değil deyin fark etmez, o âyet vardır Kur'an'da ve o âyetin izin verdiği kadar amel edelim demeye hakkımız yoktur.

Çünkü; meselâ içki yasaktır, içkiliyken namaz da yasaktır, içki içmek de yasaktır, hangi âyete göre? Mâide'ye göre. E bu âyete göre hani yasak filan değil ya? Hani burada içki içmeyin denmiyor, içkiliyken namaza yaklaşmayın deniyor. Böyle bir izin veriyor. Namazın dışında içilebileceğini anlatıyor diyemeyiz, çünkü Mâide yasaklamıştır içkiyi.

108:"Yoksa siz daha önce toplumunun Mûsâ'yı sorguya çektiği gibi peygamberinizi sorguya mı çekmek istiyorsunuz? Bu küfürdür imandan sonra, bunu yaparsanız gerçekten yolunuzu sapıtmış olursunuz."

Yoksa sizler peygamberinizden daha önce kavminin Mûsâ'dan istediğini mi istiyorsunuz? Ve onların Mûsâ'ya sorduğu gibi mi sormak istiyorsunuz Peygamberinize? Öyle yapıyorsanız bilesiniz ki, bu küfürdür.

Aslında sorular üç türlüdür:

a: Yapma adına sorulan sorular. Uygulama derdiyle, yaşama endişesiyle öğrenme arzusuyla sorulan sorular. İyi anlayalım da hayatımızı onunla düzenleyelim niyetiyle sorulan sorular.

b: Anlama adına, öğrenme adına ve de yaşama, amel etme adına sorulan sorular.

c: Yapmama adına, kaçma adına sorulan sorular. Bakara sûresinin önceki âyetlerinde görmüştük; bakara hadisesinde, kaçma adına İsrâil oğulları Hz. Mûsa'ya çok fazla soru sormuşlardı.

Aslında seele, istemek demektir. Onlar peygamberlerinden çok şey istemişlerdi, yoksa sizler de peygamberinizden onların yaptığı gibi çok şey isteyip onu bunaltmak mı istiyorsunuz? Diyor Rabbimiz.

"Bu küfürdür imandan sonra, bunu yaparsanız gerçekten yolunuzu sapıtmış olursunuz."

Peki şimdi bu âyetin üsttekiyle ilgisi nasıl oldu? Önce bir nesihten söz etti Rabbimiz, sonra da denildi ki; hayrola, Mûsâ'nın kavmi gibi mi yapacaksınız? Demek ki insanlardan Peygambere ve Peygamberin getirdiği mesaja

teslimiyetleri isteniyor burada. Yâni Allah diler öyle yapar, Rasul diler böyle, yapar buna sizler karışamazsınız. Sizler, Allah'ın nasıl isterse öylece yapacağına inanın! Allah'a akıl ver-meye kalkmayın. Şöyle yapmalıydın ya Rabbi! Şunları öne almalıydın! Önceki kitapları nesih etmemeliydin! Önceki uygulamaları kal-dırma-malıydın! Bizler alışmıştık onlara! Demeye kalkışmayın! Allah nasıl yapmışsa ona öylece inanın. Peygamberin getirdiği mesajı kendinize göre anlamaya, kendinize göre ayarlamaya, uyarlamaya çalışmayın deniliyor burada.

Hani bir zamanlar Hz. Mûsâ'ya da toplumu öyle yapmıştı. Biz görmeden inanmayız demişlerdi. Biz savaşmayız, biz bu şehre girmeyiz demişlerdi. İşte onların Hz. Mûsâ'ya yaptıklarını, şimdi sizler de Peygamberinize yapmayın deniliyor. Bir de Peygambere sorular sorarak onu yolundan engellemeye çalışmayın demektir bunun mânâsı.

109:"Ehl-i kitaptan pek çoğu; gerçek, kendilerine açıklandıktan sonra nefislerindeki haset sebebiyle sizi imandan sonra küfre çevirmek isterler. Allah'ın emri gelinceye kadar onları affedip bağışlayıverin. Şüphesiz ki Allah herşeye kadirdir."

Yâni bu ehl-i kitap bir taraftan kendi kitaplarının hükmünün kaldırıldığı haberi, kendilerine ulaştırıldığı için bunun üzüntüsünü yaşıyorlar, öbür taraftan da müslümanlara yeni bir kitap gönderilmesinin hasediyle yanıp tutuşuyorlar. Size olan hasetlerinden deliye dönen bu adamlar, imandan sonra sizin de kendileri gibi küfre düşmenizi isterler. Zira adamların kendi dinlerine güvenleri, itimatları kalmamıştır. Ve şu anda Avrupalının yüzde doksanı ateisttir. Dine ina-nan insan bulmak gerçekten zordur. İbâdet kastıyla Kiliseye giden insan bulmak çok zordur.

Bazı insanların çıkıp da hıristiyanlar dinlerine şöyle bağlı, böyle bağlı demelerinin hiç aslı yoktur. Bu adamlar aslında dinlerinin bozukluğunu, çürüklüğünü bildikleri için size haset ederler ve sizin de kendileri gibi küfretmenizi isterler diyor âyet.

Bakıyoruz tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Kâfirler hep Hakkın varlığından rahatsız olmuşlardır. Hakkın varlığına tahammül edememiş, hakkı yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Bakın Şuarâ sûresinde bir peygamberin varlığına tahammül edemeyenler anlatılır:

"Dediler ki; ey Nuh! (bu davadan) Vazgeçmezsen, iyi bil ki taşlanmışlardan olacaksın."

(Şuarâ: 116)

Diyorlar ki Allah'ın elçisine: Eğer vazgeçmezsen, eğer bu işe bir son vermezsen senin canına okuyacağız. Kime diyorlardı bunu? Peygambere

diyorlardı. Yâni teklifsiz bir davetçiye, hatasız bir insana, günahsız bir insana diyorlardı bunu. Hatasızlığın doruk noktasında olan bir örneğe, bir peygambere diyorlardı bunu. Vazgeç bu işten! Bırak bu yolu. Peki neden diyorlardı bunu? Dertleri neydi bu adamların? Çünkü peygamber onların aralarında var olduğu sürece, Peygamber onların arasında görevini sürdürdükçe onlar bundan rahatsız oluyorlardı. Onun varlığından, onun mesajından rahatsız oluyorlardı. Onun varlığından, onun konumundan, durumundan ötürü onların programları, onların anlayışları bozuluyordu. Çünkü Hz. Nuh vardı ortada. Nuh (a.s) oldukça, Nuh (a.s) var oldukça, Hz. Nuh mesajını etrafa yaydık-ça, Hz. Nuh varlığını sürdürdükçe yanlışlıklar fark edilecek, herkes kendi yanlışını fark edecekti. Hak ortada olunca tüm bâtıllar fark edilecekti. Hz. Nuh kriter olarak, kıstas olarak bulunacak ve onun varlığıyla tüm bozukluklar kendini gösterecek ve sırıtacaktı. İşte bunun için onun varlığına tahammül edemiyorlar ve onu yok etmek için ellerinden gelen herşeyi yapmaya çalışıyorlardı.

Bugün de aynen böyledir. Yeryüzünde müslümanlar yaşadıkları sürece, misyonlarını icra ettikleri sürece kesin biliyorlar ki bâtılların yaşamasına imkân kalmayacak. Onun içindir ki müslümanın varlığını, hakkın varlığını ortadan kaldırabilmek için bu kâfirler de ellerinden geleni arkalarına koymayacaktır. Kriteri, kıstası yok etmek için ne gerekiyorsa yapmaya çalışacaklardır. Meselâ koskoca bir okulda iki tane kız çocuğunun başını örtmesine bile tahammül edemiyorlar. Niye? Ne olacak iki bin kişi açıkken ha iki tanesi de kapanıversin. Ne olur bundan? Yo! O zaman o okulda açıkların varlığı anlaşılacak da onun için buna tahammül edemiyorlar. Evet kriter olarak, kıstas olarak müslümanın varlığına tahammülleri yoktur bunların.

Hani “alâ rivâyetin fi elsinetinnas” anlatılır. Köyün birinde bir su çıkmış. Alışılan bir şey olmadığı için ne olur ne olmaz diye hiç kimse içmeye cesaret edememiş ilk zamanlar bu sudan. Sonra dayanamayıp birisi içmiş ve iyiden iyiye kafayı yemiş adam. Aman delirdi! Kafayı oynattı! İçmeyin! Yaklaşmayın! Filan derken merak saikiyle birisi daha içmiş, arkasından meraktan ölmek üzere olan birisi daha, birisi daha derken köyde deliler çoğalmış. En son köyde bir karı ile koca kalmış bu sudan içmeyen. İlk önceleri üç beş kişi delirince aman deli geliyor! Çekilin! Kaçın! Dikkat edin! Filan derken nihâyet köyde delirmeyen iki kişi kalınca, bir karı koca, bu sefer herkes bu ikisine deli demeye başlamışlar. A! Deli! Deli geliyor! Kaçın! Çekilin! Filan demeye başlamış-lar. Bu ikisi di-ğerlerinden farklılar ya. Deli bu adamlar be! Bunlar ötekilerinden değişikler ya. Tavırları değişik, yürüyüşleri değişik, konuş-maları değişik olunca herkes bunlara deli demeye başlamışlar.

Bu karıyla koca günlerce sabretmişler bu hakaretlere, sonra nihâyet bir gün dayanamamış adam ve karısını çağırmış. Gel hatun demiş, gel biz de içeceğiz bu sudan. Bıktım usandım ben bu adamların hakaretlerinden demiş ve

nihâyet onlar da içmişler o sudan ve onlar da bu akıllıların arasında kaybolup gitmişler. Peygamber bu konuma kesinlikle düşmez. Yâni bu insanların tamamı böyle düşünüyor, bunların hepsi beni reddediyor, bunların tamamı bana deli diyor öyleyse bunların hakaretlerinden kurtulabilmek için ben de bunlar gibi olayım demez kesinlikle. İşte bunun için yok etmeye çalışıyorlardı onu. En azından gel ey peygamber! Hiç olmazsa bir yıl sen bizim gibi ol, bir yıl da biz seninkine inanalım. Ya da hiç olmazsa arada bir şöyle bizimkine bir uğrayıversen. Arada bir bizimkine şöyle bir el sürüversen, önünden bir geçiversen diyorlardı. Niye? Çünkü o zaman onların putları da halkın gözünde meşru olacaktı. Putlarına meşruiyet kazandırmak için istiyorlardı bunu.

Ya da hiç olmazsa bizimkine dokunmayıversen olmaz mı? İlişmeyiversen. Bizimkinin aleyhine konuşmayıversen, sen kendininkini yaşasan, ama biz de kendimizinkini yaşasak. Böylece kendilerininki hepten ortadan kaybolmayacak, ya da kendilerininki de normal görülecek. İşte bu kâfirler kendilerininki de normal görülecek noktaya gelene kadar müslümanları yoldan çıkarmak için ellerinden geleni arkalarına koymayacaklar, bunu bilmek zorundayız. Bunun şuuruna vararak, o karı koca durumuna düşmemek zorundayız. Herkes delirmiş diye biz de delirmeyi sineye çekmek zorunda değiliz. Evet bu yahudi ve hıristiyanların derdi budur. Müslümanları kendileri gibi kâfir yapana kadar uğraşmak.

Şunu her zaman tekrar eder bu adamlar. Müslümanları Yahudi veya hıristiyan yapmak kesinlikle mümkün değildir. Binaen aleyh İslâm ülkelerinde kesinlikle yahudi ve hıristiyanlık propagan dası yapmayınız, orada küfür propagandası yapınız diyorlar. Çünkü sağlam bir yerden çürük bir yere geçilmez. Sağlam bir yapıdan çürük bir yapı-ya geçmek gerçekten zordur. Bu adamları sakın yahudilik veya hıristi-yanlığa çağırmayın! Çünkü her ikisi de dindir. Yâni terk etmeye çağırdığınız İslâm da dindir, kabule çağırdığınız yahudilik ve hıristiyanlık da dindir. Hak bir dinden bâtıl bir dine çağırmayın! Bu konuda kesinlikle muvaffak olamazsınız! Bunları dinsizliğe, küfre çağırırsanız o zaman muvaffak olabilirsiniz diyorlar. Bunu çok iyi biliyor adamlar.

"Allah'ın emri gelinceye kadar onları affedip bağışlayıverin. Şüphesiz ki Allah herşeye kadirdir."

Onlardan vazgeçin, yüz çevirin, yâni onlarla didişmeyi, çekiş-meyi bırakın, onlarla uğraşmayın. Peki Allah'ın hangi emri gelinceye kadar? Çünkü biz onları bırakacağız kendi hallerine, ama onlar İslâm dünyasını küfre sürüklemek için ellerinden geleni yapmaya devam edecekler, olur mu böyle şey? Yâni az evvel ifade etti Rabbimiz. Bunlar ellerinden gelse sizleri imandan sonra küfre düşürmek isterler. Bütün dertleri sizi kâfir yapmak dedi Rabbimiz.

Yâni bunlar her türlü naneyi yiyerek, her türlü dalavereyi yaparak bizi dinden çıkarmaya çalışacaklar, biz de beri tarafta eli kolu bağlı seyredeceğiz. Bırakıvereceğiz bu adamları ve hiç bir şey yapmayacağız, olacak şey midir bu? Ha, buradaki emir cihat emridir. İşte o emir gelinceye kadar bırakıverin onları diyor Rabbimiz. Yâni bu âyet, kıtal âyeti gelmeden önce nazil olmuş bir âyettir denmiş. Kıtal âyeti geldikten sonra onunla bu nesih edilmiştir diyoruz. Bakın işte burada taze taze neshe bir örnek veriverdi Rabbimiz.

110: Namazı ikâme edin, zekâtı verin. Kendiniz için önceden ne takdim ederseniz sonunda onu Allah katında hazır bulacaksınız. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızı görmektedir."

Namazı ikâme edin. Namazın misyonunu, fonksiyonunu gerçekleştirin. Namazı ayağa kaldırın. Namazı Allah'ın istediği biçimde ifa edin. Allah'la diyalog gerçekleştirecek biçimde ifa edin onu. Hayatı düzenleyecek biçimde namazı ikâme edin. Ve de zekâtı verin.

Yâni zekâtlarınızı vererek Allah'ın mallarınıza da karışma yetkisinde olduğunu kabullenin. Yâni Allah'la münâsebetinizi namazla, toplumla münâsebetinizi de zekâtla icra edin. Dilenci ifadesiyle söylersek ne verirseniz elinizle o gider sizinle. Yarınınız için bugünden ne takdim etmişseniz onu Allah'ın yanında hazır bulacaksınız.

Namaz gibi, oruç gibi, hac gibi, cihat gibi, infak gibi, zaman gibi bugün ne takdim etmişseniz yarın Allah katında onu hazır bulacaksınız. Hem de onlara en muhtaç olduğunuz bir anda kat kat fazlasıyla Allah'ın yanında hazır bulacaksınız onları. Rabbimiz böylece bana güzel borçlar sunun ki; o bende kalsın, yarın size en lâzım olduğu günde benden alırsınız buyuruyor.

111:"Yahudi ve hıristiyanlar kendilerinden başkaları cennete giremeyecek dediler. Bu onların kuruntularından başka bir şey değildir. Onlara de ki Peygamberim eğer doğru söylüyorsanız delilinizi getirin."

Her toplum, her din mensubu kendi inancıyla mutmain olmuş. Herkes kendilerinin cennetlik olduğunu zannediyor. Herkes kendi yollarının doğruluğuna inanıyor. Hiç kimse kendisinin yanlış olduğunu, haksız olduğunu düşünemiyor. Herkes biz en doğruyuz! Biz en iyiyiz! Biz en haklı yolda olanız! Diyorlar. Herhalde bu özellik Cenab-ı Hakkın insanlara verdiği, ama yanlışa gittikleri zaman değiştirilmesi gereken bir özelliktir. İnsanlar Beyyine'yle, vahiyle karşı karşıya geldikleri zaman, kitaplarıyla tanıştıkları zaman kendi hatalarını anlayacaklar, kendi yollarını değerlendirebileceklerdir. Bunun yolu Beyyine'yle tanışıp doğru ya da yanlışı onunla sağlamadan geçmektedir.

Ama Beyyine'yle tanışma imkânı bulamayanlar, kitap ve pey-gamber ile tanışma imkânı bulamayanlar, yâni kendileri doğruda mıdır yanlışta mıdır? Bu konuda kendilerine kıstaslık yapacak, kendilerine kesin ve doğru bilgiyi

ulaştıracak bir bilgiyle, bir vahiyle karşı karşıya gelemeyenler, elbette kendilerinin hak yolda olduğunu savunmada ısrarlı olacaklardır.

İşte bu konuda en büyük yanılgı içine düşmüş iki topluluk. Ya-hudi ve hıristiyanlık dünyası. Her iki grup da kendilerinin hak yolda olduklarını, cennetlik olduklarını iddia ediyorlar. Ama ilerdeki âyetlerde gelecek bunlar, aynı zamanda birbirlerinden farklı olduklarını da iddia edecekler. Birbirlerini reddettiklerini, birbirlerini sapık yolda olmakla itham ettiklerini göreceğiz. Her bir grup diğerinin yanlış yolda olduğunu, sapık yolda olduğunu ve müslümanları da o yanlış grubun içine katarak, sadece kendilerinin hak yolda ve cennete lâyık olduklarını iddia edecekler.

Yahudi ve hıristiyanlar diyorlar ki; yahudi ve hıristiyandan başkaları kesinlikle cennete giremeyecektir. İki grup birlikte demiyorlar da, yahudiler diyorlar ki, cennete ancak yahudi olanlar gireceklerdir. Hıristiyanlar da diyorlar ki, hayır cennete ancak hıristiyanlar girecektir, başkaları kesinlikle giremeyecektir, diyorlar. Cennete girebilmek için yahudi ve hıristiyan olmak gerekir, başka türlü mümkün değildir diyorlar. Bu konuda ellerinde hiçbir delilleri olmadığı halde böyle bir iddiada bulunuyorlar. Acaba bu konuda ellerinde gerçekten bir delil var mı, yok mu? Bakın bu konuda delil kendisinden olan Allah buyurur ki:

"Bu onların kuruntularından başka bir şey değildir."

Kuru ve boş bir hayaldir bu. Bu onların kendi hülyaları ve temennileridir. Yâni kendi kendilerine, kendilerini tatmin etmek için uydurdukları boş bir ümniyeden başka bir şey değildir. Kim demiş onlara bunu? Onların cennetlik olduklarını ve onlardan başkalarının cennete gidemeyecek olduğunu kim dedi onlara? Kim böyle bir taahhütte bulunmuş, kim böyle bir garanti vermiş onlara? Ama bu sadece temenniyle olacak bir şey değil ki. Herhangi bir akideye, bir inanca, bir düşünceye sahip olabilmek için vahiy ölçüdür. Vahyi baz almak gerekir. Öyleyse;

"Onlara de ki; Peygamberim, eğer doğru söylüyorsanız delilinizi getirin."

De ki onlara ey peygamberim ve sizler de deyin ki ey peygamber yolunun yolcusu olan müslümanlar: Hanginiz bu davanızda sâdıksanız delilinizi getirin bakalım! Böyle bir iddia ispat ister. Hadi iddianıza bir delil getirin, ispat edin bakalım. Neye dayanıyorsunuz bunu derken? İstinat noktalarınız neyse hadi getirin onları bakalım. Var mı bir deliliniz bu konuda?

Bu konuda delil ancak cennetin sahibi olan Allah'tan gelmelidir. Bu konuda delil vahiydir. Hadi kitapların bir tanesinde Allah'tan gelmiş bir tek delil, bir tek vahiy gösterin. Eğer bunu size Allah demiş-se, o zaman mutlaka

kitapların birinde bir şey indirmesi gerekirdi Allah'ın. Değilse sizinle direk konuşması da mümkün değildir. Ama bakıyoruz kitapların hiçbirisinde bu yahudiler bu hıristiyanlar kesinlikle cennete gidecekler diye bir âyet yoktur.

Bakın bu konuda hakkın sahibi olan Allah, cennetin sahibi olan Allah, kim doğru yoldadır? Kim eğri yoldadır? Kim cennetliktir? Kim cehennemliktir? Yahudiler mi? Hıristiyanlar mı? Yoksa bugün bu konuda onlardan farksız duruma düşmüş müslümanlar mı? Bunu Allah anlatıyor. Bugün gerçekten çok karmaşa haline gelmiş bu konunun çok iyi anlaşılabilmesi için bu konuyu en güzel biçimde anlatan bu âyetleri çok iyi tanımak zorundayız. Çok iyi ve dikkatli dinlemek zorundayız.

Zira bugün herkes bu iddiadadır. Her aile, her grup, her hizip, her cemaat, her grup, her millet bugün bu iddianın içindedir. Doğru yolda olan bizleriz! Bizim grup en haklı gruptur! Bizim cemaat cennete gidecek cemaattır! Biz en doğru yoldayız! Biz cennetin da ortasına lâyık insanlarız!!!

Öyleyse âyetin ifadesiyle söyleyelim, bugün de herkesten delil istemek durumundayız. Eğer bizler kendimizi kesin cennetlik olarak sunmak durumundaysak, o zaman diğer insanların da bizden bu konuda delil isteme hakları vardır. Cennetlik olanlar bizleriz! Bizden başkası cennete gidemez! İddiasında bulunan tüm dünya insanlarına sormamız lâzım: Eğer iddianızda samimiyseniz, eğer doğru söylüyorsanız hadi delillerinizi getirin bu konuda. Kim Rabbinden bir delil getirebilir ki bu konuda! Peki o zaman bu konuda delil nedir? Yâni Allah ne diyor acaba bu konuda? Kimin cennetlik olduğunu söylüyor acaba Rabbimiz? Kimin haklı olduğunu, kimin haksız olduğunu söylüyor acaba Rabbimiz? Bakın onu dinliyoruz:

Hayır hayır! Mesele ne öyledir, ne de böyledir. Yâni ne yahu-dilerin dediği gibidir mesele, ne de hıristiyanların iddia ettiği gibi. Cen-net ne onların, ne de bunlarındır. Yâni cennet böyle özel bir grubun, özel bir milletin değildir. Ya da sırf hıristiyan olanların hıristiyan olmalarından ötürü, sırf yahudilerin sadece yahudi olmalarından ötürü veya sadece müslümanların sırf müslümanız demelerinden ötürü Rabbi-miz onlara cenneti garanti etmiyor. Hakikat şu ki:

112:"Her kim bir iyilik yapar da kendini Allah'a teslim ederse. Onun mükâfatı Rabbı katındadır. Onun mükâfatı olan cennet Allah katında garantidir. Ve bunun kaybolması konusunda kesinlikle onun için ne bir korku, ne de mahzun olma söz konusu değildir."

Her kim ki Allah için yüzünü lekeden sâlim tutar, nefsini şirkten temizleyerek ihlâs ve samimiyetle Allah'a yönelirse. Yüz aklığı ve alın temizliği içinde Allah'a yönelirse. Peki yüz aklığı ve alın temizliği ne demek? Yüz aklığı ve alın temizliği, kişinin içinin ve dışının, niyetinin ve amelinin temizliği demektir. Niyet temiz olacak, amel de temiz olacak. Bunlardan birisinin

bozukluğu neticenin bozukluğu anlamına gelecektir. Meselâ amel güzel bir amel ama niyet Allah için değilse, ya da niyet Allah için ama amel sünnette yeri olmayan bir amelse yine netice bozuk olacaktır.

Yâni her kim ki içiyle dışıyla Allah'a yönelir, yâni tüm hayatını Allah'a teslim ederse, Allah için hayat yaşamayı kendisine temel prensip bilir, hayatının tümünde Allah'ın kulu olmaya karar verirse, iradesini Allah'a teslim ederek, Allah'ın seçimini kendisi için seçim kabul eder, yâni hayatının tümünde müslüman olursa.

"Ve de bu halinde muhsin olursa."

Yâni hayatının tümünde Allah'ı görmediği halde onu görüyor-muşçasına, Allah'ın huzurunda olduğunun şuurunda bulunursa, her ânının Allah'ın kontrolü altında olduğunu bilir ve böylece yaptıklarını Allah için yapar, Allah'a lâyık olarak yaparsa, böyle bir hayat yaşarsa, Allah kontrolünde olduğunun bilincine ererse:

"Onun mükâfatı Rabbı katındadır. Onun mükâfatı olan cennet Allah katında garantidir. Ve bunun kaybolması konusunda kesinlikle onun için ne bir korku, ne de mahzun olma söz konusu değildir."

İşte delil budur, işte ispat budur. İşte bunlara müslüman denir ve bu dine de İslâm denir. Ve işte cennete kesinlikle girecek olanlar da bunlardır, bunlardan başkaları asla değildir.

Demek ki cennete gidecek olanların, Allah'a tümüyle teslim olmaları, yâni müslüman olmaları ve de Allah Resûlü'nün pratikte gösterdiği bir salih ameli gerçekleştirmeleri gerekecektir. Bunun başka yolu yoktur. Kitap ve sünnete teslim olup sürekli bunlarla kendisini kontrol eden kişiler ancak cennete gideceklerdir.

Allah diyor ki; cennete müslüman olanlar girecektir. Müslüman olmayanlar kesinlikle cennete giremeyecektir. Biz inanıyoruz ki, Hz. Mûsâ aleyhisselâm dönemindeki yahudiler de müslümandı ve onlar da gireceklerdir bu cennete. Ve yine inanıyoruz ki Hz. İsa aleyhis-selâm dönemindeki Hz. İsa'ya ve ona gönderilen İncil'e inanan hıristiyanlar da müslümandı ve onlar da cennete gireceklerdir.

Ve yine Hz. Muhammed'e (a.s) ve onun şahsında tüm insanlığı kıyamete kadar hidâyete ulaştırmak üzere inen Kur'an'a inanan ve onunla amel eden, onun istediği şekilde bir hayat yaşayan ve onun gösterdiği yoldan giden müslümanlar da cennete gireceklerdir. Ama bu kitabı tahrif eden, bozan veya bu kitaptan habersiz yaşayan, ona karşı nötr davranan, böyle bir kitap yeryüzüne ha gelmiş ha gelmemiş, fark etmez yaşayan veya bu âyetlerin gösterdiği yolun

dışında hareket edenler de cehenneme gideceklerdir diyoruz. Rabbimizin bu konudaki yasası böyledir. Cennete sadece müslüman olanlar girecektir buyuruyor Rabbimiz.

Bakın bu âyette; cennete ancak yahudi ve hıristiyanlar gide-cektir, diyerek müslümanlara karşı güya birlikte hareket eden bu insanlar bakıyoruz ki, kendi aralarında da ihtilâfa düşmektedirler. Kendi aralarında da böyle bir beraberliğin olmadığını görüyoruz. Sanki az evvelki sözlerini kendileri dememiş gibi, bu sözlerinin tamamen hilafına burada da şöyle diyorlar bakın:

113:"Yahudiler, hıristiyanların dayandığı hiç bir şey yoktur dediler. Hıristiyanlar da yahudiler temelsizdir-ler dediler. Halbuki kendileri kitabı da okuyorlardı. Bilmeyen bilgisizler, cahiller de onların söylediklerinin benzerini söylemektedirler. Allah, aralarında ihtilâf ettikleri konulardaki hükmünü kıyamet günü verecektir"

Onların dayandıkları hiç bir şey yoktur dediler. Böylece her iki grup da birbirlerinin dinlerini kökünden çürütüp birbirlerini sapıklık, yolsuzluk ve dinsizlikle, küfürle itham ettiler. Birbirlerini iraptan mahalli olmamakla itham ettiler.

Rivâyetlere göre yahudi ve hıristiyanlar Rasulullah'ın huzurunda tartışırlar. Yahudiler Hz. İsa'ya da İncil'e de küfrederler. Buna karşılık hıristiyanlar da Hz. Mûsâ'yı ve ona gönderilen Tevrat'ı reddederler. Bunun üzerine bu âyet iner. Ama âyet-i kerîme bu konunun böyle ferdi bir konu olmayıp, hıristiyanlarla yahudiler arasında cereyan eden yaygın bir mesele olduğunu anlatır. Her bir grup diğerini reddeder bir tavır sergilemektedirler. Halbuki:

"Halbuki kendileri kitabı da okuyorlardı."

Kitabı da okuyor bunlar. Kitaplarını da okuyup durdukları halde, Tevrat'ı her iki taraf da okuyup durdukları halde bunu yapabilmek-tedirler. Bazı anlayışlarda bazı konularda ihtilâf etmek ayrı şeydir, ama toptan birbirlerini reddetmek ayrı şeydir. Aslında kitap böyle bir çelişkiye engeldir. Kitap aslında bu tip ihtilâfları ortadan kaldırmak için vardır. Öyleyse kitaba rağmen her iki taraf da yalan söylemektedir.

Allah bunu niçin anlatıyor bize? Ey müslümanlar bakın, bunların durumu budur, sakın ha sizler, bunlar gibi olmayın! Bunların durumuna düşmeyin diye bunları anlatır Rabbimiz bize.

Halbuki bunlar kitabı da okuyorlar. Ama sadece okuyorlar bunlar. Anlamıyorlar, anlamadan okuyorlar, anlamaya yanaşmadan okuyorlar. Okuduklarıyla hayatlarını değiştirmiyorlar. Okuduklarını amele dönüştürüp

hayatlarında görüntülemeye yanaşmıyorlar. Kitap kaynaklı bir hayata yönelmiyorlar. İşte sadece okuyorlar. Halbuki kitap anlamadan okunmak için gelmemiştir. Kitap anlaşılmak ve amel edilmek için gelmiştir. Allah'ın Rasûlü Müslim'deki bir hadislerinde bu hususu anlatırken şöyle buyurur:

"Bir topluluk Allah'ın evlerinden birinde toplanır ve Allah'ın kitabını okurlarsa, ve de o okuduklarını kendi aralarında ders haline getirirlerse..."

Yâni okudukları Kur'an âyetlerini anlama ve yaşama savaşı verirlerse onlar üzerine sekînet inecek ve onlar huzura kavuşacaklardır buyurur. Evet kitabı okumak budur işte. Ama bakın bunlar böyle yapmıyorlar da sadece okuyorlarmış. Anlamadan okuyorlarmış. Amele dönüştürme niyetinde olmadan okuyorlarmış.

Tıpkı şimdi hepsi de kitabı okudukları halde, hepsi de kitaptan yana oldukları halde, her biri kitabın belli bir bölümünü bayraklaştırıp, her biri bir bölüme sarılıp, kitabın bütününe teslim olmayı beceremeyen, hepsi de birbirlerinin aleyhinde olan, hep kendilerini haklı, hep kendilerini hak yolda görüp karşılarındaki grupları yanlış yolda, bâtıl yolda gören müslüman gruplar gibi.

Öyle değil mi? Müslümanlar da aynen onların durumuna düşmemişler mi bugün? Maalesef bugün kitabı okudukları halde taassup, hizipçilik ve komplekslerle birbirlerini tekfir noktasına ulaşan müslü-manlar aynen dünkü ehl-i kitabın yerini almışlardır. Bu halleriyle ehl-i kitabın konumuyla müslümanların konumu aynıdır. Onlar da aynen ehl-i kitap gibi kendi gruplarına pay çıkarmakta, grupçuluk bilinciyle hareket etmektedirler. Kendilerini başka müslüman gruplardan ayıran çok basit ve cüz'i farklılıkları sanki köklü ayrılıklarmış gibi ele almakta ve Allah korusun neredeyse birbirlerini tekfir noktasına bile vardırmaktadırlar. Onlar böyle yapınca da:

"Bilmeyen bilgisizler, cahiller de onların söylediklerinin benzerini söylemektedirler."

O günkü Arap müşrikleri, putperest insanlar da tıpkı bunların dediğini demeye başladılar. Yahudiliğin de, hıristiyanlığın da tüm se-mavî dinlerin de hiç birisinin aslı astarı yoktur dediler. Din bilenler böyle yaparsa ötekiler de elbette böyle diyeceklerdi. Dine inandıklarını iddia edenler, kendilerini bir dine izâfe edenler böyle yaparsa cahillerden de elbette beklenen buydu.

Veya bugünkü ateistler de toptan tüm dinleri reddediverdiler. Din, insanları uyutmak ve uyuşturmak için uydurulmuş bir afyondan farklı bir şey değildir deyiverdiler. Elbette bilenler böyle yapınca bilmeyenler de toptan onu reddedecekti. Ama unutmayalım ki, bunun sebebi müslümanlardır. Bunun asıl

suçluları bu dini bildikleri halde bildikleriyle amel etmeyen, bildikleri kitap bilgisini insanlara anlatmayan ve bildiklerini sır küpü gibi toprağın altına taşıma gayretinde olanlar, kitabı saptıranlar, kitabı kendi fikirlerine, kendi hiziplerine alet edenler, âyetleri hep kendi görüşleri istikâmetinde yorumlama çabası içine girenler ve kitabı okudukları halde birbirleriyle uğraşarak insanları bu dinden soğutan müslüman gruplardır.

Peki bizim onlara benzemememizi emreden bu âyet, ne de-memizi istiyor acaba? Biz şunu diyoruz: Mûsâ (a.s) Allah'ın hak peygamberidir. O da aynen bizim peygamberimiz gibi Allah tarafından gönderilmiş bir elçidir. Ona gönderilen Tevrat da Allah'tan gelişi açısından bizim elimizdeki Kur'an'dan farklı bir şey değildir. İsa (a.s) da Allah tarafından gönderilmiş bir elçidir, ona verilen İncil de hak kitaptır. Allah'tan geldiği şekliyle biz Tevrat'ı da İncil'i de kabul ediyoruz. Ama sonradan insanların onları bozduklarını, tahrif ettiklerini ve bunları kendileriyle amel edilemeyecek duruma getirdiklerini de biliyoruz. Öyle olmasaydı bile zaten son kitap Kur'an'ın gelişiyle bunların hükmü kaldırılacak, nesih edilecekti ve nesih edilmiştir. Bizim müslüman-lar olarak bunları dememizi istiyor Rabbimiz. Yine müslümanlar olarak bizden şunu da dememizi istiyor Allah:

Biz, kesinlikle peygamberlerin arasını ayırmayız. Peygamberler arasında böyle bir tefrik yapmayız. Birisine inanıp ötekilerini asla reddetmeyiz, dememiz gerekiyor.

Bu âyet bir de müslümanlara, karşılarındaki grupları tanıtmak-tadır. Ey müslümanlar! Sakın onların çokluğuna aldanıp korkmayın! Aslında onlar dağınıktırlar, parça parçadırlar. Bunlar kendi aralarında da bir birlik değildirler. Birbirlerinden nefret etmektedirler bunlar. Her grup kendilerinin haklılığını, karşısındakinin bâtıllığını ispatla meşguldürler. Her biri diğerinin saygı duy-duğu, kutsadığı şeyleri ayaklarının altına almaktadır buyurarak, müslümanlara onların öyle korkulacak bir güce sahip olmadıklarını anlatmaktadır.

Bilmeyenler de onlar gibi deyiverdiler. Kendilerinin ne kitapları ne de peygamberleri olmayan, kitap bilgisinden de peygamber bilgisinden de mahrum olan Mekke'li müşrikler de aynı şeyi söylediler. Yâni ancak bu işe bizler layığız! Cennete ancak bizler gireceğiz! Bizden başkaları giremez dediler.

Daha önce Hz. İbrahim'in yolunu izlediklerinden dolayı onlar da kendilerini o peygambere izâfe ederek böyle diyorlardı. Halbuki o peygamberin üzerinden yıllar geçmişti. Hz. İbrahim'le uzaktan ve yakından hiçbir ilgileri kalmamış, hayatlarında o peygamber bilgisinin eseri bile kalmamış, şirke düşmüşler, Kâbe'yi putlarla doldurmuşlar, hayatlarından Allah'ı kovup, putların egemenliği altına girmişlerdi. Ama İbrahim'in dinindeydi ya bunlar, Kâbe'nin komşusuydu ya, Mekke'nin sahibiydiler ya, Haniflerdi ya bunlar, öyleyse

cennete bunlardan daha lâyık kimse olamazdı. Cennete sadece kendileri gidecekti.

Dün insanlar böyleydi, toplumlar böyleydi. Bugün Allah korusun da müslümanlar da aynen onların durumuna düşmüşler. Bazen ikili, bazen üçlü gruplar halinde hareket eden, bazen kendilerinden başka cennetlik olmadığını, ancak kendilerinin cennete gideceklerini iddia eden topluluklar görüyoruz bugün de. Dün birlikte hareket ederlerken, birlikte hareket ettikleri insanların kendilerini cennete götüreceğini iddia ederlerken, bugün onlardan ayrılınca da onların yanlış yolda olduklarını iddia etmeleri ne kadar da garip değil mi? Yâni yahudi ve hıristiyanların bazen birlikte cennetlik olduklarını iddia edip, bazen de birbirlerini sapıklıkla itham etmeleri gibi.

Öyleyse bırakalım bu dışımızdakileri de müslümanlar bu âyetler ışığında kendilerini yeniden kontrol etmek, yeniden hesaba çekmek zorundadırlar. Şunu kesinlikle kabul etmek zorundayız ki; hiçbirimiz kendi durumumuzdan mutmain olmamalıyız. Hiçbirimiz statükodan yana olmamalıyız. Çünkü bu değişimin önüne dikilmiş en büyük engeldir.

Ben iyiyim! Biz iyiyiz! putu bilelim ki değişmenin önüne dikilmiş en büyük engeldir. Çünkü bugün hiç birimizin, hiçbir grubun, hiçbir ailenin, hiçbir cemaatın elinde cennetlik olduklarına dair bir senet, bir garanti yoktur. İşte âyetler bunu anlatıyor. Hiçbir kimsenin ölünceye kadar da nasıl bir çizgi takip edeceğine dair elinde bir garanti olmadığına göre öyleyse kendimizi garanti cennetlik görmeyelim, halimize mutmain olmayarak sürekli Allah'ın kitabı ve Resûlü'nün sünneti ışığında hayatımızı sağlamaya alalım inşallah.

114:"Allah'ın mescidlerinde, O'nun adının anılmasını engelleyen ve bu mescidlerin yıkılmasına sa'yeden, çaba harcayanlardan daha zâlim kim vardır? Böyleleri o mescidlere ancak korka, korka girebilirler. Dünyada onlar için rüsvalık var, âhirette de elim bir azap beklemektedir onları."

Yeryüzünde zulümlerin en çirkini Allah'ın arzında, Allah'ın mescidlerinde, Allah'ın adının anılmasını engellemektir. Mescidlerde Allah'ın adının anılmasını engellemek; öncelikle Allah'ın hukukuna müdahale, sonra da müslümanların ibâdet özgürlüklerine kısıtlama anlamına gelir ki, bundan daha büyük bir zulüm düşünmek mümkün değildir. Evet Mescid-i Aksa'yı, Mescid-i Haram'ı ve topyekün dünya mescidlerini bu hale getirenlerden daha zâlim kim olabilir? Yeryüzünün en büyük zâlimleri bunlardır.

Bu adamlar ki, kendilerini hâlâ cennetlik zannediyorlar. Kendilerinden başka kimseye de cenneti vermek istemiyorlar. Ama bakın ki beri tarafta, Allah'ın bu mescidlerini ve yeryüzünün her mekânı olan mescidlerinde, Rabbim Allah diyenlere hayat hakkı tanımıyorlar. Alla-hu Ekber demelerine tahammül

edemiyorlar. Namaz kılmalarına tahammül edemiyorlar. Allah'tan başka herkesin büyütülmesine, Allah'-tan başka herkesin hamd edilmesine razı oluyor adamlar da Allah'ın hamd edilmesine razı olmuyorlar. Allah'tan başka herkesin düşünce-lerini sergilemesine izin veriyorlar da Allah'ın ahkâmının uygulanma-sına tahammül edemiyorlar.

Allah'ın kitabının okunmasına, Allah'ın âyetlerinin anlatılmasına izin vermiyorlar. Allah kullarına, Allah'ın mülkünde, Allah'ın istediği hayatı yaşamalarına izin vermiyorlar. Allah'ın kullarının şu yeryü-zü mescidinde, şu arzda, Allah'ı hamd etmelerine yâni Allah'ın istediği biçimde giyinmelerine, Allah'ın istediği biçimde bir hayat sürmelerine izin vermiyorlar. Öylece Allah'ı övmelerine, Allah'a hamd etmelerine izin vermiyorlar. Şimdi acaba bundan daha büyük zulüm olur mu? Onun mülkünde ona hayat hakkı tanımıyorlar. Bu halleriyle nasıl oluyor da bu adamlar, hâlâ cennetlik olduklarını söyleyebiliyorlar? Halbuki Allah, onlar için zâlimlerin en kötüsü ifadesini kullanıyor.

Yâni şu Mescid-i Aksa'yı kan gölüne çevirenler, orada Allah'ı zikretmeye çalışan Yahya (a.s) ları, Zekeriya (a.s) ları sırf bu yüzden şehid eden ve şu anda da müslümanları namaz kılmak için o mescide sokmayan, müslümanların sırf Rabbimiz Allah dedikleri için kollarını, kemiklerini kırmaya çalışan bu yahudiler mi cennetlik? Nereden çıkarıyorlar bunu? Veya o gün putlarını bü-yütüp, putlara hamd edip, yalnız bunlar büyüktür, ancak Lat ve Menat büyüktür diyerek Allah'ın mescidini, Mescid-i Haram'ı putlarla doldurup Allah'ın Rasûlü'nü ve Rabbim Allah diyen müslümanları oraya sokmamaya çalışan bu müşrikler mi cennetlik?

Şu anda da tüm yeryüzü mescidlerinde Allah'ın âyetlerinin açık açık gündeme getirilmesine, dünya müslümanlarına rahat rahat Allah'ın âyetlerinin duyurulmasına ve tüm dünya müslümanlarının bu âyetlerle eğitilmesine imkân vermeyerek, sadece kendilerinin izin verdiği kadar âyetlerin duyurulmasına ve bunun dışındaki âyetlerin yasaklanmasına çalışanlar, bunlar mı cennetliktir? Ya da bunlardan daha zâlim kim olabilir? Bu adamların da kendilerini cennetlik görmelerine hayret etmemek mümkün değildir.

Nereden alıyorlar bu adamlar bu garantiyi? Nereden alıyorlar bu müjdeyi? Hem Allah'ın arzında Allah'ın adının anılmasına müsaade etmiyorlar, Allah'ın ve onun sisteminin gündeme getirilerek yüceltilmesine tahammül edemiyorlar, mescidlerde Allah'ın âyetlerinin açık açık okunmasına, anlatılmasına tahammül edemiyorlar, böylece mes-cidleri harap ediyorlar, mescidleri aslî fonk-siyonlarının dışına çıkarı-yorlar, hem de kendilerini cennetlik görüyorlar. Gerçekten tuhaf bir şey.

Peki acaba mescidlerde Allah'ın adının anılması ne demektir? Mescidlerde Allah'ın adının anılması demek; gündem maddesi olarak Allah'ın ve Allah'ın âyetlerinin açık açık konuşulması, gündeme getirilmesi demektir. Allah'ın âyetlerinin, Allah'ın kitabının mücerret okunmasına ses çıkarmayanlar, bu âyetlerin muhtevalarının gündeme getirilmesine, âyetlerin açıklanmasına tahammül edemiyorlar. Âyetlerin mânâlarının net bir biçimde ortaya konulmasına tahammül edemiyorlar. Kendi kanunlarıyla, kendi arzularıyla Allah'ınkiler çatışınca Allah'ınkilere izin vermemeye çalışıyorlar. En iyisi mi Allah'ın arzularını duyurmayalım. Eğer insanlar Allah'ın âyetlerini, Allah'ın arzularını duyarlarsa o zaman onunkilerle bizimkiler çatışacak, insanlar bizimkileri mi dinleyecekler, Allah'ınkileri mi? Bu kaostan kurtulmak için ne pahasına olursa olsun Allah'ınkilere geçit vermeyelim diyorlar.

Kâbe'de, Allah'ın arzında, Allah'ın mescidinde, Mescid-i Aksa'-da yine Allah'ın mescidinde, Allah'tan başka ne kadar tanrıça, tanrı taslağı varsa bunların hepsinin adının anılmasına müsaade ettiler, ama Allahu Teâlâ'nın adının zikredilmesine müsaade etmediler. Oralarda herkesin arzularının, isteklerinin, emir ve yasalarının duyurulma-sına izin verdiler de Allah'ın yasalarının açıkça ilânına yasaklar koydular. Müslümanları oraya sokmamaya, orada namaz kılmalarına engel olmaya çalıştılar.

Şu anda da dünyada herkesin adının zikredilmesine evet, ama Allah'ın adının zikredilmesine hayır dedikleri gibi. Gündem maddesi olarak herşeyin alınmasına evet ama Allah'ın adının anılmasına hayır dedikleri gibi. Halbuki Allah'ın adının anılmasına engel koymaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Tüm dünya gündeminde zikredilecek tek isim, tek sistem Allah'ın ismidir, Allah'ın sistemidir. Ve Rabbimizin gündemi olan bu kitap, bize neleri gündeme alın diyorsa, onları gündeme almak zorundayız. Başkalarının gündem maddelerini konuşmak zorunda değiliz. Bunu yapınca gündem maddesi olarak sadece Allah'ın âyetlerini kabul edince, o zaman mescidleri harap olmaktan kurtarmış oluruz.

Esasen mescidleri imar etmek demek, o mescidlerin fonksiyonunu ve misyonunu imar etmek demektir. Mescidleri yıkmak da sadece onların yapılarını, duvarlarını yıkmak değil, mescidlerin fonksiyonlarını yıkmak demektir. Mescidleri aslî fonksiyonlarından çıkarıp, başka maksatlar için kullanmaya başlamak demektir. Mescidleri harap etmek demek, onları asr-ı saâdet'teki işlevlerinden uzaklaştırmak mescidleri cemaatsız bırakmak, mescidlerle insanlar arasına barikatlar koyarak, insanların mescidlere gitmesine imkân bırakmamak demektir. Mescidleri harap etmek; demek mescidlerin hayatı düzenleme fonksiyonunu öldürmek demektir. Mescidleri harap etmek demek; orada Allah'ın sesinin üzerinde başkalarının seslerini yükseltmek demektir. Zira mescidlerde en gür seda Allah'ın sedası olmalıdır.

Mescidlerde Allah'ın sedası kesilmiş, Rasûlullah'ın sedası kısılmış ve onların yerine birilerinin sesi, sedası, talimatları yükseltilme-ye başlanmışsa bilelim ki, o mescidler harap olmuş demektir. Mes-cidlerde birilerinin arzuları ve tâlimatları Allah'ın arzularının ve tâli-matlarının önüne geçirilmişse, işte o zaman mescidler harap olmuş demektir. Zahiren süslü ve görkemli olsalar da onlar yıkılmış demektir.

Müfessirler demişler ki; bir dönem müşrikler Allah'ın Rasûlünü ve beraberindeki müslümanları Hudeybiye denen yerde tutup Kâbe'ye, Allah'ın mescidine sokmamışlardı da bunun üzerine bu âyet nazil olmuştur. Gerçi bugün de müslümanlar Kâbeden engelleniyorlar.

Kâbe ile, o mescitle müslümanların arasına barikatlar koyma-ya ve Allah'ın kulları hacdan engellenmeye çalışılıyor. Müslümanlar da bu engeller karşısında boyun büküyorlar, çaresizliklerini ortaya koyuyorlar. Eh ne yapalım izin yok, gidemiyoruz diyerek boyun büküyorlar. Meselâ bizim işyerimizle evimizin arasına engeller koyup, kendi evimize gitmemizi engelleseler ne yaparız? Eh ne yapalım engel var, biz de evimize gitmeyiverelim der misiniz? Demeyiz değil mi? Ya-hu bu ev bizim evimiz, ne yapıp yapıp bu engelleri kaldırıp mutlaka evimize ulaşmalıyız deriz değil mi? Her türlü engelin bertaraf edilmesi için bu uğurda savaş veririz değil mi? Neden? Çünkü orası bizim evi-miz. Orayı da kendi evimiz bilebilsek, Kâbe'nin de kendi evimiz olduğunu bir anlayabilsek, eminim bunun çaresini de düşüneceğiz. Bizi birilerinin kendi evimizden menetmesi, engellemesi karşısında boyun büküp teslim olmayacağız, bunun çarelerini araştıracağız demektir. Ama galiba orasını kendi evimiz bilmediğimizden engel varmış diye boyun büküyor ve bunu kabulleniveriyoruz.

Ama burada anlatılan sadece Kâbe değil, tüm arz mescidinde Allah'ın adının anılmasının, Allah'ın âyetlerinin, Allah'ın sisteminin gündeme getirilmesinin yasaklanması söz konusudur. Hani Allah'ın Rasûlü buyurur ya:

"Tüm arz benim için mescid kılındı."

Öyleyse tüm arzda Allah'ın adının anılmasını engelleyenden daha zâlim kim vardır? Her yerde, mektepte, adliyede, iş yerinde, dükkanda, okulda, pazarda, panayırda, evde, sokakta, Allah'a secdeyi engellemek istiyorlar. Arzın her bir makamında Allah kullarının Rablerine secdesine izin verememeye çalışıyorlar. Peki secde neydi? Secde, o konumda, her bir konumda Allah'ın emirlerini yerine getirmektir. Her yerde Allah'ı ve Allah'ın emirlerini gündeme getirmek, her bir makamda Allah'a kulluğu gerçekleştirmek zorundayız. Kimse bizi bundan engelleyemez. Kimsenin buna hakkı yoktur. Bunu engellemek şöyle

dursun, Allah düşmanları, Allah'ın adının zikrine ve Allah'ın âyetlerinin gündeme getirilmesine tahammülü olmayanlar:

"Böyleleri o mescidlere ancak korka korka girebilirler."

Tüm arz mescidinde ancak korkarak dolaşmaya mahkumdurlar. Bunlar, bu zâlimler pek kısa bir zaman sonra bu mescidlere ancak korka korka girebileceklerdir. Yakında bunların tüm arz mescidin-de güvenleri kalmayacak, tüm yeryüzünde ancak korka korka dolaşabileceklerdir. Bu âyetlerin gelişinden hemen üç beş yıl sonra Mekke putlardan temizleniyor, Kâbe'de, Allah'ın mescidinde Allah'ın büyüklüğü ilan ediliyor, tekbir getiriliyor. Kısa bir süre sonra da Kudüs fethediliyor Mescid-i Aksa'da da Allah'ın hâkimiyeti gerçekleştiriliyordu.

Bununla Rabbimiz müslümanlara şunu anlatıyor: Ey müslü-manlar, düşünün ki o gün müslümanlar bir avuçtu. Allah'ın mescidi olan Kâbe ve Mescid-i Aksa güçlü kuvvetli kâfirlerin elindeydi. Bu âyetler geldiği dönemde tüm dünya bunun hayal olduğunu, bu âyetlerin gerçekleşip Kâbe'nin ve Kudüs'ün müslümanların hâkimiyetine geçmesinin mümkün olmadığını zannediyordu. Ama bakın ki, çok kısa bir zaman içinde oldu bu iş.

Ey müslümanlar! Şu anda da Kudüs ve tüm arz mescidlerinde güçlü kâfirler var. A.B.D' si var, A.E.T' si var, Siyonistleri var, bunların uşakları var, güçleri var, orduları var, imkânları var. Ama ne gam, beri tarafta da Allah var. Bilesiniz ki çok yakın bir gelecekte tüm arzda Allah'ın âyetlerinin pratik uygulanması hayal gibi görülebilir. Mümkün değil gibi görülebilir. Ama bilesiniz ki, çok yakın bir zamanda Allah'ın yardımıyla tüm yeryüzünde, tüm yeryüzü mescidlerinde yine Allah'ın adı yükselecek, yine Allahu Ekber diyenler yeryüzüne hakim olacak, buna yine bu ihtiyar dünya şahit olacaktır Allah'ın izniyle. Çok yakın bir gelecekte müslümanlar yine Azîz ve şerefli olacaktır Allah'ın izniyle. Evet bu âyet bugünün müslümanlarına bu müjdeyi veriyor.

Rabbimiz bu âyetiyle bu zulme ve zâlimlere karşı mü'minlerin sağlam durmalarını ve onlarla savaşılarak toplumda, onların güçlerinin kırılmasını emretmektedir.

Bu zâlimler topluma hakim konumda olmamalıdırlar buyur-maktadır. Çünkü çok kısa bir dönem sonra İslâm'ın egemenliği söz konusu olacak, müslümanlar hayata egemen olacaklar, Allah'ın yer-yüzüne müslümanlar hakim olacak, bu sefer de onlar tüm arz mes-cidinde korka korka dolaşmak zorunda kalacaklar. Çok kısa bir süre sonra. Çünkü bakıyoruz bu âyetler hicretten bir yıl sonra filan nazil olmuş ve hicretten bir altı yıl sonra Mekke fethedilmiş, Kâbe Rabbi-mizin adının anılması üzerine tekrar düzenlenmiş ve Mekke'nin fethinden bir sekiz on sene sonra da Kudüs fethedilmiş ve artık yeryüzünde sadece

Allah'ın adının yüceltilmesine zemin hazırlanmıştır. Bu âyetlerin gelişinden beş on yıl sonra o bölgelerde bir tek müşrik, bir tek kâfir kalmamış, kimisi müslüman olmuş, kimileri de dış dünya-da cizye vermek zorunda kalmışlar, müslümanların varlığına Allah'ın adının anılmasına korka korka razı olmak zorunda kalmışlardır.

Eğer gerçekten bu âyetler bizlere de nazil olmaya devam ederse, sahabeyi dirilten bu âyetler bize de konuşmaya devam ederlerse, biz de bu âyetlerle amel edip cennete gidebilmenin yolunu bulabilirsek, hiç şüpheniz olmasın ki, kısa bir dönem sonra yeryüzünün kâfirleri acaba bizim bunlara yaptığımız gibi bu müslümanlar da bize mukabelede bulunarak yaptıklarımızın hesabını soracaklar mı diye korku içine düşecekler. Zaten şu anda tüm yeryüzü kâfirlerinin korkulu rüyası da budur. Hafakanlar geçiriyorlar, uykularını kaybediyorlar acaba hesaplaşma zamanı geldi mi diye adamlar. Halbuki korkmaları da gereksizdir. Çünkü biz müslümanız. Bizim onlar gibi zulmetmemiz mümkün değildir. Bizler onlar gibi asla zalimler olamayız. Bizler asla onların bize yaptıklarını onlara yapamayız. Aksine bizim onlara davetiyemiz şöyle olacaktır: Gelin ey kâfirler siz de müslüman olun. Müslüman olun da dünyanın da âhiretin de nîmetleri sizin olsun. Gelin müslüman olun da sizin de bizim de Rabbimizin arzuları yeryüzünde hakim olsun, kulun kullara kulluğu bitsin bu dünyada, diyeceğiz. Gelin birinin diğerine zulmü bitsin diyeceğiz. Gelin birimizin diğerine üstünlüğü, alçaklığı söz konusu olmadan, birimizin diğerine hükmetmesi, itaat etmesi söz konusu olmadan hepimiz eşit kullar olarak Rabbimize boyun bükelim. Hepimiz Rabbimize kul olalım. Hepimizin üzerinde Allah egemen olsun. Aksi takdirde siz bilirsiniz:

"Dünyada onlar için rüsvalık var, âhirette de elim bir azap beklemektedir onları."

Dünyada rüsva olacaktır bunlar. Yahudiler için, hıristiyanlar için ve de Allah'ın arzularına geçit vermeyen, kendi sistemlerinin uygulanabilmesi için Allah'ın sistemine geçit vermeyen tüm müşrikler için dünyada rezillik ve rüsvalık vardır. Dünyada rezil ve perişan olacaklardır onlar.

Bu âyetlerin gelmesinden hemen kısa bir süre sonra Mekke'nin fethiyle müşrikler, Yermük'te hıristiyanlar, Kadisiye'de mecu-siler, Kureyza savaşlarıyla veya Kudüs'ün fethiyle yahudiler, Mısır'ın fethiyle Kıptiler, Ermeniler, Anadolu'nun fethiyle Rumlar, Hıristiyanlar, hepsi dünyada rezil ve perişan oldular. Unutmayın ki pek yakında yine aynısı olacaktır. İman edenler kurtulacak, iman etmeyenler de rezil ve perişan olacaklardır. Bu dünyada rezil olmalarının yanında, öbür tarafta da onları elim bir azap beklemektedir.

Öyleyse tüm dünya zâlimlerine haber veriyoruz bunu. Hazırlansınlar dünyadaki rüsvalıklarına. Hazırlansınlar âhiretteki en büyük azaplara. Geçen her

saniye, attıkları her adım, aldıkları her nefes onları bu korkunç sona, rüsvalığa ve de âhiretteki korkunç azaba götürüyor.

115:"Doğu da Allah'ındır, batı da Allah'ındır. Şimdi namaz için ne tarafa yönelirseniz Allah'ın vechi oradadır. Doğrusu Allah'ın rahmeti herşeyi kaplamış ve o herşeyi bilmektedir."

Doğunun da Rabbi Allah'tır, batının da Rabbi Allah'tır. Artık Allahu Teâlâ dilediği şekilde mü'minleri o tarafa da bu tarafa da döndürebilir, kimsenin bu konuda Allah'a hesap sorma imkânı ve hakkı yoktur. Bu âyetler müslümanlara yeni bir ufkun açılmasının müjdesini veren âyetlerdir. Kıblenin Mescid-i Aksa'dan Mescid-i Haram'a çevrileceğinin müjdesini veren âyetlerdir.

Müslümanlar o günlerde yine Allah'ın emriyle Kudüs'teki Mes-cid-i Aksa'ya yöneliyorlar ve namazlarını o tarafa doğru kılıyorlardı, ama müslümanların kalplerinde İbrahim'in mescidi, yeryüzünde ilk inşa edilen ve kıyamete kadar da kıble olarak Allah'ın ilan edeceği Mekke'deki Kâbe vardı. Gözleri, gönülleri Kâbe'deydi müslümanların. Ama Rablerinin arzusu Kudüs'teki Mescid-i Aksa olunca buna da itiraz edecek değillerdi elbette. Onun için müslümanlar Kudüs'e doğru dönüyorlardı. Ama Allah o mü'minlerin arzu ettikleri yönde onlara bir nîmet sunacaktı. Bu nîmet onların kıble olarak arzu ettikleri Kâbe'ye yönelme nîmetiydi. İşte bu âyet, bunun müjdecisi bir âyetti. Madem ki doğu da Allah'ın batı da Allah'ındır, madem ki zaman da Allah'ın, mekân da Allah'ındır, o halde sizi dilediği tarafa döndürebilir o Allah.

Namazınızı bazen böyle kılın der, bazen böyle. Bazen bu tarafa, bazen şu tarafa dönün der. O nasıl derse, nasıl emrederse bizim buna teslim olmamız gerekir. İşte bir dönem Kudüs'e dönün demişti, o tarafa dönmüştü müslümanlar, sonra da Mekke'ye, Kâbe'ye dönün dedi Allah, müslümanlar da dönüverdiler o tarafa. Ama yahudiler bunu problem ettiler, fitne çıkarmaya çalıştılar. Cenab-ı Hak da buyurdu ki:

Doğu da Allah'ın, batı da Allah'ındır. Nereye yönelirseniz Allah'ın zatı oradadır. Yeter ki siz Allah'ın istediğine yönelin. Yeter ki siz Allah'ın emrine boyun bükün. Şuraya ya da buraya dönmek mesele değil, esas mesele Allah'ın emrine boyun eğmektir.

Allah bu âyetinde tevhidi anlatıyor. Allah bir cisim değildir. O zaman ve mekânla sınırlı değildir. Allah'ın belli bir yeri, yurdu yoktur. Yüzünü ne tarafa dönersen onu karşında bulursun. Her yerde, her tarafta Allah'ın yarattığı eserleriyle karşı karşıya gelirsin, Cenab-ı Hakkın gücünü, kudretini müşahede edersin.

Acaba bu âyet kıbleyi belirlemek için mi inmiştir? Anlayabil-diğimiz kadarıyla bu âyet kıbleyi tesbit için değil de kıblenin değiştirilmesine itiraz eden

yahudilere cevap olarak gelmiştir. Allah belli bir zaman maslahatı gereği belli bir yöne yönelmemizi isteyebilir. Daha sonra da başka bir zaman, başka bir maslahat gereği, başka bir tarafa yönelmemizi isteyebilir. Bu konuda hiç kimsenin Allah'a hesap sorma hakkı yoktur. Kaldı ki önceki kıble, Allah orada olduğu için emredilmemiştir ki değiştirilmesi mümkün olmasın.

Binek hayvanları üzerinde namaz kılanlar hakkında bu âyet inmiştir diyenler de vardır. Bu durumda insanlar istediği tarafa dönebilirler.

Ya da bu âyet Cabir (r.a) hazretleri hakkında inmiştir denmiş. Kıbleyi tespit edemeyen bir adam istediği tarafa dönebilir denmiştir. Adam sorabileceği birileri varsa soracak, yoksa kendine göre bir içtihat yapıp o tarafa doğru dönecektir.

Bir başka yaklaşımla bu âyetinde Rabbimiz, kişinin kıblesini anlatmaktadır. Yâni kim, kimin kıblesine yönelirse ona kulluk etmektedir. Kim, kimin yönetimini kabul ederse onun kölesi olmuştur. Kim, kimin arzularını gerçekleştirmek adına hareket ederse; kim, kimin rızasını kazanmak üzere çırpınırsa, onun kulu olmuş demektir. Yâni bizim hareket tarzımızı, hareketlerimizin kıblesini, rotasını kim tayin etmişse, hayat programımızı kim belirlemişse -Allah korusun- biz, onun kulu kölesi olmuşuz demektir.

Eğer Allah, sizin için Mescid-i Aksa'ya yönelin demişse, siz de Allah emretti diye o tarafa yöneliyorsanız, bu yönelişiniz doğrudur. Yönünüz Allah'a yönelik, kulluğunuz Allah'a müteveccihtir. Namazınız kabuldür, ibâdetiniz makbuldür. Ama Allah, sizi önceki kıblenizden alıp bu defa da Mekke'deki Mescid-i Haram'a döndürüyorsa bu sefer de kıbleniz orası olacaktır. Çünkü size bu emri veren Allah'tır. Bir amelin yaptırıcısı kimse, kişi o ameli işlerken ona kulluk yapıyor demektir.

Meselâ bir tür giyiniyorsunuz, bunu size yaptıran kimse siz, ona kulluk ediyorsunuz demektir. Düğünde şunlar şunlar yapılmalıdır diyorsunuz. Şuradan kazanılmalı, şuralarda harcanmalıdır diyorsunuz. Şu makamlara gelinmeli, şu okullarda okunmalı diyorsunuz. Bütün bunların yaptırıcısı kimse kişi, ona kulluk ediyor demektir. Yâni kişiyi yönlendiren kimse, kimin için bir yerlere yöneliyorsanız kulluğunuz onadır. Sizin kıblenizi tayin eden Allah'tan başkalarıysa, Allah'tan başkalarının yönlendirmesine tabi olmuşsanız, o zaman sizin Allah-tan başka program yapıcı tanrılarınız var demektir. Ve siz, size hayat tarzı belirleyen bu tanrılara kulluk yapıyorsunuz demektir. Meselâ şöyle giyineceksiniz diye size kıble tayin eden, program belirleyen, Allah dışında moda gibi tanrılarınız var da siz onların, size gösterdikleri kıblelerine yöneliyorsanız bilesiniz ki, siz onlara kulluk yapıyorsunuz demektir.

116: "Dediler ki; Allah çocuk edindi. Sübhanallah! Allah bu tür noksanlıklardan münezzehtir. Bilâkis göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Herşey O'na boyun büküp teslim olmuştur."

Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. İsa Allah'ın oğludur dediler. Melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Fe sübhanallah! Nasıl diyebilirler bunu Allah'a? Halbuki göklerdekiler ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Hepsi O'nun kuludur, hepsi O'na boyun büküp itaat etmektedir. Oğullar O'nundur, babalar O'nundur, analar O'nundur, kızlar O'nundur, gökler O'nundur, yerler O'nundur, denizler O'nundur, yıldızlar O'nundur, herşey O'nundur. Herşey Allah'ın kuludur. Tüm varlıklar O'nun iken, tüm yaratıklar onun kulu iken bunlardan birini veya birkaçını kendisine oğul edinmesine ne gerek var da? Tevbe sûresinin 30. Âyetinde anlatıldığına göre yahudiler Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Hıristiyanlar da İsa Allah'ın oğludur dediler. Müşrikler de Melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Bunlar bu yaratıkların sıfatları konusunda hataya düştüler. Bunlara Allah'ın sıfatlarını vermeye kalktılar. Bunları kutsamaya kalkıştılar. Olduğundan farklı bir konuma getirdiler bu zatları. Bunların yaptıkları işlerin başkaları tarafından asla yapılamayacağını, başkalarının yaptıklarını da bu zatların yapmayacaklarını iddia ettiler. Diğer varlıklardan ayırdılar bu zatları. Bu zatların diğer varlıklardan daha fazla Allah'a yakın olduklarını, ya da Allah'ın bu zatlarla daha fazla ilgilendiğini iddia ettiler. Peygamberimiz için de aynı şeyleri demeye çalışmışlardı.

"Bu ne biçim peygamber ki yemek yer, çarşı pa-zarda gezip dolaşır dediler"

(Furkân: 7)

Bu ne biçim peygamber? Bizim gibi yiyip içiyor, bizim gibi çarşı pazarda gezip dolaşıyor, baba oluyor, koca oluyor, olacak şey mi bu? Diyorlardı.

Kur'an söze, Allah'ı bu tür noksan sıfatlardan tenzih ederek başlıyor.

Fe sübhanallah! O bu tür ilişkilerden uzaktır. Zira bu tür şeyler Allah'a eksiklik ve ihtiyaç izâfesidir. Halbuki Allah'ın varlıklarıyla ilişkisi birbirinden farklı değildir. Yâni Cenab-ı Hakkın varlıklarından bazısına daha yakın, bazısına daha uzak olduğu asla düşünülemez. Allah göktekilerin ve yerdekilerin sahibi iken neden bir çocuğa ihtiyaç duysun da? Zira eninde sonunda o da Allah'ın kulu değil mi yâni?

Aslında bunların derdi şuydu. Üzeyr Allah'ın oğludur, İsa Allah'ın oğludur derken bu adamlar esasen Allah'a karşı torpilli varlıklar bularak işledikleri günahlara kılıflar bulmaya çalışıyorlardı. Allah'a veliahtlar bulmaya çalışıyorlardı ki, böylece Allah'a yaklaşabilme, ona torpil yaptırabilme yolunu bulabilsinler. Böyle bir çabaları vardı. Öyle ya bir insana çocuğundan daha yakın birisi olmayacağına göre, ya da adam çocuğunun hatırından çıkamaya-

cağına göre, bunlar da sanki Allah'ı insan gibi, kendisine çocuğu vasıtasıyla yaklaşılabilecek bir varlık bildiklerinden ötürü torpil yaptırma derdiyle bu herzelere yöneliyorlardı. Oğlu ve kızı sayesinde kendimizi O Allah'a affettireceğiz diyorlardı.

Bu halleriyle nasıl cennete girecekler de bunlar? Hem birilerini Allah yerine koysunlar, hem Allah'ın yeryüzünde temsilcileri var desinler, hem Allah'ın yetkilerini Allah'tan başkalarına vermeye çalışsınlar, hacılara, hocalara, hükümdarlara, meliklere, meleklere vermeye çalışsınlar, yeryüzü tanrılarına vermeye çalışsınlar ve ondan sonra da cennet beklesinler, olmaz bu. Cennete ancak Allah'ı Allah'ça tanıyanlar, Allah'a Allah'ça inananlar gidecektir. Cennete ancak Allahu Teâlâ kendisini nasıl tanıtmışsa öylece Allah'ı tanıyanlar, öylece O'na inanalar ancak gideceklerdir. Allahu Teâlâ'yı Allah'ın burada kendisini tanıttığı gibi tanımayanların cennete girme hakkı yoktur.

Tesbihin mânâsı da budur zaten. Sübhanallah demenin mânâsı budur. Tesbih; Allah'ı, Allah'ın haber verdiği sıfatlarıyla muttasıf bilmektir. Allah kendisini Bakara'da, Al-i İmran'da, Nisâ'da nasıl anlat-mışsa, hangi sıfatlarla muttasıf olarak bildirmişse, işte öylece Allah'a inanmak tesbihtir.

Öyle bir Allah'a inanacağız ki, O mükemmeldir. O'nda zaaf yoktur, O'nda unutma yoktur, O'nda hata yoktur, O'nda cehalet yoktur. İşte Allah'a böylece Allah'ın istediği biçimde iman tesbih demektir. O'nu mükemmel tanırken, tüm noksan sıfatlardan da tenzih edeceğiz. Onu bu şekildeki sıfatlarıyla tanıdıkça da sübhanallah diyeceğiz.

Burada pek çoğumuzun içine düştüğü bir yanlışa işaret etmek isterim: Allah'ı, kitabında kendisini bize tanıttığı şekilde tanımadan, onda olanlarla tanımadan veya onda olmayanları onda bilerek her da-kika yüz bin de sübhanallah desek bunun hiçbir faydası yoktur. Bunu bir daha söyleyelim. Allah kitabını nasıl tanıtmışsa, Allah peygambe-rini nasıl tanıtmışsa, Allah hukukunu nasıl tanıtmışsa, Allah ekonomiyi nasıl tanıtmışsa, Allah'ın tanıttığı gibi Allah'ı ve Allah'ın tanıttığı gibi tanıttıklarını bileceğiz, sonra da bunları bildikçe sübhanallah diyeceğiz. Sübhanallah! Ya Rabbi sen ne büyüksün! Sübhanallah! Ya Rabbi sen ne mükerremsin diyeceğiz.

Yoksa bunları tanımadan sübhanallah demenin bir kıymeti yoktur. Meselâ bakın, rızık konusunda Allah'a tümüyle güvenmeyip de ikinci üçüncü derecedeki rezzaklarının korkusundan ötürü bir kısım görevlerini yapmaktan çekinen kişinin günde yüz bin defa da ya Rezzâk demesinin hiçbir kıymeti yoktur. Veya ilimde Allah'a tam olarak güvenmeyip, yerde onun eksikliğini tamamlamak üzere birtakım gayb biliciler aramaya kalkışan bir adamın, milyon kere ya Alîm demesinin bir kıymeti yoktur.

Rubûbiyette Allah'a güvenmeyip, yerde Allah'ın bu eksiğini tamamlamak üzere bir kısım kanun koyucular arayan, bir kısım program yapıcılar arayan ve bunların kanunlarını da kanun bilen bir insan, günde milyon kere de ya Rab diye zikretse boştur bu. Şifa konusunda Allah'a güvenmeyip, Allah'ı şafi bilmeyip, yerde bir kısım şifa dağıtıcılar arayan kişinin ya Şafi diye Allah'ı zikretmesi boştur. Öldürmede, diriltmede, ruh vermede Allah'a güvenmeyen birinin ya Muhyî, ya Mü-mît diyerek zikretmesi boştur.

Veya Allah'ı Azîz bilmeyip, izzeti Allah'ta değil de malda, mülkte, makamda, mansıpta arayan birinin ya Azîz demesi boştur.

Mağfirette, afta, tevbede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracılara sığınmaya çalışan birinin ya Tevvab demesi boştur. Veya kendi kendisini kontrol etmede murakabe etmede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracıları etkin ve yetkin bilen birisinin ya Hafız deme-si, ya Müheymin demesi boştur.

Öyleyse Allah'ı, Allah'ın kendisini tanıttığı şekilde tanıyacak ve sonra da sübhanallah diyeceğiz. İşte bu yahudiler, bu hıristiyanlar kendilerince bir Allah'a inanıyorlar, ondan sonra da cennete girmeyi umuyorlar, olacak şey midir bu?

İşte böyle bildiğimiz, tanıdığımız bir Allah'ın yeryüzünde oğlu yoktur, hanımı yoktur. Yeryüzünde temsilcileri yoktur. Yeryüzünde yetkilileri yoktur. Kimseye de böyle bir yetki vermemiştir, buna da ihtiyacı yoktur.

"Hükmünde, mülkünde ortağa da ihtiyacı yoktur onun."

(Kehf: 26)

"Bilâkis göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nun-dur. Herşey O'na boyun büküp teslim olmuştur."

Melekler, cinler, insanlar hepsi O'nun kullarıdır. Hiçbir varlık O'nun ulûhiyetine ve rubûbiyetine ortaklık iddia edemez. Eğer göklerde ve yerde Allah'tan başka melikler, söz sahipleri varsa, o zaman onların sınırlarına girdiğimiz zaman, onlara da kulluk yapalım. Değil mi? Farz edin ki bir yere girdik. Soralım, burası kimin diye? Veya gökyüzüne çıktığımız zaman burası kimin diyelim, varsa Allah'tan başka bir sahip, ona kulluk yapalım. Yahut zamana beş dakikalığına söz geçirebilen birisi varsa ona kulluk edelim. Meselâ güneşe beş dakikalığına sahip olabilen birisi varsa, o beş dakikalığına biz de ona kulluk edelim. Diyelim ki, ey bu beş dakikayı bize veren tanrılar tanrısı! Kulluk sizin hakkınızdır! Ubûdiyet sizin hakkınızdır? diyelim. Var mı böyle yeryüzünde birileri? Yoksa, o zaman hiçbir kimseyi rubûbiyet makamına geçirmeye hakkımız yoktur. O Allah ki:

117:"Gökleri ve yeri yoktan var eden O'dur. O bir şeye hükmetti mi, onun için yalnızca ol! Der, o da oluverir."

İşte bir hayat, işte bir var oluş, işte varları var eden bir Rab. Varsa başka böyle Rabler, varsa böyle ol dediği zaman olduracaklar, tamam onlara da kulluk edelim. Meselâ benim ağaran saçımı bana iade edecek birileri, benim gençliğimi bana iade edecek birileri, benim ölümle karşı karşıya kaldığım bir zamanda bana iki saatliğine ömrümü iade edebilecek birileri varsa, tamam iki saatliğine da onlara kulluk edelim yâni.

Ya da bizim için gökten bir damla yağmur indirebilecek birileri varsa, veya yerden bir tane buğday bitirebilecek varsa ona da kulluk edelim yâni. Ama yok. Benim yaratılışım Allah'tansa, benim rızkım Allah'tansa, benim ölümüm Allah'tansa o zaman başkalarının benden kulluk beklemelerinin ne mânâsı kalacak da? Öyleyse yetki Allah'ındır ve O'ndan başka kimsede yetki hakkı yoktur.

118: "Bilgisi olmayanlar Allah bizimle konuşsa ya, yahut bize bir mûcize gelse ya? Dediler. Bu sözler yeni değil, öncekiler de aynı şeyi söylemişlerdi. Nasıl da kalpleri birbirine benziyor! Eğer gerçekten âyet istiyorsanız biz kesin bir bilgiyle inanmak isteyenlere âyetlerimizi apaçık göstermişizdir."

Bilgisizler, cahiller dediler ki; şu az evvel kendilerini cennetlik gören insanlar utanmadan dediler ki; Allah bizimle konuşmalı veya bize de bir âyet gelmeli değil miydi? Yâni Allah bizim karşımıza geçip: Bu benim elçimdir! Bu peygamberi ben görevlendirdim! Bu elinizdeki kitap benim kitabımdır! Bu benim kelâmımdır! Onu size ben gönderdim deseydi ya! Veya bize bir âyet getirseydi! Öncekilere yaptığı gibi bize gözümüzle görebileceğimiz bir mûcize gönderseydi ya? diyorlar. Cahiller böyle diyorlar. Bunlar, bunu söyleyenler cahillerdir diyor Allah.

Bu bilmeyen cahiller konusunda müfessirler: Hıristiyanlardır demişler, yahudilerdir demişler, cahilin cahili müşriklerdir demişler. Ama herhalde en uygunu da bu son grup olsa gerek. Allah buyurur ki; bu yeni değil, bu sözler yeni değildir. Yâni Hz. Adem'den bu yana müslümanlar hep böyle değişmeyen bir inancı yaşıyorlar, kâfirler de İblisin yolsuzlaşmasından bu yana hep böyle aynı yanılgıyı devam ettiriyorlar. Yeni bir şey değildir bu. Tarihte hep olagelmiş bir felsefedir. Madem ki Allah var, o halde bizimle konuşsa ya bu Allah. Sesini bir duysak, gözümüzle bir görüp elimizle bir dokunsak ya. Gözleriyle görmedikleri, elleriyle dokunmadıkları, duyularıyla algılamadıklarına, laboratuarın konusu olmayan şeylere inanmıyorlar hainler. Mü'minlere açık olan gayb pencereleri bu kâfirler için kapalıdır. Yâni sanki bir bakıma Peygamberlik bekliyorlar inanmak için. İstiyorlar ki Allah bize de konuşsun, bizimle de konuşsun, bize de vahiy göndersin. Allah diyor ki bakın:

"Bu sözler yeni değil, öncekiler de aynı şeyi söylemişlerdi."

Bakın kitabımız öncekilerin de aynı şeyleri söylediklerini şöyle anlatıyor:
"Ey Mûsâ Allah'ı apaçık görmedikçe sana asla inanmayacağız demişlerdi."
(Bakara: 55)

Bakın, işte Mûsâ aleyhisselâmın toplumu da Mûsâ aleyhisse-lâma aynı şeyleri söylüyorlardı. Onlar da aynı materyalist mantığı kullanıyorlar, apaçık görmediğimiz bir Allah'a asla inanmayız diyorlardı.

Yine meselâ İsra sûresindeki bir âyet-i kerime de aynı konuyu anlatarak şöyle buyuruyordu:
"Bize yerden kaynaklar fışkırtmadıkça sana inanmayacağız! Veya senin bağların, hurmalıkların olup, aralarından ırmaklar akıtmadıkça sana inanmayacağız! Yahut da iddia ettiğin gibi göğü tepemize parça parça dü-şürmeli, ya da Allah'ı ve Melekleri karşımıza getirmelisin ki sana inanalım? Demişlerdi."
(İsrâ: 90)

Yine bakın kitabımızın Mâide sûresinin bir âyeti hıristiyanların da Hz. İsa'ya aleyhisselâm şöyle dedikleri anlatıyordu:
"Havariler; Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofra indirebilir mi? Demişlerdi. Bunu becerebilir mi Rabbin? Demişlerdi." (Mâide: 112)
Allah diyor ki; bunlar, bu sözler yeni değil, öncekiler de aynı şeyleri söylemişlerdi. Bugünkü bilimsel, pozitivist, modernist kâfirler de aynı şeyleri söylüyorlar. Görmediğimiz bir Allah'a kesinlikle inanmayız, diyorlar. Laboratuarın konusu olmayan, gözlerimizle görüp duyularımızla algılamadığımız bir Allah'a kesinlikle inanmayız diyorlar. Ve akıllarınca bilgiçlik ortaya koyduklarını zannediyorlar. Bu konuda peygambere ve onun yolunun yolcusu müslümanlara delil getirdiklerini zannediyorlar. Yeni bir şey ortaya koyduklarını zannediyorlar. Hal-buki asırlar boyu cahillerin dediğinden başkasını da demiyorlar.
"Nasıl da kalpleri birbirine benziyor!"

Nasıl da aynı şeyleri söylüyorlar! Nasıl da ağızları ve kalpleri birbirine benziyor. Allah diyor ki bunlar hiç bir şey bilmeyen cahillerdir. Bunların asıl gâyeleri hakkı öğrenmek, hakkı bulmak ve kabul etmek değildir. Dertleri bu değildir adamların. Bunların tüm dertleri hakkı kendilerine açık ve net bir biçimde sunan kişileri oyalamak ve güya zor durumda bırakmaktır.

Bunların iman etmeyişlerinin sebebi bu konudaki delillerin azlığından değildir. Ve bunlar esasen peygamberin fonksiyonunu da bilemeyen zır cahillerdir. Peygamber evrendeki yasaları değiştirmek için gelmemiştir. Bu sizin bilgisizce kendisinden istediğiniz şeylere ancak yeryüzündeki Allah'ın koyduğu ve kendisinden başka hiç kimseye müdahale izni vermediği kanunları değiştirmeye güç yetiren bir peygamber ancak cevap verebilir. Halbuki peygamberin böyle bir yetkisi yoktur. Peygamber bir beşerdir, bir kuldur. Bu iş ancak Allah'ın elindedir. Peygamberin sizin gibi bir insan olarak görevi sadece Allah'tan geleni size duyurmaktır. Sadece size doğru yolu, Allah yolunu göstermektir. Hal böyleyken siz ondan onun gücünün yetmeyeceği şeyler isteyerek cahilliğinizi ortaya koyuyorsunuz. Kaldı ki:

"Eğer gerçekten âyet istiyorsanız biz kesin bir bilgiyle inanmak isteyenlere âyetlerimizi apaçık göstermişizdir."

Âyet mi istiyorsunuz? İman etmek için âyet mi bekliyorsunuz? Elinizdeki Allah'ın şu âyetleri yetmiyor mu size? Elinizdeki şu kitabın âyetleri yetmiyor mu? Şu kitabın işitsel âyetleri yetmiyor mu size? Şu kâinatta Allah'ın serpiştirdiği meşhut âyetler yetmiyor mu? Allah'tan âyet istiyorlar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler. Allah'ın kendileriyle konuşmasını istiyorlar, halbuki şu âyetlerle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da yamukluk yapıyorlar.

Mûsa'nın toplumu konuşmaya şahit oldular, bu defa da bizzat Allah'ı görelim dediler. Bunlar da Allah'ın konuşmasına şahit oldular. İşte elimdeki şu kitabın âyetleriyle Allah'ın kendilerini muhatap kabul ederek konuşmasına şahit oldular, bu defa da ne diyeceklerdi, Allah'ı bizzat görmemiz lâzım. Onun konuşmasına muttali olmamız yetmez, O'nu bizzat gözlerimizle görmedikçe, ellerimizle dokunmadıkça asla iman etmeyeceğiz diyorlar.

Allah'tan yeryüzüne bir sofra indirmesini mi bekliyorsunuz? Allah'ın yeryüzünde sizlere sunduğu şu nîmet sofrasını görmüyor musunuz? Elmasıyla, armuduyla, buğdayıyla, yağlısıyla, tuzlusuyla, tatlısıyla, ekşisiyle Allah'ın size sunduğu şu sofrayı görmüyor musunuz? Kim verdi bütün bunları size? Allah'tan beklemeniz, Allah'tan istemeniz gereken şeyleri sizin gibi bir beşer olandan mı istiyorsunuz? Allah'la Onun kulunu mu karıştırıyorsunuz? Peygamberin görevi bu değildir. Ve insanların bu tür cahilce isteklerini yerine getiremeyen bir peygamber başarısız bir peygamber değildir. Öyleyse ey peygamberim! Sen onların dediklerine aldırış etmeden yoluna devam et!

119:"Şüphesiz ki biz seni müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik. Seni hak bir kitap ile gönderdik ve sen cehennem halkından sorumlu olmayacaksın."

İşte peygamberin konumu ve işte peygamberin görevi. Sen bırak bu densizleri peygamberim. Uğraşma onlarla. Bu beyinsizler için zorlama kendini.

Sen sadece müjdeci ve uyarıcısın. Biz seni hak bir kitapla gönderdik. Senin görevin sadece bu kitabı insanlara duyurmandır. Sen bu kitapla uyar onları ve gerisine karışma. Sen seni dinlemeyip cehenneme doğru giden insanlardan sorumlu değilsin. İllâ da cehenneme gitmek isteyenlerin hesabını senden sormayacağız. Bu iş senin sorumluluğunda değildir. Sen sadece sana gönderdiğimiz bu kitabın âyetleriyle insanları uyarıp uyarmadığından, benim mesajımı kullarıma duyurup duyurmadığından sorumlu tutulacaksın.

Rasulullah Efendimizin bu konudaki sorumluluğunun sınırlarını anlatan başka âyetler vardır:

"Ey Peygamberim artık onlara üzülerek kendini harap etme! Allah onların yaptıklarının tamamından haberdardır."

(Fâtır: 8)

"Peygamberim! Onların yola gelmesi senin üzerine borç değildir. Lâkin Allah dilediğine hidâyet eder..."

(Bakara: 272)

Peygamberim, onların hidâyeti seni ilgilendirmez. Onların doğru yola gelmeleri sana düşmez. Dilediğini hidâyete ulaştıran Allah'tır. Senin görevin budur. Sen sadece beşir ve nezirsin. Senin görevin, zorla insanların kalbine imanı sokmak değildir. Gücünü aşan konulara gelince, bunlar senin sorumluluk alanına girmez.

Kimileri bu âyeti ***"Vela tes'el"*** diye okumuşlar. O zaman mânâ şöyle olacaktır: Ey Peygamberim! Artık o kâfirler hakkında benden bir şey isteme, benden bir şey sorma! Sakın bu tür kâfirleri affı konusunda benden bir talepte bulunma. Zira onlara ne yapacağımı ben bilirim, şeklinde anlayanlar da olmuştur.

Allah'ın Resûlü'nün şahsında bize de hitap eden bu âyetler karşısında biz de diyeceğiz ki, eğer bizler de beşir ve nezir olarak insanlara karşı görevimizi yapmışsak, onları Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirmiş, Allah'ın cennetiyle müjdeleyip cehennemiyle, ateşiyle uyarabilmişsek o zaman hiç korkmayalım onların akıbetlerinden biz de sorumlu değiliz demektir. İşte bize düşen görev budur. Elimize bu kitabı alacağız ve gece gündüz insanları bununla uyaracağız. İşimiz gücümüz bu olacak. Bunu yaptığımız takdirde onların yola gelip gelmediklerini kendimize dert edinmeyeceğiz. Kendimizi onların hidâyetiyle sorumlu kılmayacağız

Ama şunu da hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki Allah izin vermedikçe, Allah dilemedikçe hiç kimseyi de hidâyete ulaştırma imkânımız yoktur. Şurada üç yaşında bir çocuk olsa, yarılsak, yırtılsak Allah istemedikçe

yine de onu hidâyet edemeyiz. Kalplerin sahibi Allah'tır ve peygamberin bile bu konuda yetkisi yoktur. Peki ne özelliği var peygamberin? Beşir ve nezirdir o. E ne yapsın Allah'ın Ra-sûlü? Bakıyor ki insanlar cehenneme doğru gidiyorlar, ama elinden gelen bir şey yok, eli kolu bağlı, Allah dilemedikçe yapabileceği bir şey yok, sadece uyarıyor. Öyleyse biz de böyle olmaya çalışalım inşallah. Sonra diyor ki Rabbimiz:

Yahudi ve hıristiyanlarla ilgili bölümün sonuna doğru geliyoruz, burada Allah peygamberini ve onun şahsında bizleri bir daha uyaracak onlar konusunda.

Ehl-i kitap yahudi ve hıristiyanlar daima kendilerinin haklılığını iddia eden bir sistem oturtmuşlar, bunu savunarak son elçiye inanmama konusunda direniyorlardı. Allah kendilerinden bu konuda sıkı sıkı ahid aldığı halde yine de müslümanlığa girmeme konusunda ayak diremişlerdi. Müslümanların onlar hakkında iyi düşünceleri vardı. Kendilerine iyi davranılırsa, onların hoşlarına gidecek davranışlarda bulunurlarsa, onların belki müslüman olabilecekleri zannı vardı Müslümanlarda. Öyle ya bu adamlarda müşriklerde bulunmayan bazı özellikler vardı.

Müşrikler âhirete inanmıyorlar, ölüm ötesi hayatı inkâr ediyor-lardı. Ama bunlar âhirete inanan insanlardı. Müşrikler putlara tapıyor-lar, ama bunlar tek tanrılı dinin sahibiydiler, müşriklerin kitapları yoktu, ama bunlar kitap ehli olduklarını iddia ediyorlardı. Müşrikler peygambere de inanmıyorlardı ama bunlar Kur'an'ın da haber verdiği peygamberlere inandıklarını iddia ediyorlardı.

Üstelik inandıkları bu peygamberler ve sahiplendikleri bu kitaplar bu son elçinin geleceğini onların kafasında daima canlı tutmaya çalışıyorlardı. Ve bu son peygamber geldiği zaman ona iman edecekleri ve onu koruyacakları konusunda onlardan mîsak alındığını hatırlatıyordu.

Üstelik şu ana kadar da çevrelerindeki müşriklere: Hele bir gelsin, biz ahir zaman nebisinin arkasında sizin de putlarınızın da işini bitireceğiz diye hava atıyorlar, gelişi yaklaşan son elçiyi bekliyorlardı. İşte bu özelliklerinden ötürü müslümanlar onlara sıcak bakıyorlardı. Ve bunların ha bugün, ha yarın mutlaka İslâm'ı kabul edeceklerini bekliyorlardı. Ama bu adamlar müslümanların kendileri hakkındaki bu sıcak alâkalarını ters tepiyorlar ve kalplerindeki kini hep açığa çıkarıyorlardı ve işte bundan dolayıdır ki Rabbimiz bu adamların karakterlerini Müslümanların gözleri önüne seriyor ve bu konuda sürekli müslümanları uyarmayı hedefliyordu.

Bu cümleden olarak mü'minlerin velilerinin, mü'minlerin, dostlarının ancak Allah, Rasûlü ve müslümanlar olduğunu, namaz kılan, rükû eden ve

müslümanlarla birlikte hareket eden kimseler olduğunu vurguluyordu. Ve hiç bir zaman da yahudi ve hıristiyanların kendile-rinin dostu olamayacağını ısrarla anlatıyordu müslümanlara. İşte bakın burada da şöyle buyurur Rabbimiz:

120:"Peygamberim! Sen onların milletine girinceye kadar yahudi ve hıristiyanlar asla senden razı olacak değillerdir. Gerçek hidâyet Allah'ın hidâyetidir, yol Allah'ın yoludur. Eğer sen sana gelen ilimden sonra hâlâ onların heva ve heveslerine uyarsan Allah'tan sana hiçbir dost ve yardımcı yoktur."

Sen onların milletine girinceye kadar. Hiçbir zaman bir Yahudi, bir hıristiyan müslümandan razı olmaz, müslümanı dost kabul etmez ve etmeyecek de. Ama ne zaman ki müslüman tevhidi, İslâm'ı, imanı, Kur'an'ı, Rasûlü, Allah'ı, kitabı bir tarafa bırakır da yahudi ve hıristiyan inancına girerse, bunu kesinkes ispatlar ve onlar gibi bir hayata, onlar gibi bir imana, onlar gibi bir düşünceye boyun eğerse, işte o zaman onlar kendilerinden razı olabilirler. Yâni o dinini terk eden Müslüman-dan ancak razı olurlar. Aksi takdirde tarihin hiç bir devrinde, hiç bir toplumunda gerçekleşmeyen bir şeydir bu. Yahudi ve hıristiyanların müslümanlardan razı olması.

Zaten tarihteki tüm kavgalar, tüm vuruşmalar din adına gerçekleşmiş kavgalardır. Tarihin başlangıcından şu ana kadar ve şu an-da da yapılan tüm savaşları inceleyin, tahlil edin, savaşların alt sebeplerine inin, kavgaların, dostlukların, barışların, birlikteliklerin alt ya-pısını araştırmaya çalışın, göreceksiniz ki karşınıza din ve inanç çıka-caktır. Aynı dinde, aynı inançta olanların birbirlerini sevdiklerine şahit olacaksınız. Aynı inançta olanların birbirlerine karşı fedâkarlıkta bulunduklarına şahit olacaksınız. Ama ters inançta, farklı dinde olanların birbirlerine hep düşman olduklarını göreceksiniz.

Bugünlerde eğer böyle farklı inançta olan insanlar arasında bir muhabbet görecek olursanız bilin ki, bunlardan biri mutlaka ya diğerinin egemenliğini ka-bul etmiştir, ya da kendi inancını onlarınkisine doğru eğip bükme eğilimi içine girmiştir. Yâni ismen kendi dininde olsa bile karşı tarafın hayat felsefesine boyun bükmüş demektir. Aksi takdirde böyle bir şey asla mümkün değildir.

Tüm kavgaların temeli inançtır. Şu anda da yapılan savaşların altında yatan dindir, inançtır. Ama bizimkilerin sahiplenecekleri kadar bir inançları olmadığı için, inandıkları bir dinleri olmadığı için, bunun adını koymaya cesaretleri yoktur. Israrla bu savaşların dinle ilgisinin olmadığını söylemeye çalışıyorlar. Hem müslümanların uyanacağından korkuyorlar, hem de kendilerinin savunacak bir dinleri olmadığı için böyle yapıyorlar. Düşmanlarımız açık açık İsmail oğullarının kökünü kesene kadar bu savaşımız sürecektir, dedikleri halde bizimkiler başka türlü bakmaya zorluyorlar kendilerini.

Peygamberim, hiçbir zaman hıristiyanlar ve yahudiler senden razı olmayacaklar, ta ki sen onların milletine girinceye kadar.

Millet; tutulup gidilen yol demektir. Millet; din ve şeriat demektir. İşte bu mânâda yahudilik ve hıristiyanlık birer millettir. İslâm da bir millettir. Yâni sen kendi milletini bırakıp, kendi dininden çıkıp onların milletine, onların dinine girmedikçe onlar senden razı olmazlar. Sen yahudi ve hıristiyan olmadıkça asla senden razı olmayacaklar onlar.

Evet müslümanlar bugün ne kadar onlara benzemeye çalışırlarsa çalışsınlar, onların amellerini ne kadar taklit ederlerse etsinler, onların düşüncelerinin yapısal özelliklerine ne kadar evet de deseler, açıktan açığa kendi dinlerinden çıkıp, biz de yahudiyiz, biz de hıristi-yanız demedikleri sürece, kiliselerine, havralarına girip onlar gibi ibâdet etmedikleri sürece onlar sizden asla razı olmayacaklar. Sizi ebediyen sevmeyecekler. Sizin hakkınızda ebediyen hayır düşünmeye-cekler.

Meselâ hakikaten şu anda İslâm dünyasının pek çoğu, başlarındaki ne idiğü belirsiz idarecileri vasıtasıyla yahudi ve hıristiyan-lara peşkeş çekildiği bir konumdadır. Ama şurası da bir gerçektir ki, ne Amerika ne de yahudiler bu ülkelerden hiç birisine güvenmemek-tedir. İşte Türkiye, Mısır, Suriye, Pakistan, Cezayir, Tunus her şeyiyle bunlara teslim edildiği halde, bunlardan hiç birisine güvenmemek-tedirler. İsrâil de güvenmiyor. Tamam belki dostluk anlaşmaları imza-lıyorlar, belki ortak hareket etmeye çalışıyorlar, ama ne Amerika, ne de İsrâil bunların hiçbirisine güvenmiyor. Niye? Çünkü şöyle bakıyorlar hadiseye: Bugün bunlar her ne kadar bize bağlı iseler de, kanunlarıyla, eğitimleriyle, herşeyleriyle bizim dediklerimizi yapıyorlarsa da bunların ne zaman kendilerine gelecekleri, ne zaman uyanıp da müs-lümanlıklarının farkına varacakları belli olmaz diye gerek bu ülkelerin müslüman halklarına, gerekse kendilerine sadâkat yeminleri eden yöneticilerine güvenmiyorlar.

Ve fırsat buldukları zaman ilk kesecekleri, ilk öldürecekleri kimseler olarak da bu kendilerine hizmet eden kimseler olduklarını da zaman zaman söylemekten geri durmuyorlar. Bundan sekiz-on yıl önceki bir A.B.D. başkanının sözü: Yeryüzünde son İsmail oğlu kalmayıncaya kadar bizim savaşımız devam edecektir. Mümkün değil ki bu Amerika, bu hıristiyanlar ve yahudiler karşılarında dokuz takla atan bu müslüman ülkelerinin, müslüman ismi taşıyan idarecilerinden bile razı olmayacaklardır.

Ama bilelim ki, bu da Allah'ın bize bir lütfudur. Böyle olmasay-dı, bu insanların bu kadar bağlılıklarından ötürü onlar bu idarecilere değer verselerdi, bunlar onlara daha çok bağlanacaklardı. Ve belki de ülkelerimizi gözlerini kırpmadan onlara satmaya bile kalkacaklardı. Ama Allah'a şükür ki bu insanlar ara ara gittikleri, katıldıkları toplantılarda bu gâvurların gâvurluklarını,

kendilerine düşmanca tavırlarını görüyorlar da tamamen bizi onlara satmaya cesaret edemiyorlar, gözlerini açıyorlar. Bu da Allah'ın bu gariban müslümanlara en büyük lütuflarından biridir.

Allah diyor ki: Ey Peygamberim! Boşuna onları Allah'ın dinine kazandıracağım diye uğraşma! Kesinlikle sen onların dinine girinceye kadar onlar senden razı olmayacaklardır. Öyleyse onları razı etmeyi bırak peygamberim.

Rabbimizin peygamberine hitap tarzının sertliğine bakılırsa bu meselenin gerçekten çok ciddi, gerçekten çok önemli bir mesele olduğunu anlıyoruz. Anlıyoruz ki bu konuda peygamber bile olsa gözünün yaşına bakılmayacaktır. Zira şahısların büyüklüğü, Allah'ın emirlerine teslimden geçer. Allah'ın emirlerine teslim olmayanlar kim olurlarsa olsunlar, Allah onların işini bitirir.

"Ey Peygamberim! Andolsun ki sana da senden önceki peygamberlere de vahy olunmuştur ki, eğer Allah'a ortak koşmaya kalkarsan tüm amellerin boşa gider ve sen hüsrana uğrayanlardan olmaktan asla kurtulamazsın!"

(Zümer: 65)

Ve yine bakın Hâkka sûresinde 44-47. âyetleri:

"Eğer Peygamber bize karşı bu kitaba kendisinden bir şeyler ilave etmiş olsaydı, biz onu kuvvetle yakalar ve onun şah damarını koparırdık!"

(Hâkka 44,47)

Buyurulur. Görüyor musunuz tehdidi? Peygamber bile olsa bu çok önemli konuda kimsenin gözünün yaşına bakılmaz. Kimse mazur görülemez.

Bu âyetler, Allah yolunun yolcularının kâfirler, müşrikler ve münâfıklarla ilişkilerini belirleyen âyetlerdir. Mü'minler kâfirlerin İslâm'a gelmesini isteyebilirler, bu tabii bir şeydir. Ama onların zikzaklı sözleri, cıvık tavırlarına bakarak, onları razı etmek adına onlara tavizler vermeye mü'minler asla mezun değillerdir.

Zira onların yola gelmeyişlerinin sebebi, bu konudaki delillerin azlığından veya senin onlara İslâm'ı açıkça anlatmayı becerememen değildir. Aksine hiçbir şüpheye mahal bırakmayacak şekilde senin açıkça İslâm'ı ortaya koyman ve onlara kendi istek ve arzularına göre dini değiştirebilmeleri için boşluk bırakmamandır. Onun için onlara taviz vermek çok tehlikelidir.

Eğer müslümanlar, onlara tavizler vermeye başlarlarsa bu onların kendi dinlerinde, kendi bâtıl akideleri üzerinde sebat etmelerine vesile olacaktır. Çünkü tavizkâr bir tutum, kesinlikle onlara destek vermek anlamına gelecektir. Müslümanlar onlara tavizler verip onların davranış ve inanışlarını tasvip

edercesine bir tavır takınmaları, onları kendi dinlerinde kemikleşmelerini sağlayacaktır. Bunlar bize böyle baktıklarına göre demek ki bizim yolumuz da doğruymuş diyecekler ve yanlış dinlerine, bozuk inanışlarına daha bir sağlam sarılmaya başlayacaklardır.

Her bir tavizi gördükçe cesaretlenip, yeni yeni tavizler isteme-ye kalkışacaklardır. Böyle böyle seni, son tavize kadar götürecek-lerdir. En son isteyecekleri taviz de senin onların dinlerine girmendir.

"Gerçek hidâyet Allah'ın hidâyetidir, yol Allah'ın yoludur."

Artık hak bellidir, hidâyet bellidir, yol bellidir, hayat programı bellidir. Doğrusu İslâm yoludur, doğrusu Allah yoludur, başkalarına ihtiyacınız yoktur. E peki bizim birtakım problemlerimiz var. Sıkıntılarımız var. Yeryüzünde yalnız yaşayamayız. Biz birilerine muhtacız. Ekonomik, siyasî, askerî problemlerimiz var. Bizim yol göstermeye ihtiyacımız var, bizim bir hidâyete ihtiyacımız var. E şu andaki yahudiler ve hıristiyanlar da dünyanın en büyük dev güçleridir, ülkelerinin problemlerini halletmişler, sanayilerini kurmuşlar, insanlarını mutlu etmişler. Hikâye bunlar aslında, eh biz ne yapalım? dersek bakın müslü-manlara diyor ki Rabbimiz:

Hidâyet istiyorsanız, hidâyet Allah'ın hidâyeti, yol Allah'ın yoludur. Probleminiz varsa Allah'a havale edin, Allah'a yalvarın, Allah'a yakarın, Allah'ın âyetlerinin tarif ettiği bir hayata yöneliverdiniz mi, bakacaksınız ki problemleriniz kendiliğinden çözülmüştür. Tüm problem-leriniz ama. Ekonomik, siyasî, içtimaî, askerî, eğitim, hukuk, seçim, geçim tüm dertleriniz bitecektir. Çünkü o zaman siz yenilmez ve ya-nılmaz bir Allah'la berabersiniz demektir. Ama öyle değil de:

"Eğer sen, sana gelen ilimden sonra hâlâ onların heva ve heveslerine uyarsan Allah'tan sana hiçbir dost ve yardımcı yoktur."

Onların isteklerine, arzularına, sevgilerine nefretlerine düşün-celerine, sosyal sistemlerine, ekonomi anlayışlarına, eğitimlerine, ceza kanunlarına, âhiret görüşlerine yahut ahlâk, siyaset yapılarına, her şeylerine uyarsan, artık senin için Allah'tan ne bir dostun vardır, ne de bir yardımcın. Sana gelen ilimden sonra. Hangi ilim gelmişti Rasulul-lah Efendimize? Buradaki ilim Kur'an'dır. İlim vahiydir. Çünkü peygamberimize gelen vahiydi. Eğer sen, sana gelen bu vahyi bırakır da onların ilme dayanmayan heva ve heveslerine uyacak olursan artık dostun da yoktur, yardımcın da. Allah'ın velâyetini, Allah'ın dostluğu-nu kaybettikten sonra artık mü'minler için dünyada ne rahat yüzü, ne saâdet, ne bereket, ne de âhirette cennet ve devlet olması mümkün müdür? Öyle olmamış mı diyesim geliyor?

Yıllardır bizler vahyi bıraktık, Allah'tan gelen ilme sırt çevirdik ve bu kâfirlerin heva ve heveslerine uyduk. Ey yahudi ve hıristiyanlar! Ey bizim

efendilerimiz! Ey bizim hocalarımız! Bak biz de sizin gibi olduk! Sizin gibi giyiniyor, sizin gibi soyunuyoruz! Eskiden tepeden tırnağa giyinirdik, ama şimdi bak sizin hatırınıza kılık-kıyafetimizi değiştirdik! Sizin yazınızı kullanıyor, sizin eğitiminize sahip çıkıyoruz! Sizin kanunlarınızı, sizin tatillerinizi, sizin tak-vimlerinizi kullanıyoruz! Sizin hatırınıza Nato ya girdik! Birleşmiş Milletlere üye olduk! AT' la nikâhlandık, İMF ile nişanlandık, bugüne kadar bir dediğinizi iki etmedik, di-ye yalvarıp yakardığımız halde yine de kendimizi sevdiremedik. Ama beri tarafta Allah'ın yardımı kesildiği için de gittikçe batağa battık ve bir türlü belimizi doğrultamadık. Elbette öyle olacaktık. Ne diyor bakın Allah:

Eğer size gelen vahyi bırakır da onların heva ve heveslerine uyarsanız, dostunuz ve yardımcınız olarak yokum diyor Allah. Allah'ın desteğini üzerlerinden çektiği bir toplumun akıbeti budur işte. Ya bu kitaba evet deriz, ya bu kitapla birlikte oluruz, o zaman dostumuz yardımcımız Allah olur. Allah desteğini hak ederiz. Ya da bu kitabı bıraktıktan sonra, Allah desteğini kaybettikten sonra yeryüzünün tüm kâfirleriyle beraber olsak da cehenneme kadar yolumuz var demektir. O zaman hiç kimse de bizi bu cehennemden kurtaramaz. Zaten kâfirlerin bütün derdi bizi kendi cehennemlerine ortak etmek. Müslümanlar var oldukları ve İslâm'ı yaşadıkları müddetçe bu kâfirlerin aleyhinde delil vardır ve bu kâfirler bu delili yok etmek, bizi de cehenneme sürüklemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Çünkü bunlar başka değil sadece heva ve heveslerine uymaktadırlar. Yâni bunlar bu halleriyle din diye sadece heva ve heveslerine uyduklarından, tahrif ve bid'at ehli ol-duklarından artık ehl-i kitap da değillerdir. Çünkü:

121:"Ehl-i kitabın içinde bir grup da vardır ki bunlar kendilerine verdiğimiz kitabı gereği gibi okurlar, işte ona iman edenler bunlardır. Ama kim de Kur an'ı küfreder, örterse işte böyleleri zarar edenlerin ta kendileridir."

Tevrat'ı hakkıyla okuyanlar, İncil'i hakkıyla okuyanlar, Kur'an'ı hakkıyla okuyanlar. İşte onların kitapları kendileri için bir değer ifade ediyordur. Dün bunlar Tevrat'ı da güzel okudular, İncil'i de güzel okudular, amel etmek üzere kitaplarına başvurdular ve şimdi de Allah'tan gelen son kitaba tabi oldular bunlar. Yâni Kur'an'ı da güzel okuyanlardır bunlar.

İşte ona iman edenlerdir bunlar. Okudukları kitaba inanan ve inandıkları kitabı okuyan insanlardır bunlar. Okudukları, bilgilendikleri, inandıkları kitaplarıyla hayatlarını düzenleyenler, kitap kaynaklı bir ha-yat yaşayanlardır onlar. Kitaplarıyla hayatlarını özdeşleştirenlerdir onlar. Kitapsız bir hayatla tamamen ilgilerini kesen insanlardır onlar.

Bu âyetinde Rabbimiz kitabı hakkıyla okuyanlardır onlar buyuruyor. Peki acaba kitabı gerçekten okumak hakkıyla okumak ne demektir? Nasıl anlayacağız bunu? Arkadaşlar, kitabı hakkıyla okumak demek kitaba hakkını vererek okumak demektir. Bunu şöyle kısaca bir maddeleştirerek söyleyelim inşallah:

1- Kitabı hakkıyla okumak, onu devamlı okumaktır. Kitapla di-yalogu hiçbir zaman kesmemektir. Hayatın her bir alanının düzenlemesi konusunda o alanı düzenleyen âyetler kafamızda canlı olacak biçimde sürekli onunla ilişkiyi kesmemek demektir. O kadar yoğun bir şekilde gece-gündüz kitapla beraber olacağız ki, kitabın âyetleri hafızamızda o kadar canlı olacak ki, belirleyeceğimiz her bir tavırı kitap eşliğinde gerçekleştireceğiz. Kitapla yürüyecek, kitapla duracak, kitapla düşünecek, kitapla yatıp kalkacağız.

2- Kitabı bir roman, bir hikâye okur gibi değil de gerçekten onu anlamak, onunla yol bulmak, onunla amel etmek, hayatımızı onunla şekillendirmek üzere okumaktır.

3- Rasûl-i Ekrem Efendimizin hadislerinde buyurduğu gibi okudukları âyetleri kendi aralarında ders haline getirerek, düşünerek, tartışarak, muhasebe ederek, mânâsını anlamaya, kavramaya çalışarak okuyanlar, işte böyle yapanlar o kitaba iman ediyorlar demektir. İşte kitap sahibi olanlar, kitap ehli olanlar bunlardır. Yoksa onun içindekilerden habersizce bir hayat yaşayanların ben kitap ehliyim demelerinin bir anlamı olmayacaktır.

"Ama kim de Kur'an'ı küfreder, örterse işte böy-leleri zarar edenlerin ta kendileridir."

Kim de o Kur'an'ı örterse, örtbas ederse, onunla ilgi kurmaz, onunla hayatını düzenlemeye yanaşmazsa işte onlar zarardadır, dünya ve âhiretlerini kaybeden insanlardır. Ehl-i kitap içinde gerçekten müslümanlara dost olanlar, kendi kitaplarına gerçekten iman edenlerdir. Kendi kitaplarına samimiyetle iman eden bu insanlar kendi kitaplarının haber verdiği son elçiye de iman etmişler ve hemen kendi kitaplarını gönderen Allah'ın bu son mesajını da kabullenmişlerdir. Ama daha önceden de kendi kitaplarıyla ilgisiz bir hayat yaşayanlar şimdi bu son kitaba da aynı tavrı takınmışlardır.

122:"Ey İsrâil oğulları! Size olan nîmetlerimi hatırlayın! Bir vakitler sizi bütün âlemlere tafdıyl etmiştim."

"Size olan nîmetlerimi hatırlayın! Bir vakitler sizi bütün âlemlere tafdıyl etmiştim."

Vaktiyle size lütfettiğim nîmetlerimi bir hatırlayın! Sizi döne-minizdeki tüm akıl sahiplerine üstün kılmıştım. Kitaplar ve peygam-berler göndererek size şan şeref bahşetmiştim. Dünyanın en üstün toplumu oldunuz. Yusuf (a.s) döneminde Mısır'da, Dâvûd ve Süley-man (a.s) dönemlerinde Kudüs'te, Mûsâ (a.s) döneminde Sina'da Allah'ın kitabına bağlı olduğunuz dönemlerde sizler yeryüzünün en şerefli toplumu haline geldiniz.

Kitap sizdeydi, risâlet sizdeydi, güç kuvvet sizdeydi, ilim sizdeydi, izzet ve şeref sizdeydi. Şimdi bu nîmetlerime liyakatinizi kaybettiğiniz için bu

nîmetler elinizden alındı. Kaybettiniz bunları. Bana karşı, kitabınıza ve peygamberinize karşı takındığınız bozukdüzen tavırlarınızdan ötürü alınlarınıza zillet ve meskenet damgası vuruldu. Ve işte tekrar eski konumunuza dönebilmeniz için bu nîmetlerimi hatırlayıp şükretmeniz gerekmektedir. İşte şimdi bu fırsat karşınızda durmaktadır. En büyük nîmet kitap ortada. En büyük nîmet peygamber ortada. Gelin bu kitaba, bu peygambere iman edin. Gelin hayatınızı bunlar belirlesin. Gelin benim istediğim gibi kullar olun. Gelin benimle yeniden barışın ve yeniden yeryüzünün en şerefli toplumu haline gelin, diyor Rabbimiz.

İsrail oğullarına böylece seslenen Rabbimiz, bize de diyor ki bu âyetleriyle: Ey müslümanlar! Ey yeryüzünün perişan, derbeder insanları, sizler de size bir zamanlar lütfettiğim nîmetlerimi bir hatırlayın hele. O Allah ki; bir zamanlar sizi, âlemler üzerine tafdıyl etmişti. Ra-sulullah dönemindeki durumunuzu bir düşünün. Dört halîfe dönemin-deki durumunuzu, daha sonraki dönemleri, Çin Seddinden Atlas Okyanusu'na, Sibirya içlerinden Afrika ortalarına kadar ve Hint Okyanusu'na kadar yeryüzünün yegâne hakimi, yegâne galibi siz olmuştunuz. Osmanlılar zamanını, Selçuklular dönemini düşünün. Allah'a ciddi ciddi kullar olmanız, Allah'ın size gönderdiği kitabına sahip çık-manız sebebiyle Allah bütün bunları size lütfetmişti. Ama sonradan Allah'a isyanınız, kitabına sırt çevirmeniz, kitabınızı arkanıza atmanız ve peygamberinizi pratikten kaldırmanız sebebiyle yeryüzünde zelil ve hakir bir duruma düştünüz. Tıpkı İsrail oğulları gibi zirveden aşağıların aşağısına düştünüz. Rezil, rüsva bir hayatın mahkumu oldunuz. Öyleyse gelin ey müslümanlar, yeniden eski durumunuzu elde etmek isterseniz, yeryüzünün mülkünün sahibi olarak şerefli bir hayat yaşamak istiyorsanız, gelin tekrar Allah'ın nîmetine, Allah'ın kitabına ve Rasulullah'ın sözlerine, davetlerine kulak verin. Sizler de asla unutmayın ki sizi eski halinize getirecek olan işte bunlar olacaktır.

Kitap ehliyiz diye tutturmuş gidiyorsunuz. Ben size kitap ehli ne demekmiş, kitap ehli nasıl olurmuş bunu da anlattım. Artık anlamalısınız bunu. Artık insaf edip aklınızı başınıza alın? Değilse öyle bir zaman gelecek ki:

123:"O gün hiçbir kimse hiçbir kimse adına ödeme yapamayacaktır. Hiçbir kimseden fidye kabul edilmeyecek. Hiçbir şefaat fayda vermeyecek, kimseye de yardım edilmeyecektir."

Böyle bir günün heyecanıyla tir tir titreyin ki, o gün oğul ba-badan, baba oğuldan kaçacak. Kadın kocadan, koca karısından kaçacaktır. Hiçbir kimseden fidye kabul edilmeyecek. Dünya kadar malınız-mülkünüz olsa bile beş para etmeyecek. Hiçbir kimseden de fidye kabul edilmeyecek. Hiçbir kimse de kimseye şefaat edemeyecek. Herkes Rabbinin huzurunda bir hesabın beklentisi içinde olacaktır. Ve hiç kimseye de yardım olunmayacaktır. Öyleyse gelin ey in-

sanlar o günün heyecanıyla, o günün sıkıntısıyla Allah'ın size verdiği nîmetleri hatırlayın ve hazırlıklı olun.

Sakın ha filanların Allah'la arası iyidir, benim de onlarla aram iyidir, o halde onlar beni kurtaracak ümitleriniz olmasın. O gün ne babanın evlâdına, ne evlâdın babasına, ne kocanın karısına, ne amirin memuruna sağlayabileceği bir şey yoktur. Herkes yardımcısız ve yalnız olarak Allah'ın huzuruna gidecektir. Melikler yalnız, mâlikler yalnız, hükümdarlar, krallar yalnız, hacılar, hocalar yalnız ve hattâ peygamberler bile yalnız. Hepsi de çaresiz Allah'ın kendilerine vereceği hükme razı olacaklardır.

İsrâil oğullarına seslenen âyetler bölümü burada bitiyor. Bakara sûresinde 40. âyetten itibaren 123. âyete kadar ki bölüm hep İsrâil oğullarına hitap ediyordu, ama esasında bu âyetler hep bize hitap ediyordu. Eğer bu bölüm İsrâil oğullarını anlatıyor, bunların bizimle ilgisi yok deyip kitabımızın bu bölümünü geçseydik, bu âyetler bize hiçbir mesaj vermeyecekti. Ama bu âyetler bizi anlatıyor.

Efendim bu âyetler yahudiler hakkında inmiştir, şunlar hıristiyanlar için gelmiştir, bunlar müşriklere hitap ediyor, bu şunları, bu bunları anlatır diyerek hiç bir âyeti elimizin tersiyle itmeye hakkımız yoktur. Bileceğiz ki bu kitap bize gelmiştir ve her bir âyeti bizi anlatıyor, bize hitap ediyor demektir.

Her bir âyet, şu anda bize yeniden nazil oluyormuşçasına, bunlar sayesinde Allah'la konuştuğumuzu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Bakın bu 80 kadar âyet bize şu ana kadar pek çok mesajlar sundu. Bu 80 kadar âyetin bize şu ana kadar sunduğu bu mesajları biz nereden ve hangi kaynaktan öğrenebilirdik? Hangi kaynaktan, hangi üniversiteden bu kadar bilgi alabilirdik? Bu 80 âyetin bize kazandırdığı, imanı, izzeti, şerefi kim verebilirdi bize?

Öyleyse bizim de yapacağımız iş, belki en birinci işimiz, bize bu kadar iman ve şeref kazandıran bu âyetleri gündeme alıp, sanki şu anda bize yeni nazil oluyormuş gibi toplumun gündemine indirmek zorundayız. Bu toplumu bu âyetlerden başka bir şeyin dirilteceğine ben inanmıyorum. Kaldı ki toplumun nasıl dirileceğini de biz düşünmek zorunda değiliz. Zira bu toplumu diriltecek olan Allah'tır. Biz beşir ve nezir olarak bize düşeni yapalım, gerisini Allah'a bırakalım, o kendine düşeni elbette yapacaktır. Allah yardımcımız olsun. Bundan sonra bir bölüme geldik.

Bu bölümde Hz. İbrahim'den (a.s) söz ediliyor. Bakara sûresi-nin buraya kadar olan bölümlerinde yahudilerin, kısmen de hıristiyan-ların Hz. Mûsâ (a.s) dönemindeki ve o Hz. Mûsâ döneminden Rasu-lullah dönemine kadar geçen zaman içinde peygamberlerine verdikleri ahidlerinden, onların tavırlarından,

tutumlarından söz edildi. Bu arada zaman zaman müşriklerden ve müşriklerin ehl-i kitapla pek çok hususlarda birlikte hareket ettiklerinden söz edildi.

Bundan sonra Rabbimiz bu bölümde, Hz. Mûsâ'dan çok önceki dönemlere, Hz. İbrahim (a.s) dönemine dönecek ve böylece ken-dilerini Hz. İbrahim'e izâfe eden, Hz. İbrahim'in kendilerinin ataları olduğunu, onun yolunda olduklarını iddia eden hem yahudileri hem de Mekke müşriklerini bir de böyle yargılayacak. Yahudilerin ve müşriklerin iddia ettikleri Hz. İbrahim'le alâkalı bütün hakikatleri gözler önüne sermeye başlayacak Rabbimiz. Hz. İbrahim'in dininin gerçek çehresini ortaya koyarak onun yolunda olduklarını iddia edenlerin bozuk ve tahrif edilmiş itikatlarıyla bu ikisi arasındaki çok uzak mesafeleri anlatacak.

Aynı zamanda İbrahim'in (a.s), onun oğulları olan İshak ve İsmail'in (a.s) ve son olarak da Yakub'un (a.s) takip buyurdukları dinle, inanışla son peygamber Hz. Muhammed'in (a.s) dini arasındaki benzerlikler vurgulanacak. Ve böylece ehl-i kitabın ve müşriklerin tüm iddiaları çürütülecek, yahudi ve müşriklerin yıllardır iddia ede geldikleri İbrahim'in torunu olmalarından ötürü üstün olma ve Hz. İbrahim'in varisi olma meseleleri tamamen suya düşmüş olacak. Bunların İbrahim yolundan inhiraf ettikleri andan itibaren veraset hakkını kaybettikleri ve bu yüzden de İlahî imamet ve hilafete İbrahim (a.s)'ın tüm torunları değil, sadece âdil olan bir kısmının lâyık olduğu ortaya konulacak.

İbrahim (a.s) kendi başına zirvede bir peygamber. Etrafında yardımcısı yok, destekleyicisi yok, kimsesi yok, yalnız başına bir insan. Bu kelimeler: Önce babasıyla bir imtihan veriyordu. Çünkü babası müşrikti, puta tapan bir insandı. Babasıyla ciddi bir savaş vermişti İbrahim (a.s). Bu imtihanı başarıyla geçti ve kazandı.

Sonra kavmiyle çatıştı. Çünkü kavmi aya, yıldızlara ve güneşe tapınıyordu, bunu da kazandı İbrahim (a.s) . Bunların hiçbirisinin Rab olamayacağını onlara ilan etti. Yine kavmi putlara tapıyordu, İbrahim (a.s) onları kırarak, onların da ilâh olamayacağını ilan etti. Hattâ put kırma savaşıyla çok büyük bir imtihanla karşı karşıya gelmişti onu da başardı.

Ve yine İbrahim (a.s) kavminin kralıyla da bir çatışma içine girmişti, çünkü kavmin kralı Nemrut kendisini toplumuna İlâh olarak kabul ettirmişti. İbrahim (a.s) burada da başarılı bir savaş verdi ve nihâyet doğup büyüdüğü bölgede son imtihanı ateşe atılma idi. Ateşe atıldı İbrahim (a.s). Ateşe atılırken bile o, Rabbine tevekkülden, bağlılıktan bir an vazgeçmedi. Bu imtihanı da başarıyla verdi İbrahim (a.s). Ateş Allah'ın izniyle onu yakmadı. İbrahim'e Allah'ın emriyle soğuk ve selâmet oldu ateş.

Ve yine İbrahim (a.s) doğup büyüdüğü yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Hicrete mahkum oldu. Mezepotomya'daki Ur şehrini terk etti. Çünkü ülkesinde kimse kendisine inanmamıştı, sadece hanımı Sare annemiz ve yeğeni Lût (a.s) vardı. Buradan Harran bölgesine gitti. Sonra oradan Şam'a gitti, sonra oradan da Kudüs diyarına, oradan Mısır ve tekrar Şam bölgesine gelmişti. Bir ara da İbrahim (a.s) Mekke'ye kadar bir ziyareti olmuştu. Rabbinden sonradan evlendiği Hacer anamızı ve oğlu İsmail'i (a.s) burada bırakma emrini almıştı. Mekke'de bırakma emrini almıştı. Bütün bunlar Allah'ın imtihanıydı. Bütün bu imtihanlara ek olarak oğlunu kurban etme imtihanıyla da karşı karşıya geldi ve bunu da başardı. Allah'ın istediği bu emri de yerine getirmek için hareket etti, ama Allah bu emrini geri alıp bu işten onu muaf tutmuştu, fakat o bunu da başarmıştı.

Bütün bunları yaparken o tek başınaydı. Tek başına ortaya çıkıyor. Tüm dünya kendisine düşman, babası bile kendisine düşman. Babil kralı kendisini ilâh olarak ilan etmiş, toplum yıldızları, ayı, güneşi kendisine tanrı edinmiş, ortamda çeşit çeşit putların hâkimiyeti söz konusu. Halk, devlet, millet herkes birleşmişler, İbrahim'e karşı birlikte hareket ediyorlar. Ama bir İbrahim çıkıyor ortaya, önce babasıyla, sonra kavmiyle, toplumuyla, sonra devletiyle, sonra putlarla, sonra yıldızla, ayla, güneşle çetin ve onurlu bir kavga vermiş. Toplumuyla, devletiyle arası açılmış, ateşe atılmış, ölümle tehdit edilmiş, sonra hicrete mahkum edilmiş, yurdunu terk etmek zorunda bırakılmış.

Ve nihâyet bütün bu denemelerden geçirildikten ve her birinden alın akıyla çıktıktan sonra, bütün bu çileler ve ıstıraplarla yaşı uzunca yaşayan bir insanın yaşına ulaşmış ve Rabbimiz buyurur ki:

124:"Hatırlayın hani İbrahim'i, Rabbi birtakım kelimelerle imtihan etmişti. O da bunları tam olarak yerine getirmişti. Ey İbrahim! Ben de seni tüm insanlara imam yapacağım! İbrahim ya Rabbi zürriyetimden de dedi. Zâlimler benim ahdime ulaşamaz."

"O da bunları tam olarak yerine getirmişti."

Bütün hayatı başarılıydı, bütün imtihanlardan alın akıyla çıkmıştı. Hep kendi başınaydı, hiç yardımcısı ve destekleyicisi yoktu. Ur şehrinde tek başına, babasıyla karşı karşıya gelirken kendi başına, ateşe atılırken kendi başına, putları kırarken kendi başına, yıldızları, ayı, güneşi doğrarken kendi başına, hicrete çıkarken kendi başına, kralın karşısına çıkıp ona meydan okurken hep kendi başına, hiç yardımcısı ve hamisi yoktur. Bütün bunları becerdikten sonra Rabbimiz buyuruyor ki:

"Ey İbrahim! Ben de seni tüm insanlara imam yapacağım!"

İbrahim başarılı olunca, yüz akıyla bu denemelerden geçince elbette Rabbi ona bir mükâfat vermeli, onu ödüllendirmeliydi. Rab-bimiz buyurdu ki:

Ey İbrahim! Sen bu imtihanlardan başarıyla çıktın, kelimeleri tastamam tamamladın ben de seni tüm insanlara reis yapacağım! Tüm insanlığa lider yapacağım. Ben de seni imam yapaca-ğım. Aslında peygamberlerin hepsi imamdır. Hattâ bakıyoruz Kur'an-ı Kerîmde küfrün önderlerine, kâfirlerin kendilerine uyduğu insanlara da imam kelimesi kullanılmış. İmam; buradaki imam, namazdaki imam demek değildir sadece. Buna imamet-i suğra denilir. Bununla beraber onun dinde örnek olarak imam kılınmasıdır. İmam önde olan, öne geçen, kendisine uyulan, iktida edilen, muktedabih demektir.

İmam bir de devlet başkanlığı demektir. Seni devlet başkanı yapacağım. İmam, kıyamete kadar tüm insanlığın kendisini örnek alması gereken önder demektir. Seni imam kılacağım, seni öne geçirip herkesi sana tabi kılacağım, seni önder yapacağım. Evet, seni tüm insanlığa imam yapacağım. Halîfe Adem'di (a.s). Âyeti daha önce okuduk:

(Hatırlayın, hani Rabbin meleklere: Ben yeryüzün-de bir halife yaratyacağım buyurmuştu"

(Bakara: 30)

Âyetinden anlıyoruz ki halîfe Hz. Adem atamızdı, onun pratiğini Hz. Dâvûd gerçekleştirmişti yeryüzünde. Yâni hiçbir peygamber bu döneme kadar bu halîfelik rolünü üstlenemedi. Yıllar sonra Cenab-ı Hak Dâvûd'a (a.s) diyecekti:

"Ey Dâvûd, biz seni yeryüzünde halîfe kıldık, sen de insanlar arasında adâletle hükmet!"

(Sâd: 26)

İşte hilafetin olmadığı dönemde de insanlığa imam olarak Hz. İbrahim'in görevlendirildiğini görüyoruz. Hilafetin olmadığı dönemler-de bile kendisine uyulacak bir imam. Kendisine imamlık verilince İbrahim (a.s) buyurdu ki:

"İbrahim, ya Rabbi zürriyetimden de dedi."

Ya Rabbi beni imam seçtin, bu nîmet sadece bana ait bir nîmet olmasın. Bana vereceğin bu nîmeti zürriyetime de ver ya Rabbi. Soyumdan da, neslimden de! Zürriyetimden de imamlar getir ya Rab-bi! Soyuma da bu imamlığı nasip et ya Rabbi! Bu şerefi benim zürriyetime de lütfet ya Rabbi! Öyle ya insanlar için imam olmak, insanlar için rehber olmak, insanlar için peygamber olmak, belki sıkıntılı bir meslek, ama en büyük bir nîmetti ve kendi çocukları için de bunu istiyordu İbrahim (a.s). Mal istemiyordu, mülk istemiyordu, saltanat is-temiyordu çocukları için. Aman ya Rabbi onlara servetler ver, evler, arabalar, dükkanlar, mallar mülkler ver, onları el âleme muhtaç etme demiyordu. Sadece imamet, sadece rehberlik, sadece risâlet istiyordu kendisi için de çocukları için de. Onun bu talebine karşılık Cenab-ı Hak buyurdu ki:

"Zâlimler benim ahdime ulaşamaz."

Zâlimlere kesinlikle bu imamlığı, bu reisliği vermeyeceğim. Zâlimler kesinlikle bu ahdime ulaşamayacaklar. Zâlimler kesinlikle imam olamaz. Zâlimler kesinlikle peygamber olamaz. Zâlimler kesinlikle müslümanların reisi olamazlar, idareci olamazlar, müslümanların başına geçemezler. Hz. İbrahim'in oğlu da olsa zâlimlere idarecilik yok. Kâbe'nin Hâcibi de olsan, Kâbe'nin anahtarlarına da sahip olsan, Kâbe halkının idarecisi de olsan, yahudilerin reisi de olsan, haham da olsan, papaz da olsan, âlim de olsan, hacı da, hoca da olsan eğer sen zâlimsen senin imamlık, önderlik hakkın yoktur, idarecilik hakkın yoktur.

Demek ki insanların imam olabilmeleri, önder olabilmeleri, muktedabih olabilmeleri, izinden gidilen kişiler olabilmeleri için, idareci olabilmeleri ve de devlet nîmetine ulaşabilmeleri için, bu yasaya uymaları gerekmektedir. Yâni âyetin ifade ettiği gibi âdil olmaları, zâlim olmamaları ve de Cenab-ı Hakkın kelimelerini tamamlamaları gerekmektedir. Yâni tıpkı Hz. İbrahim (a.s) gibi Allah'ın emir ve yasakları konusunda başarılı olmaları gerekmektedir.

Zâlimler idareci olamazlar, zâlimler devlet başkanlığına asla getirilmemelidirler. Âyet-i kerîme bize bunu anlatmaktadır. Hattâ başlangıçta zâlim olmayıp da sonradan zâlim olanların bu görevden alınmalarının vacip olduğunu anlatır bu âyet-i kerîme.

Realite budur, ama bugün nice zâlimler şu anda idareci olabilmişler diyorsanız, şunu söyleyelim. Şurası bir gerçektir ki, âdil bir toplumun başına zâlim bir idareci kesinlikle geçmemiştir, geçememiştir. Tarih böyle bir hadise kaydetmiyor. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Müslümanlar kendileri bizzat toplum olarak âdil oldukları hiçbir dönemde onların başına zâlim birisi iktidar etmemiştir.

Ama, müslümanlar müslümanlıklarını kaybettikten sonra, müs-lümanlar bu adâlet özelliklerini kaybettikten sonra zâlimler ancak müslümanların başına geçebilmiştir. Başka türlü kesinlikle müslü-manların başına zâlimler geçememişlerdir. Toplum zâlim olunca onların başına zâlim idareciler geçebilmiştir. Bakın, bu hususu anlatırken Allah'ın Rasûlü bir hadislerinde şöyle buyurur:

"Siz nasılsanız öylece idare edilirsiniz."

Siz nasılsanız, nasıl birine lâyıksanız öylece idare olunursunuz.

Keşfü'l-Hafa'daki başka bir hadislerinde Allah'ın Rasûlü şöyle buyurur:

“Sizin idarecileriniz sizin devlet başkanlarınız, sizin amellerinizdir. Amelleriniz bir adam şeklinde temessül etmiş ve sizin başınıza idareci olmuştur. Amelleriniz neyse, idarecileriniz odur.”

Rabbimiz de Kur’an-ı Keriminde:
"Bir toplum kendini değiştirmedikçe, Allah kesinlikle o toplumu değiştirmez."
(Ra’d: 11)

Toplumların yasasıdır bu. Bir toplum değişmeye karar verip, düzelmeyi düşünmedikçe Allah asla o toplumları değiştirecek değildir.

Rabbimiz buyuruyor ki; zâlimler imamete lâyık değillerdir. Zâlimlerden idareci edinilmemesi ve başlangıçta zâlim değilken idareci olmuş birisi, eğer sonradan zâlim olursa hemen bunun o makamdan alınmasının vacip olduğunu anlatıyor âyet-i kerîme.

İmamlık âdillerin işidir. İşte Hz. İbrahim’in (a.s) iki hanımı var. Birisi Hacer, diğeri Sare annelerimiz. Hacer’den İsmail (a.s), Sare’den İshak, İshak’tan Yakub, Yakub’dan Yusuf, Yusuf’tan ileriki dönemler-de Mûsâ, Harun, onlardan sonra Dâvûd, Süleyman, Zekeriyya, Yahya, İsa ve İsmail’den (a.s) Hz. Muhammed (a.s). İşte bizim için en mükemmel imamlar. Hayatlarında kesinlikle falso olmayan ve bizim kendilerini örnek alıp hayatlarını yaşadığımız zaman kendilerini taklit ettiğimiz zaman, kesinlikle hata etmeyeceğimiz mükemmel örnekler. Hayatları Allah tarafından kesinlikle onaylanmış insanlar.

Ama biz onları bırakıp da birbirimizi ya da içimizden birilerini örnek aldığımız zaman, Allah’ın onaylamadığı bir hayat bizim için örnek olamaz. Bundan dolayıdır ki, toplumun kendilerini örnek kabul ettikleri, önder kabul ettikleri insanlar, hacılar, hocalar, mürşitler, şeyhler daima kendilerine bir görev olarak şunu çok iyi bilmeliler: İnsanlara, gelin peygamberlerle beraber olalım. Gelin, hayatları Allah tarafından onaylanmış elçilere benzeyelim, gelin kitabın dediği gibi olalım demeliyiz. Kesinlikle insanları kendimize veya kendimiz gibilere çağırmayalım. Gelin bizim gibi olun, gelin bizim gibi yaşayın, bizi örnek alın, biz nasıl yaşıyorsak siz de öyle yaşayın demeyelim.

Eğer insanlar bizi örnek alır, bizim gibi olmaya çalışırlarsa bizde çakılır kalırlar ve bizi aşamazlar, ancak bizim kadar olabilirler. Daha öteye geçemez bu insanlar.

Bir de bu âyet-i kerîme liderliğin ve imametin yahudilerden alınıp müslüman toplumun eline geçtiğini anlatır. Sanki bu âyetiyle ya-hudilere diyor

ki Rabbimiz: Ey İsrâil oğulları! Bir zamanlar sizler âdildiniz! Kitaba ve Peygambere sahip çıktığınız o dönemler size yığın-larla nîmet ulaştırmış, sizi uzun bir süre nübüvvet ve İmamete nail kıl-mıştım. Kitap sizdeydi, risâlet sizdeydi, bilgi sizdeydi, şan ve şeref siz-deydi. O dönemlerde sizi bütün âlemlere üstün kılmıştım. Ama sonradan kitapla, peygamberle ilginizi kestiniz ve zâlimlerden oldunuz. Hal-buki zâlimler benim ahdime ulaşamazlar. Ben zâlimleri imam yapmam. İşte şimdi bu imamet, bu liderlik sizden alındı; bu imamet İsmail oğullarına intikal etti diyordu. Biraz sonra yine onların bu lider-liklerinin sona erdiğini anlatmak üzere gelecek âyetlerle de kıblenin onlardan alınıp liderliklerinin son bulduğu bir daha vurgulanacak.

125:"Biz beyti (Kâbe'yi) insanlar için toplanma, sevap kazanma yeri ve emniyet kıldık. İbrahim'in makamında da namaz kılacak yer edinin. İbrahim'le İsmail'e de beytimi tavaf edenler, beytime misafir olanlar, oraya gelenler ve orada ibâdet kastıyla itikafa girenler için, ve de rükû ve secde edenler için tertemiz tutun diye emir vermiştik."

İbrahim (a.s) gündeme gelince elbette Kâbe de gündeme gelecektir. Çünkü Kâbe'yi bina eden oydu. Kâbe'yi ilk bina eden Adem'di (a.s). Ama ikinci olarak o beytin İbrahim (a.s) tarafından bina edildiğini biliyoruz. Evet beyt istikrar yeridir, beyt emniyet yeridir, beyt eman yeridir. O beyte sığınan, o beytle beraber yaşayan kişi istikrara kavuşmuş demektir. O beyte sığınan kişi, emniyette olmuş demektir. Evet emniyet, huzur ve istikrar mahalli.

Bakıyoruz, şu anda tüm dünyada insanlar istikrar ve huzur arayışı içindedirler. Yeryüzünün hiçbir yerinde, hiçbir bölgesinde huzur ve sükun kalmamış. Öyleyse biz de huzurunu kaybetmiş, sükûnet arayan, huzur ve sükuna susamış tüm bu yeryüzü insanlığa diyeceğiz ki; gelin ey insanlar Allah'ın istikrar, huzur ve saâdet mahalli kıldığı evini temel kıble kabul edelim ve hayatımızı o kıbleye yönelik olarak düzenleyelim. O kıblenin Rabbine göre bir hayat yaşayalım. O kıblenin Rabbinin kitabına ve o kitapta bize haber verilen yasalara göre bir hayat yaşayalım. O kıblenin Rabbinin koruması altına girelim. Rab olarak, İlâh olarak sadece onu bilelim ve sadece onun programını hayat programı olarak kabul edelim. Eğer bunu yaparsak kesinlikle bilelim ki, o bizi istediğimiz istikrara ve huzura kavuşturacaktır.

Öyleyse kıblemizi değiştirmek zorundayız. Washington'dan veya Paris'ten veya Pekin'den kıble edindiğimiz sürece bizim istikrara kavuşmamız mümkün değildir. Allah'tan başkalarının kıblelerine tabi olmaktan vazgeçersek, Allah'tan başkalarının rotasına girmeyi terk edersek, hareket tarzımızı Allah'tan başkalarının belirlemesini bırakırsak, Allah'tan başkalarının kanunlarına itaatten vazgeçerek kıblemiz sadece Kâbe olursa, kesinlikle bilelim ki; tüm problemlerimiz bitecektir. Tüm hayatımızda huzur ve sükun hakim olacaktır. Çünkü orası güvenlik yurdudur, emniyet mahallidir.

"İbrahim'in makamında da namaz kılacak yer edinin."

Makam-ı İbrahim'de Mûsâlla edinin. Makam-ı İbrahim'de namaz kılın. Makam-ı İbrahim'de dua edin, yâni duanız İbrahim'in duası gibi olsun. Yâni namazınız İbrahim'in namazı gibi olsun. İbrahim gibi namaz kılın. İbrahim gibi hayatınıza hakim olacak bir namaz kılın. Ha-yata hakim olan bir namaz, namaza endeksli olan bir hayat yaşayın, tıpkı İbrahim (a.s) gibi olun, yâni herşeyinizle İbrahim gibi olun. Maka-m-ı İbrahim'de olmak, İbrahim makamında, İbrahim konumunda olmak demektir, İbrahim (a.s) gibi olmak demektir. İbrahim maka-mın-da olmak, İbrahim'in rolünü üstlenmek demektir. İbrahim makamında olmak, İbrahim'in yaptıklarını yapmak demektir. İbrahim'in misyonunu üstlenmek demektir.

İbrahim'in (a.s) ilk başlangıç mücâdelesinden itibaren yâni babasıyla, kavmiyle, kralıyla, puta tapan toplumuyla nasıl bir mücâdele yapmışsa, vatanından sürülmesi pahasına da olsa Allah'a kulluktan nasıl vaz geçmemişse, bu imtihanlardan sonra imamet hakkına, önderlik ve idarecilik hakkına nasıl ulaşmışsa, siz de tıpkı onun gibi onun makamında olun ve onun ulaştığı makama ulaşın. Onun gibi ibâdet edin, onun gibi tavır koyun, babanıza tavrınız onun gibi, toplumunuza tavrınız onun gibi, zâlim idarecilere, onların putlarına, put sistemlerine karşı tavrınız onun gibi olsun. Ateşe atılma, zindana tıkılma, sürgüne maruz kalma ile karşı karşıya kaldığınızda tavrınız onun gibi olsun. Adım adım onun hayatını örnek alın emrini veriyor Allahu Te-âlâ..

"İbrahim'le İsmail'e de beytimi tavaf edenler, beytime misafir olanlar, oraya gelenler ve orada ibâdet kastıyla itikafa girenler, rükû ve secde edenler için tertemiz tutun diye emir vermiştik."

Namaz kılanlar için temizleyin, temiz tutun diye emir vermiştik, ahid almıştık onlardan. Allah ahid alıyordu o ikisinden.

Çünkü Kâbe'yi onlar bina etmişlerdi. Elbette bu beytte ilk görevliler onlar olacaktı. Beytin ilk hizmetçileri de onlar olacaktı. Çünkü bu beyt Allah'ın eviydi, bu beyte gelenler de Allah misafiriydi. Allah kullarına, Allah misafirlerine de elbette hizmeti Allah peygamberleri yapardı. Çünkü peygamberler insanlardan ücret almak için, insanların sırtına binmek için değil insanlık için var olan insanlardı. Çevresindeki insanlara en fazla fedâkarlık yapan, bir ihtiyar kadının bile, bir küçük çocuğun bile hizmetinde olan in-sanlardı. Ve işte İbrahim (a.s), İsmail (a.s) Allah'a bu konuda ahid veriyorlardı. Beyti Allah'ın kulları için hazırlayacaklar, temizleyeceklerdi.

Allah'ın beyti temiz olacaktı. Beytin temizlenmesi, temiz tutulması demek; sadece maddî pisliklerden temizlenmesi demek değildi. Bununla beraber putlar gibi, putların egemenliği gibi, şirk gibi her tür pisliklerden temizlenmesi

gerekiyordu. Orada şirk olmayacaktı, orada putlara yer olmayacaktı, orada krallara yer olmayacaktı, orada tâğut-ların hâkimiyeti olmayacaktı. orada Allah'tan başkalarının sözü geçmeyecek, orada sadece Allah yüceltilecekti, sadece Allah'ın emirleri konuşulacaktı, Allah'tan başkalarının tâlimatlarına yer olmayacaktı. Allah'tan başkalarının sistemleri uygulanmayacaktı. Hayat programları uygulanarak Allah'tan başkalarına hamd edilmeyecekti. Allah'tan başkalarının arzuları, programları, emir yasakları uygulanmayacaktı. Hayat sadece Allah için yaşanacaktı.

Evet, Allah'ın evi tüm bu pisliklerden temizlenecekti. Ya da yıllardır biz Hz. İbrahim'in yolundayız, biz onun torunlarıyız diyerek Kâbe'ye sahiplik iddiasında bulunan ve o güne kadar Allah'ın beytinde olmadık pislikler gerçekleştiren müşrikler oradan çıkarılacak, egemenliklerine son verilecek, etkinlikleri bitirilecek ve böylece Kâbe temizlenecekti.

O gün bu konuda onlar Allah'a söz veriyorlardı, ama onlardan sonra bu emaneti kıyamete kadar üzerine alan müslümanlar da bu vazifeyi gerçekleştirmek üzere Allah'a söz veriyorlardı. Öyleyse Allah evlerini şirklerden, mescidleri Allah dışındaki egemen güçlerden ne kadar temizlediğinizi, Allah'a verdiğiniz bu sözü ne kadar gerçekleştirdiğinizi bir düşünün.

Rükû ve secdeli namazın sadece Muhammed'in (a.s) ümmetine mahsus bir namaz olduğu düşünülürse, Cenab-ı Hak aslında bu ahidle Hz. İbrahim ve İsmail'den böyle bir ümmetin, Muhammed ümmetinin geleceği konusunda ahid almıştı da diyebiliriz. Gelecek şerefli ümmet için, Muhammed ümmeti için bu evimi temizleyin, temiz tutun diye Allah, İbrahim ve İsmail'den (a.s) söz alıyordu.

Müşrikler Kâbe bizimdir, Kâbe'nin sahipleri bizleriz diyorlardı. Ama hani İbrahim'den ve İsmail'den alınan bu sözün pratiği yok. Allah, onlara orayı Allah'ın kulları için, Allah'a kulluk yapacak olanlar için temizleyin buyurduğu halde bu müşrikler Allah'ın bu sözünü unutmuşlar ve orasını putlarla doldurmuşlar, putların egemenliğinde bir Kâbe haline getirmişler.

Peki bu mu Kâbe'ye sahip olmak? Bu mu Kâbe'ye ehil olmak? Biz İbrahim'in yolundayız diyorlar. Bu mu İbrahim'in yolunda olmak? Böyle mi yapmıştı İbrahim? Bir ömür boyu putlarla savaşan bir İbrahim'in yolunda olmak bu olmamalıydı elbette. Hem putları yücelteceksiniz, hem Kâbe'de putlara egemenlik tanıyıp Allah'ı unutacaksınız hem de İbrahim'in yolunda olduğunuzu iddia edeceksiniz, olacak şey midir bu? Hem Allah'ı farklı tanıyacaksınız, Allah'ın kulu ve Rasûlü olan bir insanı, Hz. İsa'yı Allah yerine koyacaksınız, hem de biz İsa'nın yolundayız diyeceksiniz, olacak şey mi bu? Hem Muhammedin (a.s) yolundan ayrılacaksınız, onun sünnetini, yolunu terk

edeceksiniz, hayatınızda ona ve sünnetine yer vermeyeceksiniz hem de onun ümmeti olduğunuzu iddia edeceksiniz, olacak şey midir bu?

Evet, Kâbe budur ve oraya yönelerek kılınacak namaz da budur. Öyle bir namaz ki; hayata hakim, öyle bir hayat ki; namaza özdeş. Hayatla namaz özdeşleşmiş. Hayat namazdan ayrı değil, namaz hayattan kopuk değil, böyle hayatla namaz iç içe olacak. Yani namaz hayata egemen olacak. Hayatın tüm programını namaz belirleyecek. Hayata etkin olmayan, hayat programının boşluklarına sıkıştırılmış bir namaz, yani şu anda biz müslümanız diyen insanların kıldığı namaz Allah'ın istediği bir namaz değildir.

Yâni bir kimsenin namazıyla hayatı doğru orantılıysa o kimse namazı ikâme ediyor demektir, o kimse namazı ayağa kaldırmış, ya da o kimse dininin direğini dikmiş demektir. O kimsenin namazı namaz demektir. Yâni onun namazı rükûlu ve secdeli bir namaz demektir.

Namazın rükûlu ve secdeli olması demek, yâni namazı onun ekonomisine, ticaretine, kılık kıyafetine, alışverişine, işine, aşına, karısına, kızına, mesleğine, meşrebine karışabiliyorsa, yâni kişinin tüm hayatına namazı imzasını atıyorsa bir adamın, işte o kimse rükûlu ve secdeli bir namaz kılıyor demektir. Değilse hayatına karışmayan bir namaz, rükûsuz ve secdesiz, işte ehl-i kitabın namazı gibi bir namaz olacaktır Allah korusun.

126:"Hatırlayın, İbrahim demişti ki Rabbim burasını emin bir belde kıl! Ahalisinden Allah'a ve ahiret gününe iman edenleri çeşitli meyvelerle rızıklandır diye dua etmişti. Allahu Teâlâ da hayır (kâfirlerin rızık hakkı var-dır) küfredenleri az bir zaman faydalandıracağım, sonra da onları ateşin azabına uğramak zorunda bırakacağım. Ve o ateş ne kötü bir varış yeridir."

Bu belde emin olsun! Emniyette olsun. Yerden ve gökten gelebilecek her türlü belâ ve musîbetlerden emin olsun. İnsanların bir-irlerini yediği, zulümlerle, haksızlıklarla birbirlerini yok etmeye çalıştığı, birinin diğerine hak tanımadığı bir dünyada yaşadıkları dönemlerde bile bu belde emin olsun, emniyetin sembolü olsun. Bu beldede insanlar huzur içinde yaşasın ya Rabbi.

Ve burada oturanlardan Allah'a ve âhiret gününe inananları çeşitli rızıklarla rızıklandır ya Rabbi.

Niye böyle dedi Hz İbrahim? Yâni niye Allah'a ve âhiret günü-ne iman edenleri rızıklandır dedi? Bunun sebebi şudur: Hani Rab-bimiz; Ey İbrahim ben seni imam yapacağım, seni önder yapacağım buyurunca İbrahim (a.s) ya Rabbi benim zürriyetimden de imamlar kıl demişti de buna karşılık Rabbimiz buyurmuştu ki:

Ya İbrahim, ben onu, imamlığı, idareciliği, zâlimlere nasip etmeyeceğim buyurmuştu ya, işte ondan ders alarak böyle diyordu İbrahim (a.s). Rabbinden kendisine gelen uyarıya hemen kulak veriyor-du. Bu uyarıyı hayatı boyunca hiç unutmuyordu. Çünkü Rabbinden daha önce bir istek de bulunmuştu. O dersi unutmadığı için böyle demişti.

Ya Rabbi zâlim olanlara değil, sadece Allah'a ve âhiret günü-ne inananları rızıklandır deyiverdi. Peki biz ne anlayacağız bundan? Biz de tıpkı atamız İbrahim (a.s) gibi Kur'an'ın âyetleriyle, Kur'an'ın uyarılarıyla karşı karşıya kaldık mı hemen onu algılayalım. Bilelim ve ikinci defa aynı konuda hataya düşmemeye çalışalım inşallah.

Bakın, dedi ki İbrahim (a.s): Ya Rabbi benim zürriyetimden olanlar da, yâni oğlum, kızım da imamlar olsun. Allah da buyurdu ki; ben idareciliği zâlimlere vermem. İmamet konusunda, idarecilik konusunda böyle olursa, herhalde rızık konusunda da bu böyledir, herhalde rızık konusunda da bunlar ayrılacak zannetti ve dedi ki, ya Rab-bi madem ki sen zâlimlere idarecilik vermiyorsun, zâlimlere idareciliği lâyık görmedin, öyleyse bu zâlimlere rızık da vermeyeceksin, o halde onlara rızık da verme deyiverdi. Sadece onlardan Allah'a ve âhiret gününe inananları çeşitli rızıklarla rızıklandır deyiverdi. O zannetti ki rızık konusunda da onların hakkı olmayacak, imametten menedilen bu zâlimler rızıktan da menedilecek. Allah buyurdu ki:

"Allahu Teâlâ da hayır (kâfirlerin rızık hakkı vardır) küfredenleri az bir zaman faydalandıracağım, sonra da onları ateşin azabına uğramak zorunda bırakacağım. Ve o ateş ne kötü bir varış yeridir."

Demek ki kâfirler rızıktan mahrum bırakılmıyorlar. Demek ki bu ikisi arasında çok büyük fark vardır. Demek ki imamet, önderlik, idarecilik sadece mü'minlere verilirken; dünya malı, mülkü hem mü'-minlere hem de kâfirlere verilmektedir. Demek ki dünya metasının Allah katında hiçbir değeri yoktur. Şu peşine takıldığımız, şu onsuz olmaz dediğimiz dünya metası var ya eğer Allah katında sineğin kanadı kadar onun bir değeri olsaydı kesinlikle Allah kâfirlere ondan bir damla bile tattırmazdı. Ama dünya işte, Allah onu kâfirlere de veriyor, mü'-minlere de.

Âyet-i kerîme bize bir de şunu anlatır: Bir adamın dünya malından, mülkünden pek çok şeye sahip olması Allah'ın kendisinden razı olduğu anlamına gelmemektedir. Eğer öyle olsaydı yeryüzünde mü'minlerden çok daha fazla rızıklandırılan kâfirlerin Allah'ın en sevgili kulları olmaları gerekeceklerdi. Zira bakıyoruz ki dünya malı mü'-minlerden çok kâfirlere verilmiş. Âyetin ifadesine bakıyoruz:

Onlara azıcık bir şeyler vereceğim. Allah azıcık bir şeyler vereceğim diyor, ama bizim de gördüğümüz gibi, görüyoruz ki çok şey veriliyor bu

kâfirlere. Şu anda müslümanlara verilenlerden çok daha fazlası verilmiş kâfirlere. Saltanatları, imkânları, evleri, barkları bize verilenlerden çok fazla. Bizler baygın baygın onların bu saltanatlarını seyrediyoruz. Kâfirlere bu kadar dünya mülkü verilmiş, bu nasıl bir iş dersek:

Bütün dünyayı kâfire verse, hattâ her kâfire ayrı ayrı bir dünya verilse yine de azdır. Bize de hiç bir şey verilmese, yarım ekmek bile bulamasak yine de onlarınkinden çoktur. Bunu böyle biliyor ve böyle inanıyoruz. Ama bu rıza asla şu anlama gelmemelidir. Kâfirlerin zulmüne razı olmak, kâfirlerin egemenliğine ses çıkarmamak, onların zorla zulümle bizim elimizdekileri almalarına razı oluş değil, bu Allah'ın vermesine razı olup, hedefi cennetleştirmektir.

Ne verilirse verilsin, ne kadar verilirse verilsin, değil mi ki hayat bir gün bitecektir. Biten bir dünyanın nîmetlerine meyletmektense yarım ekmek de olsa bitmeyecek bir hayatın nîmetlerine ulaşmayı hedefleyelim, onun peşinde olalım. Cennet var mı? Devlet var mı? Mükâfat var mı? Hasene var mı? Benim de hiç bir şeyim olmasın, yarım ekmekle huzur var mı? Elhamdülillah. İşte mülk, işte saltanat. Beni cennete götürecek bir hayat yaşıyorsam elhamdülillah..

Çünkü bu kâfirler neye sahip olurlarsa olsunlar, yarın bu mülkleri onları cehennem ateşinden kurtaramayacaktır. Âyetlerde görüyoruz, yarın bu kâfirler dünya kendilerinin olsa, hattâ dünyanın bir misli daha ellerinde olsa, bunu fidye olarak verecekler; ama bu fidyeleri kabul edilmeyecektir. Demek ki bugün onlara verilen tüm saltanatlar, tüm güçler, tüm mallar, tüm ekonomik, askerî ve siyasal güçler yarın hiçbir işe yaramayacaktır. Öyleyse onların şu anda sahip oldukları kesinlikle sizi üzmesin, sizi imrendirmesin. Siz hesabınızı bu anlayışa bina etmişseniz, bilesiniz ki üstün sizsiniz, kazanan sizsiniz. Bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın.

Ama planınızı, programınızı buna göre yapmamışsanız, hesabınızı sadece dünyaya göre yapmışsanız, Konya'nın bir numaralı adamı olacağım diye yapmışsanız, Türkiye'nin bir numaralı adamı olacağım diye plan program yapmışsanız, dünyada adımı yücelteceğim, herkes sofrasında beni konuşsunlar, herkes beni alkışlasınlar diye düşünüyorsanız onu mutlaka bulursunuz, ama öbür tarafta eliniz boş kalabilir Allah korusun..

127:"Hani İbrahim (a.s) ve İsmail (a.s) Beytin (Kâbe'nin) temellerini yükseltirken şöyle dua etmişlerdi: Rab-bimiz bizden kabul buyur, şüphesiz ki sen işiten ve bilen-sin."

Ya Rabbi biz bunu senin için yapıyoruz, bunu bizden kabul buyur! diyorlardı. Şüphesiz ki sen, işiten ve bilensin ya Rabbi! diyorlardı. Çünkü amel, çünkü hareket, çünkü niyet Allah içindi.

Bakın İbrahim (a.s) ve oğlu İsmail (a.s) Kâbe'nin, yeryüzünde-ki Allah'a kulluk evinin unutulmuş, terk edilmiş temellerini yükseltiyorlardı. Öyleyse bize düşen de hayatımızda bu tür kulluk temellerini açığa çıkarmak ve yükseltmektir.

Meselâ evlilik hayatımızda, nişan, nikâh ve düğün merasimle-rimizde, kazanma ve harcama yollarında, ticaret hayatımızda, aile ha-yatımızda, ev tefrişlerimizde, çocuklarımızın eğitimi anlayışlarımızda, büyük, küçük, sevgi, saygı anlayışlarımızda, unutulmuş, terk edilmiş, belki izleri bile toplumdan silinmiş kulluk temellerini açığa çıkarmak, yükseltmek, yüceltmek zorundayız. Kaldı ki namaz, oruç, hac, zekât gibi yıkılmış, ciddi bir tamire muhtaç olan İslâm binalarını bile zaten yenilemekle, tamir etmekle mükellefiz. Eğer adım başına bir binayı ayağa kaldırma derdiyle hem dert olursak, o zaman bilelim ki bizim de İbrahim gibi Allah'a dua etmeye hakkımız olacaktır. Allah'a el açmaya yüzümüz olacaktır.

Ey Rabbimiz, bizden bunu kabul buyur! Sen her yapılanı duyan ve görensin demeye hakkımız olacaktır. Öyle değil mi? Hz. İbrahim bir şeyleri kaldırdı, bir şeyleri yükseltti. Sonra da haklı olarak Allah'a el kaldırıp dua etme şerefine erdi.

Peki ey müslüman! Sen ne yaptın ki; ey Rabbim, bunu bizden kabul buyur diyeceksin? Hangi temelleri yükselttin? Eğer yıkmadıysan tabii. Hangi unutulmuş kulluk temellerini yükselttin ki; onun gibi el kaldırıp dua etme hakkını elde edesin.

Evet, o makamın sahibi olan Hz. İbrahim'e Kur'an (HANİF) diyor. Allah'a tam teslim. Aklı işin içine karıştırmadan Allah'a teslim olan bir peygamber. Ya da tüm şirkleri reddetmiş, tüm tâğutlara savaş açmış bir peygamber. Sen de öyle misin? Devam ediyor duaları:

128:"Ya Rabbi, bizi yalnız sana itaat eden kullarından kıl! Ve neslimizden de yalnız sana itaat eden müs-lüman bir ümmet getir! Ya Rabbi, bize ibâdet yerlerimizi de göster. Bizim tevbelerimizi de kabul buyur. Sen tev-vabsın, sen tevbeleri kabul edensin."

Bizim zürriyetimizden de herşeyiyle sana teslim olmuş ve senin istediğin hayat tarzından başka hayat tarzlarına razı olmayan, sana imandan başka imanları olmayan, sana kulluktan başka başkalarına kulluk yapmayan bir ümmet çıkar ya Rabbi, diyorlar.

Gerçekten aradan uzun zamanlar geçiyor. Bu duanın üzerinden asırlar geçiyor, asırlar sonra Rabbimiz İbrahim (a.s) ve İsmail'in (a.s) sulbünden bir ümmet çıkarıyordu. Bu ümmet, Mekkede bu beyti yapan İbrahim ve İsmail (a.s) ların ilk kurdukları kentte gerçekleşiyordu. Böylece bu iki peygamberin duaları da gerçekleşmiş oluyordu.

"Ya Rabbi bize ibâdet yerlerimizi de göster. Bizim tevbelerimizi de kabul buyur."

Ya Rabbi, biz burada nasıl hac yapacağız? Sana nasıl kulluk yapacağız? Sana nasıl ibâdet edeceğiz? Bize bunu da göster. Ve bizim tevbelerimizi kabul buyur. Bütün varlıklardan soyutlanarak sana yöneliyoruz. Kendimizden, çevremizden, toplumdan, insanlardan, herkesten ve herşeyden arınarak sana döndük, seni memnun etmek istiyoruz, senden başka da güvenebileceğimiz birileri de yoktur ya Rabbi, bizi kabul buyur diyorlardı.

"Sen tevvabsın, sen tevbeleri kabul edensin."

Sen dönüşleri kabul edensin. Sen günaha doğru giderken kıblesini, programını değiştirip sana dönenleri seversin. Sen hatalardan vaz geçip sana yönelen kullarının günahları ne olursa olsun hiç bakmadan affedensin.

129:"Ey Rabbimiz, onlara içlerinden bir peygamber gönder ki; o senin âyetlerini okusun, onlara kitabı ve hikmeti öğretsin ve onları iyice temizlesin. Muhakkak ki sen azîz ve hakîmsin"

Onlara bir elçi gönder ki; o, müslüman ümmeti toparlasın. Ve o Rasul onlara önder ve örnek olsun. Ve bu peygamber senin âyetlerini okusun, hikmeti öğretsin ve böylece tertemiz hale getirsin onları. Böyle bir peygamber gönder ya Rabbi diye dua ediyorlar.

Peygamberin görevleri sayılıyor bu âyet-i kerîmede:

1- Ümmetine Allah'ın âyetlerini okumak, kendisine Allah'tan gelen âyetleri okumak.

2- Kitabı öğretmek.

3- Hikmeti öğretmek.

Hikmet amel-i salihtir.

Hikmet, kavilde ve fiilde isabettir. Hikmet, kişinin sözüyle a-melinin birleştirilmesidir. Yalnız sözde isabet hikmet olmadığı gibi, sadece fiilde isabet de hikmet değildir.

Hikmet, fıkıh demektir. Yâni dindeki emir ve nehiylerin maksa-dını kavramak demektir. Kişinin lehinde ve aleyhinde olan şeyleri bilmesi demektir.

"Allah kimin için hayır murad buyurursa onu dinde fakih kılar."

Hadisi bunu anlatır.

Hikmet, sünnet demektir. Yâni kitabın pratiği olan sünnet demektir. İşte bu peygamber onlara Kur'an'ın pratikte uygulanışını göstermektedir.

4- Bir de Peygamber (a.s)'ın görevi, ümmetini tezkiye etmek, insanları tertemiz hale getirmektir. Küfürden, şirkten, nifaktan cahili-yeden insanları arındırmak; vicdanlarını, kalplerini, düşüncelerini, niyet ve amellerini, aile hayatlarını, içtimaî yaşantılarını temizlemektir. Tezkiye, bir müslüman yirmi dört saatlik hayatını Allah'ın şu kitabına göre yaşaması demektir. Bir müslüman hayatını bu kitabın istediği şekilde yaşarsa, o kişi hayatını temizlemiş demektir. Bir toplum da hayatını bu kitaba göre yaşarsa, o toplum da temizlenmiş demektir. Öyleyse tezkiye bu kitaba göre bir hayat yaşamaktır. Kitaptan habersiz yaşayan bir kişinin tezkiyeden, temizlikten söz etmesi mümkün değildir.

İşte peygamberin görevleri bunlardır. Öyleyse bizim de görevlerimiz bunlardır. Biz de topluma Allah'ın âyetlerini okuyacağız, toplumda bu âyetleri öğrenmek isteyenlere öğreteceğiz. Okumak herkese, kadın erkek, genç, ihtiyar herkese. E peki zaten bu insanlar Kur'an'a iman ediyorlar, onlara niye okuyacağız? demeyeceğiz. Çünkü Kur'an müslümana da uyarıdır, kâfire de uyarıdır. Bilelim ki Kur'an müslümana hatırlatmadır, kâfire de uyarıdır.

Bunu mutlaka biz de gerçekleştireceğiz. Bu okuduğumuz insanlar arasından öğrenmek isteyenlere öğreteceğiz, Kur'an'ı pratikte yaşamak isteyenlere de işte kitabın pratiği budur diye onun pratiğini de göstereceğiz ve böylece o insanların temizlenmesini de sağlayacağız. Ve işte Peygamber (a.s) insanları her türlü bâtıl düşüncelerden, efsanelerden temizleyerek onları apaçık imana ve hidâyete ulaştırıyor. İşte İbrahim'in (a.s) duası böylece yerini bulmuş oluyordu.

Gerçekten çok güzel bir duaydı ve bu dua kabul ediliyordu. Yıllar sonra dünyanın en kutsal bir şehrinde bir ümmet ve bu ümmet içinde bir peygamber ve o peygamber onlara Rabbinden gelen âyetleri okuyor, kitabı öğretiyor ve bu kitabın pratikteki uygulamasını, yâni sünneti sunuyor, hikmeti sunuyor ve bu peygamber dünyanın en vahşi bir toplumunu, dünyanın en medeni toplumu haline getiriyordu. Gerçekten o sırtlanları sırtlanlıkta geride bırakacak kadar ileri gitmiş insanları her türlü pisliklerden temizliyor, zâlim olanları âdil hale getiriyordu. Belki dünyanın en cahilleri olan bir toplumu dünyanın en âlimleri, haline getiriyor, dünyanın hocası haline getiriyor. Ve onları tertemiz hale getiriyordu.

"Şüphesiz ki, azîz ve hikmet sahibi ancak sensin."

Ya Rabbi sen azîzsin; izzet ve şeref sana aittir. Sen güçlüsün; senden başka güçlü, senden başka izzet ve şeref sahibi yoktur. Senden başka güveneceğimiz, senden başka dayanacağımız yoktur. Sen hakîmsin, hikmet sahibisin, hâkimiyet sahibisin; senden başkalarına hâkimiyet hakkı tanımayız,

sen hayatımıza yegâne hakim olansın, ha-yatımıza hükmedensin, hayat progra-mımızı tesbit edensin diye dua-ları devam ediyor.

130:"İbrahim (a.s) 'ın dininden (yolundan) ancak sefihler (kendini bilmeyenler) yüz çevirir. Çünkü biz onu dünyada seçtik o âhirette de gerçek salihlerdendir."

İslâm literatüründe sefih, hayrını şerrini, kârını zararını ayırt edemeyen kimse demektir. Öyle değil mi? Hangi akıl sahibi bu saâdetten mahrum olmak ister? Hangi akıl sahibi İbrahim'in yolundan yüz çevirir? Olsa olsa akılsız, beyinsiz, menfaatini, kârını, zararını, hayrını şerrini hesap edemeyen ve bu yüzden de kendini hakir bir duruma düşürmek isteyen beyinsizler bundan yüz çevirir.

İbrahim (a.s), kendi zürriyetlerinin içinden bir toplum çıkarılması ve onların içinden bir peygamber çıkıp onlara kitabı öğretmesi, hikmeti öğretmesi ve onları tertemiz hale getirmesi konusunda dua etmişti. Allah da bu duayı kabul etmişti. Mekke'de onun soyundan bir toplum çıkmış, onların içinden bir nebi çıkmış ve bütün insanlığı hakka davet ediyordu. Bu Peygamberin daveti Adem'e (a.s), İbrahim'e (a.s), Mûsâ ve İsa'ya (a.s) kadar uzanıyordu.

Bu elçi İbrahim neslinden, İbrahim milletindendi. Bu peygam-berin daveti de İbrahim'in davetinin aynısıydı. Zira Hz. İbrahim'in insanlığa sunduğu din İslâm'dı. Onun oğulları olan İsmail'in ve İshak'ın dinleri de İslâm'dı. İslâm tüm peygamberlerin ortak diniydi.

Öyleyse önceleri müslüman olup da sonradan İslâm'dan çıkan, kendilerine yahudi ve hıristiyan adını takan bu insanların kabul ettikleri İsa ve Mûsâ (a.s) lar da birer müslümandı. Kendilerini bu pey-gamberlere izâfe eden bu yahudi ve hıristiyanlar tarih içinde bu peygamberlerin yolundan ayrıldıktan sonra, bu peygamberleri de kendilerine alet etmeye çalıştılar. Kendileri saptıkları, sapıttıkları gibi bu peygamberleri de saptırmaya çalışmışlardır. Ken-dileri müslümanlıktan çıktıkları gibi bu peygamberleri de müslümanlıktan çıkarmaya çalışmışlardır.

Hattâ İbrahim'in (a.s) müslüman olmadığını bile ortaya koymaya çalıştılar. Halbuki Kur'an sık sık onların bu sapıklıklarını reddederek İbrahim'in ne müşrik, ne de onların yolunda olmadığını anlatarak İbrahim'in gerçek müslüman olduğunu vurgular. Yine hatırlayacaksanız sûrenin önceki bölümlerinde gördük; bu adamlar, Hz. Süleyman'ın da bir peygamber olmadığını, onun bir sihirbaz olduğunu da iddia etmişlerdi.

İşte şu anda da Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed (a.s) insanlığı aynı İslâm'a davet ediyordu. Üstelik onların inandıkları peygamberlerin

hiçbirisini reddetmeden, onlarla arayı açmadan. Şöyle diyordu Hz. Muhammed (a.s) ben yeni bir din getirmiş değilim! Ben benden önceki peygamberlerden farklı, onları reddeden yepyeni bir din getirmiş değilim. Benim bu getirdiğim din ta Hz. Adem'e kadar dayanan köklü bir dindir. Benim getirdiğim bu dine girenler aynı zaman-da Hz. Adem'den bu yana Hz. İbrahim'in, Hz. Yakub'un, Hz. Mûsâ'nın ve Hz. İsa'nın dinine de girmiş, onların davetine de icâbet etmiş olurlar diyordu.

İşte Bakara sûresinin bu âyeti bunu söylüyordu.

İbrahim'in milletinden, İbrahim'in dininden, İbrahim'in yolundan ve İbrahim'in getirdiği İslâm'dan kim yüz çevirir? Ki o din, o millet, aynı zamanda İsmail'in diniydi, aynı zamanda İshak'ın diniydi, Yakub'un, Yusuf'un, Mûsâ'nın, İsa'nın ve Hz. Muhammed'in (a.s) diniydi. İşte böyle bir dinden, böyle bir milletten ancak kendini bilemeyen, hayrını şerrini bilemeyip, kendini boşa harcayan kimseden başkası asla yüz çeviremez. Öyle değil mi? Bakın Allah diyor ki şöyle yaparsanız temizlenirsiniz, şöyle yaparsanız cennete gidersiniz. Eh adam bundan yana değilse, temizlikten yana, temizlenmeden yana değilse, pis kalmak istiyorsa, cennetten yana değil de cehenneme hevesliyse, işte o kişi sefihtir, akılsızdır, beyinsizdir.

Evet biz İbrahim milletindeniz. Bunu her zaman söylemek ve ilan etmek zorundayız. Bakın Allah'ın Rasûlü bir hadislerinde bu hususu şöyle anlatır:

Biz İslâm fıtratı üzerine sabahladık, ihlâs üzere, Muhammed'in (a.s) dini ve İbrahim'in (a.s) milleti üzere hanif ve müslüman olarak sabahladık. Her sabah, her akşam, her ân bunun bilinci içinde olmamız isteniyor bizden. Yâni biz tüm hayata bakışımızda ve tüm hayatımızın problemlerini çözüşümüzde ya Hz. İbrahim (a.s) örnekliği, ya Hz. Muhammed'in (a.s), ya Mûsâ'nın (a.s), ya İsa'nın (a.s) örnekliğiy-le çözmek zorunda kalacağız. Bizim örneklerimiz bunlardır. Ve işte bi-zim hayatımızda peygambere imanın mânâsı budur yâni peygamber-ler bizim için örnektir. Onlara iman demek de pratikte onların bize örnek olmalarını da zorunlu kılacaktır.

İbrahim milleti. Peki nedir İbrahim milleti? Kimdir İbrahim milleti olan? İbrahim'in milleti, onun ırkı veya nesli değildir. İbrahim milleti, İbrahim'in bağlı bulunduğu İslâm dinidir. Çünkü millet, din demektir. İşte bu dine, bu İslâm dinine bağlı olan insanların meydana getirdikleri topluluğa da İbrahim milleti denir. Hz. İbrahim'in İslâm'ı kabul etmeyen babasını ve kavmini terk ederek, onları kendi milletinden saymaması gösteriyor ki; bu millet öyle kan bağına dayanmayan bir millettir. Din bağına, akide bağına bağlı olan bir millettir. İslâm milleti tek millettir. Küfür de tek millettir. Bir kimse kanı, rengi, dili, ırkı ne olursa olsun, İslâm dinine girdiği andan itibaren o İslâm milletinin, İbrahim

milletinin üyesidir. Kendi milletini İslâm milletinden üstün tutmaya çalışan kişi de İslâm milletine girmemiştir.

"Çünkü biz onu dünyada seçtik, o âhirette de gerçek salihlerdendir."

İbrahim'i dünyada seçtik. Onu seçkinlerden kıldık. Onu eğitip güzel huylarla donattık. İbrahim ailesi mükemmel ve seçilmiş bir ailedir. Bizim kendilerini örnek almamız gereken bir ailedir. Her zaman "Allahümme salli ala seyyidina Muhammed" derken dikkat ederseniz ısrarlar gündeme getirilen ailelerden birisi de İbrahim ailesidir. "Ve alâ âli İbrahim diyoruz" Çünkü Kur'an-ı Kerim bütün peygamberlerin bize örnek olduğunu bildirirken, ayrıca İbrahim'in (a.s) bize örnek olduğunu bildirmektedir.

Yeryüzünde İbrahim gibi ve onun kardeşleri Salih, Nuh, Hûd, Mûsâ, İsa ve Muhammed (a.s) gibi başka birilerini bulabilir misiniz? Bunların hepsi de dünya üzerinde Allah'ın seçip yetiştirdiği kullarıdır. Örnek şahsiyetler bunlardır. Allah bunları Kur'an'ıyla insanların gözleri önüne çıkarmış ve buyurmuş ki; işte siz de bunlar gibi olun! Örnek alacağınız, peşinden gideceğiniz insanlar bunlar olsun! Gerçekten de tüm dünya şahittir ki, onlardan daha iyi bize örnek olabilecek başka insan yoktur. Onlardan daha güzel, bizi hidâyete ulaştırabilecek başka insan görülmemiştir yeryüzünde. Çünkü bu seçimi yapan Allah'tır. Bu seçimi Allah yaptı. Onları Allah seçti ve Allah eğitip yetiştirdi.

Onları seçip eğiten ve bize örnek yapan Allah'tır. Allah'ın seçiminin üzerine kim seçim yapabilir? Allah'ın eğittiğinden daha iyi kim eğitebilir? İnsanlar bugün olduğu gibi Allah'ın seçimini reddederek, Allah'ın seçtiği bu insanlardan başkalarını da kendilerine örnek kabul edebilirler, başkalarına uyabilirler, ama bilsinler ki bu seçim onlar için hayırlı olmayacaktır. Nitekim seçenler de olmuştu.

Meselâ Adem'i (a.s) değil de İblis'i, İbrahim'i değil de Nemrutu, Mûsâ'yı değil de Firavunu, Muhammed'i (a.s) değil de Ebu Cehil'leri kendilerine örnek seçenler ve onlara uymaya çalışanlar olmuş tarihte. Ama gördük ki Peygambere uyanlar hep cennete giderken bunlara uyanların hepsi de cehenneme gitmiştir. Tarih bunun en canlı şahididir. Bugün de öyle, serbesttir insanlar. Dileyen Peygamberleri, dileyen de peygamber karşıtı güçlerin örnekliğini seçsin. İsteyen cennete gitsin, dileyen de cehenneme gitsin.

İbrahim (a.s) dünyada seçilmişlerden olmasının yanında, ahi-rette de o yine salihlerden olacaktır. Ama müslümanlara bahşedilen bu büyük şerefe bakın ki, müslümanlar hem dünyada, hem de ahiret-te bu Peygamberlerle beraber olma imkânına sahiptirler. Eğer müs-lüman, dünyada onların örnekliliğini kabul edip onlar gibi yaşayabi-lirse hem dünyada aynen peygamberler gibi seçilmişlerden

olurken hem de âhirette tıpkı onlar gibi salihlerden olma imkânına sahiptirler. O da onlarla beraber olacaktır.

131:"Hani ona Rabbi (benim emrime) teslim ol! buyurmuş, o da âlemlerin Rabbine teslim oldum! demişti."

Rabbi İbrahim'e (a.s) dedi ki; Ey İbrahim teslim ol! Müslüman ol! İbrahim (a.s) dedi ki; ben müslüman oldum, ben âlemlerin Rabbine teslim oldum. Ben kendimi, içimi dışı mı, irade mi, boynumdaki ipin ucunu âlemlerin Rabbine teslim ettim. Benim ondan başka bağlanacağım, ondan başka kendimi teslim edeceğim kimsem yoktur? Diyor-du. Zira müslüman olmayan, Allah'a teslim olmayan kişi mutlaka bir başkasına teslim olmuş demektir. Çünkü insan mutlaka boynunda bir iple dünyaya gelmektedir. Kulluğa müsait yaratılmaktadır ve mutlaka bir şeylere kulluk yapacaktır. Boynundaki doğuştan getirdiği kulluk ipini mutlaka birilerine teslim edecektir. Ama nefsine, ama şeytana, ama topluma, ama tâğutlara, ama âdetlere, törelere, ama modaya, ama ağasına, patronuna bir şeylere kulluk yapacaktır.

Rabbine teslim olmaktan kaçanlar; Rabbin kullarına, Rabbin yaratıklarına teslim olmak zorundadır. Başka çaresi yok, o mutlaka birilerine kulluk yapmak zorundadır.

İşte görüyoruz yağmurdan kaçarken insanlar doluya tutul-muşlardır. Allah'a kulluktan kaçan bu insanlardan kimileri, toplumun kulu, kimileri modanın kulu, kimileri âdetlerin, törelerin kulu olmuşlar ve bunları razı edebilmek için bir ömür boyu çırpınıp durmaktadırlar.

Evet, teslim ol dedi Rabbi Hz. İbrahim'e, o da âlemlerin Rab-bine teslim oldum, dedi. Bu teslimiyet kişinin ruhuyla, bedeniyle, içiyle dışıyla, gecesiyle gündüzüyle, ailesiyle, toplumuyla, herşeyiyle bir teslimiyetti. Ruhu onun emrinde olmalıydı, içi ve dışı onun emrinde olmalıydı. Gecesinde ve gündüzünde söz sahibi o olmalıydı. Bedeninde o söz sahibi olmalıydı. Malı onun emrinde olmalıydı, çocukları konusunda onun sözü geçmeliydi, hanımı konusunda onun dediklerini dinlemeliydi. Teslimiyet budur işte.

Öyle bir teslimiyetti ki bu, ateşe atılırken bile Rabbinden başka birine teslim olmayıp güvenmemeliydi. Rabbinden başka sığınacak bir kucak aramamalıydı. Oğlunu kurban emrini alsa bile Rabbinden, yine ona teslim olmalıydı. Rabbi ondan hanımını, kucağında küçücük çoğuyla beraber susuz, yiyeceksiz çorak bir arazide terk etmesini istese bile, başkalarına değil, Rabbinin emrine teslim olması gerekiyordu.

Ve öylece yapmıştı İbrahim (a.s). Öyle bir teslimiyet ki, onun teslimiyeti, hanımına da etkili oluyordu. Ondan bu teslimiyeti gören hanımı da onun gibi

Allah'a teslim oluyordu; "Var git ya İbrahim! Değil mi ki bu emri sana veren Rabbimizdir, bizi hiç düşünme! O Rab, beni ve oğlumu koruyacaktır" diyordu. İbrahim'in teslimiyeti, hanımını da teslim olmaya götürüyordu. Onun bu teslimiyeti oğlu İsmail'e de tesir ediyordu. Babasının Allah'a bu teslimiyetini gören İsmail de tıpkı onun gibi ona ve Allah'a teslimiyet gösteriyordu. İbrahim, Rabbinin emrini yerine getirmek üzere kesmek için onu yere yatırınca: Babacığım em-rolunduğun şeyi çekinmeden yerine getir, inşallah beni sana ve Allah'ın emirlerine teslim olanlardan bulacaksın diyordu. İbrahim'in teslimiyetini gören oğlu da aynen onun gibi Allah'a teslim oluyordu. Öy-leyse hanımlarından kendilerine teslimiyet isteyen insanlar, hanımlarından Allah'a teslimiyet isteyen insanlar buna çok dikkat etmek zorundasınız. Şunu hiçbir zaman unutmayın ki, siz Rabbinize ne kadar teslim iseniz, siz Rabbinizin emirlerine ne kadar teslimseniz bilesiniz ki, hanımlarınız da size o kadar teslim olacaklardır. Bilesiniz ki hanımlarınız da Allah'ın emirlerine o kadar teslim olacaklardır. Bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın. Çocuklarından kendilerine ve Allah'a teslimiyet isteyen insanlar şunu kesinlikle bilmelidirler ki; kendileri Allah'a ne kadar teslimlerse, onlar da o kadar teslim olacaklardır. Kendileri Allah'ın emirlerine teslim olmayanların hanımlarından, çocuklarından ve çevrelerinden teslimiyet istemeye hakları yoktur. İbrahim (a.s) herşeyiyle Allah'a teslim olmuş ve bu teslimiyetini, bu bağlılığını bakın oğullarına da tavsiye ediyordu.

132:"İbrahim ve Yakup bunu oğullarına vasiyet etti. Oğullarım! Şüphesiz ki Allah size bu dini seçti. O halde siz de zinhar müslümanlar olarak can verin."

Yakub, İbrahim'in (a.s) torunudur. İbrahim'in (a.s) oğlu olan İshak'ın (a.s) oğludur. Yeğeni Lût'un (a.s) kavmini helâk için gider-lerken meleklerin müjdeledikleri oğuldu İshak. Hz. İshak'ı hayatının son günlerinde vermişti Rabbimiz İbrahim'e. İbrahim (a.s) yaşlanmış Sare annemiz de yaşlanmıştı. İbrahim'in (a.s) yeğeni Hz. Lût'un (a.s) kavmini helâk emrini alan melekler, o kavmi helâke giderken İbrahim (a.s) 'ın evine geldiler. İşte bu gelişlerinde telaşa kaplan Hz. İbrahim'e ve Sare annemize bir oğul müjdelediler. Çok yaşlanmış durumda olan Hz. İbrahim ve karısı Sare annemiz: Bizim nasıl oğlumuz olacak, biz ikimiz de çok yaşlanmış bulunuyoruz dediler. Bu yaştan sonra hiç bu olur mu? diyorlar. Ama bu Allah'a göre çok kolaydı. Allah takdir etmişse bu iş olacaktır. Adem'in (a.s) olduğu gibi, İsa'nın (a.s) olduğu gibi Allah dileyince bu da olacaktır. Evet onlardan hem İshak'ın doğa-cağını hem de üstelik onun da oğlu Yakub'un da müjdesini veriyordu melekler. Hem bir evlât hem de bir torun müjdeliyorlardı.

İşte İbrahim (a.s) da onun torunu olan Yakub (a.s) da çocuk-larına bakın şunu vasiyet ediyorlardı:

"Oğullarım! Şüphesiz ki Allah size bu dini seçti. O halde siz de zinhar müslümanlar olarak can verin."

Her iki peygamber de kendi teslimiyetlerini oğullarına da tavsiye ediyorlar ve diyorlardı ki; oğullarım biz teslim olduk, Allah'a siz de teslim olun. İbrahim'in (a.s) oğulları kimdi? Birisi İshak (a.s), o Sare annemizden dünyaya gelmişti, ötekisi de İsmail, o da Hacer annemiz-den doğmuştu. İki oğlu vardı Hz. İbrahim'in. Bu iki oğlu kendisinden sonraki dönemlerde iki kol olarak peygamberlerin geldiği kol oldular. İsmail (a.s) Mekke bölgesine yerleşti. O bölgede peygamber oldu. Ama bu bölgede ondan sonra peygamber geldi mi gelmedi mi, bunu bilmiyoruz. Onun soyundan son peygamber Hz. Muhammed (a.s) gelecekti. Ve risâlet onunla tamamlanacaktı. İbrahim (a.s) 'ın öteki oğlu Hz. İshak (a.s) ise Halil'ur Rahmân kentine yerleşmişti, Kudüs yakınlarında bir şehir. Yakub (a.s) son dönemlerinde oğlu Yusuf sebebiyle Mısır'a göç ediyordu. On oğluyla birlikte Mısır'a gitmişti tüm aile efradıyla birlikte. Burada uzun süre yaşadı Yakub (a.s). Yakub'un (a.s) Kur'an'da geçen bir adı da İsrâil'dir, böylece onun oğulları olan İsrâil oğulları tarih sahnesinde yer alır. Ve yeryüzünde hiçbir kimseye verilmemiş nîmetler İsrâil oğullarına verilmiştir.

İşte burada Yakub'un (a.s) oğullarına tavsiyesini anlatıyor Rabbimiz. On iki oğluna diyordu ki: Allah size din olarak bu dini seçti. İslâm dinini seçti. Öyleyse sizler de ancak müslümanlar olarak can verin. Allah'ın İbrahim için seçtiği din İslâm'dı, İbrahim (a.s) müslü-mandı, Yakup (a.s) müslümandı ve Allah'ın gönderdiği din de İslâm-dı. Ve Yakub'un (a.s) oğullarına tavsiyesi ise İslâm'dı. Şimdi, biz İsrâil oğullarıyız diyen ve İslâm'ı bırakıp sapıklık içine düşen bu yahudi ve hıristiyanlara ne demek lâzım? Bu adamlar nasıl olur da biz haklıyız deme hakkına sahip oluyorlar? Nasıl olur da biz Yakub'un oğullarıyız dedikleri halde ki, Yakup (a.s) bizim atamızdır ve Yakup (a.s) müslü-mandı. Bunlar İslâm'dan, haktan ayrılıp, sapık yollara girerek bu peygamberlerin yolunu terk ettikleri halde nasıl olur da Yakub'un (a.s) ve İbrahim'in (a.s) yolunda olduklarını iddia edebiliyorlar? Buna hiçbir zaman hakları olamaz, çünkü İbrahim (a.s) müslümandı, çünkü Yakup (a.s) müslümandı ve oğullarını İslâm'a davet ediyordu.

Evet, İbrahim ve Yakup (a.s) oğullarına İslâm'ı vasiyet ediyor-lardı. Allah'ın bu yüce peygamberleri kendileri müslüman olmakla yetinmeyip, cennete tek başına gitmeye razı olmayıp, Allah'ın kendilerine lütfettiği bu dini, teslimiyet dinini çocuklarına da vasiyet edip, onların da müslüman olmalarını istiyorlardı. Mısırlıların türlü türlü putlara tapındıklarını gören Hz. Yakup son nefesinde oğullarına İslâm'a teslim olmalarını bir daha tavsiye ediyordu.

133:"Yoksa ey yahudiler! (o dönemde) ölüm Yaku-b'a geldiği zaman siz orada mıydınız? Dedi ki oğullarına: Benden sonra neye ibâdet edersiniz? Onlar dediler ki bizler senin İlâhına ve senin ataların olan İbrahim'in, İs-

mail'in ve İshak'ın İlâhı olan tek İlâha ibâdet edeceğiz. Ve biz O'na teslim olduk, müslüman olduk demişlerdi."

Ölüm esnasında siz yanında mıydınız Yakub'un? Bu âyette Cenab-ı Hak kendilerini Yakub'un oğlu sayan Medine'deki yahudilere ve hıristiyanlara sesleniyor. Bir olay ki bu olayı tarihler tesbit etmemiş. Bir olay ki, başka hiç bir kaynaktan öğrenme imkânı yoktur insanlığın. Bir olay ki, Yakub (a.s) ölüm döşeğinde. Biraz sonra ayrılacak dünyadan. Ve oğulları etrafında toplanmış. Bu konuşmaya Rabbimiz bizi şahit tutuyor. Ve bu şehâdet bizim aynı zamanda Yakub'un yoluna, İbrahim'in yoluna, İsmail'in yoluna da gittiğimizin ifadesidir, tescilidir. Ve artık tüm insanlık bilmelidir ki; Adem'in, İbrahim'in, İsmail'in, İs-hak'ın, Yakub'un, Mûsâ'nın, İsa'nın getirdiği din İslâm'dır.

Bu peygamber silsilesinin son halkasını da Allah'ın son Peygamberi Hz. Muhammed (a.s) teşkil etmektedir. Öyleyse bu dine uymayan, bu dine inanmayan, bu son peygambere tabi olmayan kim olursa olsun, onun doğru yolda olduğunu iddia etmesi bâtıldır, asılsızdır. Bakın ne diyordu çocuklarına: Bakın ey yahudiler, ey hıristi-yanlar bizim peygamberimiz dediğiniz, biz onun yolundayız dediğiniz atanız, ölüm döşeğindeyken oğullarına ne diyordu:

"Dedi ki oğullarına: Benden sonra neye ibâdet edersiniz?"

Ey oğullarım, ben hayatta iken Allah ibâdet ediyordunuz. Ben öldükten sonra sizler kime ibâdet edeceksiniz? Kimin arzularına uyacaksınız? Kimin kanunlarını din kabul edeceksiniz? Ve kendi çocuklarınıza kimi vasiyet edeceksiniz? Kendi çocuklarınızı kime ibâdet ettireceksiniz? Ben sizinle beraberken Allah'a ibâdet ediyordunuz, şimdi ben sizden ayrıldıktan sonra kulluğunuz kime olacak? Oğulları derler ki:

"Onlar dediler ki; bizler, senin İlâhına ve senin ataların olan İbrahim'in, İsmail'in ve İshak'ın İlâhı olan tek İlâha ibâdet edeceğiz. Ve biz O'na teslim olduk, müslü-man olduk demişlerdi."

İşin enteresan tarafı bu sıralama dır. Bir defa ilk olarak senin İlâhın diyorlar, yâni Yakub (a.s)'ın İlâhı olan Allah. Yanında yardımcıya ihtiyacı olmayan bir tek İlâh. Ve sonra atalarının İlâhı diyorlar. Zaten tüm peygamberlerin İlâhı tek İlâhtır. İbrahim (a.s)'ın İlâhı. Büyük atanın İlâhı. Adem atamız, bizim nesep atamızdır; ama İbrahim (a.s) bizim din atamızdır. Bunu Rabbimiz söylemiştir.

Atanız İbrahim'in milleti diyor Allah. Evet ilk önce ataları İbrahim'i söylediler. Ve sonra İsmail'in İlâhı diyerek, ikinci olarak İsmail (a.s)'ı zikrettiler. İshak (a.s)'ı ondan sonra zikrettiler. Halbuki Yakub (a.s)'ın babası İshak (a.s) dır. İsmail Yakub (a.s)'ın amcasıdır. Ama bakın Yakub (a.s)'ın oğulları İsmail (a.s)'a hürmeten İshak (a.s) dan önce onun ismini zikrediyorlar.

Zira son elçi Muhammed (a.s), Hz. İsmail'in soyundan gelecekti. İşte buna hürmeten ve buna dikkat çekmek üzere İsmail (a.s)'ı öne almışlardır.

Sanki burada bütün peygamberlerden alınan mîsaka, İsmail (a.s) vasıtasıyla işaret ediliyor. Allahu Teâlâ bütün elçilerden son pey-gamber konusunda ahid alıyordu. Bu ahitte elbette Hz. Yakub'un oğulları da vardı ve bakın burada sanki bu ahdi tekrarlama adına İsmail (a.s) öne alınıyordu. Sanki bu ifadeleriyle haktan sapan yahudi ve hıristiyanlara ta o günden bir mesajda bulunuyorlardı. Son elçiye iman etmeleri konusunda yahudi ve hıristiyanlara bir mesaj sunuluyordu. Bakın ne diyordu Yakub'un çocukları:

Biz müslümanız diyorlar. Ataları biz müslümanız derken, şimdi bir yahudi diyebilir mi ki biz, yahudiyiz? Hayır hayır, kesinlikle bunu demeye hakları yoktur. İsrâil'in çocukları, biz müslümanız derlerken şimdi bir hıristiyan diyebilir mi ki, biz hıristiyanız. Kesinlikle onların da bunu demeye hakları yoktur. Diyeceğiz ki onlara; ey yahudiler ve Ey hıristiyanlar! Sizin asıl dininiz İslâm'dır, bak ecdadınız biz müslümanız dediler.

İşte büyük dedeniz İbrahim; ben müslümanım demişti, Yakub; ben müslümanım demişti ve onun oğulları, İsrâil oğulları, sizin atalarınızın hepsi de biz müslümanız demişlerdi. Şimdi siz nasıl olur da atalarınızın dinini terk edip, başka bir dine girersiniz? Nasıl olur da İslâm'ı terk edip, müslümanlığı terk edip de başka bir isimle anılırsınız? Nasıl olur da biz müslüman değiliz, biz hıristiyanız, biz yahudiyiz diyebilirsiniz? Nasıl olur da siz müslüman olmadığınızı söyleyebilirsiniz? Diyeceğiz onlara.

Şimdi ataları biz müslümanız dedikleri halde bu yahudi ve hı-ristiyanlar, İslâm'a karşı çıkarak, İslâm'ı reddederek nasıl olur da bunun haklılığını savunabilirler? Bunun mantığı da yoktur, savunulabilecek bir yanı da yoktur. Yâni sormak lâzım bu konuda delilleri nedir acaba? İşte bizim delilimiz. Yakub (a.s) oğullarını toplamış, İsrâil oğullarını toplamış ve onlara İslâm'ı vasiyet etmiştir. Ve onlar da bizler müslümanız demişlerdir.

Öyleyse tek din İslâm'dır, başka hiçbir dinin yasallığı yoktur. Ya yeryüzü insanlığı, özellikle yahudi ve hıristiyanlar ya bu dine teslim olur öncekiler gibi cennete giderler ya da cehenneme gitmeyi göze alır cehenneme giderler, başka çaresi yoktur bunun.

Hani daha önce yahudi olursanız cennete gidersiniz! Hıristiyan olursanız cennete gidersiniz! Cennete gidebilmek için mutlaka yahudi ve hıristiyan olmak zorundasınız, bunun başka çaresi yoktur diyorlardı ya; işte biz de onlara bunu diyeceğiz.

Müslümanlara da aynı şeyi söyleyeceğiz. İşte kitabın aslı da bu dinin aslı da budur. Hal böyleyken ey müslümanlar, nasıl olur da sizler tıpkı yahudi ve hıristiyanlar gibi kitabı ve peygamberi bırakıp da kendinize yeni yeni önderler bulmaya, önderler aramaya kalkışırsınız? Nasıl olur da kitabı ve peygamberleri tanımak ve tanıtmak dururken, başka önderleri anlatıp onları tanıtmaya çalışıyorsunuz? Bu ümmet kitabı tanıdı, kitabı gündeme getirdi, Kur'an'ı tanıdı da başkalarının kitaplarına mı geldi sıra? Bu ümmet peygamberleri tanıdı, peygamberlerin sîretlerini tanıdı, öğrendi de peygamberleri gündeme getirdi de artık sıra başkalarına mı kaldı? Nasıl oluyor da Allah'ın kitabını henüz tanımadan başka kitapları tanımaya yöneliyorsunuz? Başka kitapları tanıtmayı gündeme getirmeye çalışıyorsunuz?

Ve nasıl oluyor da Peygamberleri tanımadan başkalarını tanımaya yöneliyorsunuz? Yoksa sizler de bu İsrâil oğulları gibi sözde kitap, peygamber deyip de, kendinizi sözde kitaba ve peygambere izâfe edip de başka şeylerin peşine mi takılıyorsunuz? Tıpkı İsrâil oğulları gibi biz peygamberlerin yolundayız deyip de peygamberlerin örnekliliğini bırakıp, başkalarının örnekliğini mi gündeme getirmeye çalışıyorsunuz?

Öyleyse gelin ey müslümanlar! Birilerini gündeme mi getirmek istiyorsunuz? Hafta mı kutlamak istiyorsunuz? Yahut birilerinin anma gecesini mi yapacaksınız? Birini gündeme mi getirmek istiyorsunuz? Size örnek ve önderler olarak Allahu Teâlâ'nın kitabında peygamberler var. Gündeme getirecekseniz onları gündeme getirin, tanıtacaksanız onları tanıtın, gece yapacaksanız onların gecelerini yapın. Peygamberler ve bir de Kur'an-ı Kerîmde tanıtılan kahramanlar var. As-hab-ı Kehf, mü'min insan, Yâsîn sûresinde anlatılan kahraman. İşte gündeme getirmek zorunda olduğunuz ve yasal olarak önder kabul edeceğiniz, bunlardan başka hiçbir kimse yoktur.

Yâni sizler, sözlerinizi ve fiillerinizi birilerinin sözleriyle, birilerinin hareketleriyle desteklemek mi istiyorsunuz? Amellerinizi bazı insanlara benzetmek mi istiyorsunuz? Gelin bu örneklere benzetin. Zira bunlardan başkası Allah katında yasal değildir diyelim. Öyleyse kesinlikle insanları, insanlara çağırmayalım. İnsanları kendimize çağırmayalım. Gelin ey insanlar bizim gibi olun, bize benzeyin, bizi örnek alın demeyelim. Çünkü eğer insanlar bizi örnek alırlar ve bize benzemeye çalışacak olurlarsa, bizde çakılıp kalacaklar, bizi bir adım öteye aşamayacaklardır. Olsa olsa ancak bizim kadar olabileceklerdir. Biz de hiçbir zaman dinde temel değiliz, örnek değiliz. Gerçek örnekler, yasal örnekler Allah'ın seçtiği ve kitabında bizim için örnek olarak sunduğu peygamberler ve kahramanlardır.

Yakub (a.s) çocuklarına bunu tavsiye ediyordu. Biz de böyle yapmalıyız. Ama bakıyoruz, pek çok müslüman, çocuklarını Allah'ın dinine hizmete yatırım

yapmaktan ziyâde dünyaya yatırım yapmaktadırlar. Kendi çocuklarıyla, başkalarının çocukları arasında ayırım yap-maktadırlar. Allah'ın dinine hizmet noktasında tehlikeli bir durum söz konusu olduğu zaman kendi çocuklarını emniyete almaya çalışıyorlar. Onu başkalarının çocuğu yapsın, benimki emniyette olsun diyorlar. Halbuki peygamberler böyle yapmıyorlardı.

134:"Onlar bir ümmetti geldi geçti. Onların kazandıkları kendilerinedir. Sizin kazandıklarınız da sizedir ve sizler onların yaptıklarından sorumlu tutulmayacaksınız."

Yâni onların yaptıklarından sizler hesaba çekilecek değilsiniz, yâni biz Peygamberin yolundayız diyerek, onun yolunun dışında bir hayat sürmek, biz Muhammed (a.s) 'ın yolundayız diyerek onun yolunun dışında bir hayat sürmek hiçbir mânâ ifade etmeyecektir. Biz İbrahim'in yolundayız, biz Yakub'un yolundayız, biz İsrâil oğullarıyız, biz Mûsâ'nın, biz İsa'nın yolundayız diyerek, onların yolunun dışında bir yol izlemek hiçbir mânâ ifade etmeyecektir.

Sizler ey yahudiler ve ey hıristiyanlar, onların torunları olmanıza rağmen onlarla aranızda gerçek bir bağ yoktur, kalmamıştır. Onların yolundan saptıktan, onların dini olan İslâm'ı terkettikten sonra onlarla aranızda bir bağ iddia etmeye hakkınız yoktur. Biz filan peygamberin torunlarıyız, biz falan peygamberin yolundayız diye öğünmeye hakkınız yoktur. Zira Allah size atalarınızın ne yaptığını değil, sizin ne yaptığınızı soracaktır. Onlar başka, siz başkasınız. Siz hiçbir zaman onlar değilsiniz, onlar da sizden değildir. Sizler, onların evlât-larıyız diye kuru bir nesep iddiasındasınız. Bu iddia sizi asla kurtarmayacaktır. Atalarınızın tarihiyle öğünmeyi bırakın da siz nesiniz ona bakın. Sizler, kendiniz iyi ameller işlemezseniz tarihinizle öğünmeniz size hiç bir şey sağlamayacaktır.

Yine aynen bunun gibi sizden öncekiler kötü şeyler yapmışlarsa, ama sizler onların bu kötülüklerine uymamışsanız, onların günahları da sizden sorulmayacaktır.

"İnanan, soyları da imanda kendilerine uyan kimselere soylarını da katarız. Onların işlediklerinden hiç bir şey eksiltilmez. Herkes kazancına bağlıdır."

(Tûr: 21)

Yâni herkes kendi yaptıklarıyla rehin tutulur. Herkes kendi yaptıklarından hesaba çekilir. Öncekilerin ne iyilikleri, ne de kötülükleri sizi ilgilendirmeyecektir.

"İnsan için ancak sa'y ettiği şey vardır ve insan sonunda onu bulacaktır."

(Necm: 39)

"Sur'a üfürülünce artık aralarında ne soy sop kalır, ne de hal hatır soracak halleri kalır."

(Mü'minûn: 101)

Biz de öyleyiz. Eğer bugün bizler de bu peygamberlerin yolundayız, iddiasında bulunur da amelimizle, imanımızla, hayatımızla, ailemizle, toplumumuzla onların yolundan ayrılır ve bunu sadece dilimizle söyler; ama hayatımızla yalanlarsak, biz de onların gittiği yere gitme hakkını kaybedenlerden oluruz Allah korusun.

Onların gerçekleştirdiği bir imanı, onların gerçekleştirdiği bir hayatı, onların gerçekleştirdiği bir teslimiyeti bizim de gerçekleştirmemiz şarttır. Bunu yaparsak biz de onlarla beraber oluruz, ama aksi takdirde atalarıyla öğünen insanlardan oluruz ki; bu asla bizi kurtarmayacaktır.

135:"Yahudi ve hıristiyanlar diyorlar ki; yahudi ve hıristiyan olunuz, kurtulursunuz. De ki; hayır biz hak yol üzere bulunan İbrahim'in dinindeyiz. O hiçbir zaman müşriklerden olmadı."

Bin dört yüz sene önce Medine'deki yahudi ve hıristiyanlar diyordu ki; "Yahudi ve hıristiyan olursanız, kurtulursunuz." Günümüzde yahudi ve hıristiyanlar da diyorlar ki; yahudi ve hıristiyan olursanız, kurtulursunuz. Sizin ekonominiz bozuk, ticaretiniz bozuk, eğitiminiz iflas etmiş durumda, siyasal yapınız bozuk, aile düzeniniz bozuk. Her-şeyiniz tefessüh etmiş durumdadır. Tabi önce kendileri bir bozdular, kendi düzenlerini önce bir bozdular, sonra bizimkini de bozdular, bizi böyle bir boşlukta bıraktılar, sonra da diyorlar ki bu durumdan kurtulmak için yahudi ve hıristiyan olmak zorundasınız, başka çareniz yoktur. Ya yahudi olacaksınız, yahut da hıristiyan olacaksınız başka çareniz yoktur. Eğer yahudi veya hıristiyan olursanız, tüm bu bozuk düzen hayatınız düzelecek diyorlar.

Önce kendileri bir bozdular, yâni kendileri önce İslâm'dan uzaklaştılar, yahudi ve hıristiyan oldular. Sonra bize yöneldiler, bizi de bozdular, bizi de İslâm'dan uzaklaştırdılar. Bizi de aynen kendileri gibi yaptılar. Hemen hemen herşeyimizi bozdular, herşeyimizi felç ettiler. Yâni önce bizi ortada bıraktılar ve sonra da şimdi diyorlar ki: Bakın herşeyiniz bozuldu. Hukukunuz, aile düzeniniz, eğitiminiz, sanayiiniz herşeyiniz iflas etti. Şu anda çıkmazdasınız. Başka çareniz yok; bu durumdan kurtulabilmek için yahudi veya hıristiyan olmak zorundasınız. Bizim gibi olmak zorundasınız.

Aslında bizi olduğumuzdan çok fazla bozuk göstermeye çalışıyorlar. Kendilerinin işleri yolunda da bizler çok kötü durumdaymışız gibi gösteriyorlar. Mübâlağa yapıyorlar, halbuki İslâm dünyası onlar kadar bozulmadı elhamdülillah. Onların hayatı bizden çok daha bozuk aslında. Tüm hayatları bozuk. Aile hayatları kalmamış, sosyal hayatları bozuk, insanî ilişkileri bozuk, ahlâkları bozuk, her şeyleri bozuk. Kokuşmayan bir tek şeyleri kalmamış, ama

şimdi tam yol ayırımına geldiğimiz bir dönemde, kendileri gibi bizi de bozup sap gibi ortada bıraktıkları bir dönemde diyorlar ki: Eğer yahudi veya hıristiyan olursanız her şeyiniz düzelecek, başka da çareniz yoktur. Ortak pazara gireceksiniz, başka çareniz yoktur. A.E.T. ye üye olacaksınız, İ.M.F. nin denetimine gireceksiniz, gümrük birliğine gireceksiniz, herşeyinizi değiştireceksiniz, herşeyinizle bize teslim olacaksınız, başka çareniz yoktur diyorlar.

Bunu denedik biz. Bu dediğinizi yıllardır denedik biz. Yıllardır herşeyimizi değiştirdik bunlar hatırına. Yazımızı değiştirdik, hukukumuzu değiştirdik, cumamızı, tatilimizi değiştirdik, tarihimizi, kültürümüzü değiştirdik, âdetlerimizi, kılık kıyafetimizi değiştirdik, kanunlarımızı değiştirdik, herşeyimizi değiştirdik bunlar hatırına. Ama bakıyoruz ki düzelmek, iyiye gitmek şöyle dursun battıkça battık, gömüldükçe gömüldük. Öyleyse şimdi de sıra bizdedir. Artık söz söyleme sırası bize gelmiştir. Ümmet aklını başına aldı elhamdülillah. Biz de onlara diyeceğiz ki, yok yok, yok artık sizi dinlemeyeceğiz. Artık sizin dediklerinize kulak vermeyeceğiz. Artık sizin akıntınıza, sizin kıblenize gitmeyeceğiz. Sizi kıble edinmeyeceğiz. Sizin yörüngenize girip sizin gittiğiniz yere gitmeyeceğiz. Sizi dinleyip sizin gibi pisliğe batmayacağız. Hayır hayır:

"Hayır, biz hak yol üzere bulunan İbrahim'in dinindeyiz. O hiçbir zaman müşriklerden olmadı."

Bizler tek olan Allah'a inanan İbrahim'in milletine, İbrahim'in fıtrat dinine, dosdoğru dinine tabi oluyoruz ki; o İbrahim sizler gibi müşriklerden de değildir, diyeceğiz. Peki niye böyle dememizi istedi Rabbimiz. Yâni neden bizler Muhammed (a.s)'ın getirdiği İslâm dini üzere olacağız denmedi de İbrahim'in dini, İbrahim'in milleti üzerineyiz dendi? Neden onlara böyle dememizi istedi Rabbimiz? Bunun sebebi şudur Allahu âlem: Çünkü yahudiler de, hıristiyanlar da Hz. İbrahim'i biliyorlar, onlar da Hz. İbrahim'i seviyorlar, onlar da ona inandıklarını iddia ediyorlar ya, işte onun için böyle ortak bir paydada birleşme teklifi için böyle dememiz isteniyor. Onlara cevap verirken bile onları hakka davet etmemizi istiyor Rabbimiz. Onlara acımamızı, merhamet etmemizi istiyor. Bizim onlar gibi yapmamamızı, onlara benzememizi, onların bize yaptıkları gibi büyüklük taslamamızı istemiyor Rabbimiz.

Yâni biz, onların bize yaptığı gibi onlara hava atmamalıyız. Onların yaptığını yapmamalıyız. Zira müslüman, birilerine rağmen, birilerine binaen tavır belirlemez. Onlar bize böyle yaptı, o halde biz de onlara bunu yapalım mantığı yanlıştır. Evet, biz onlara bunu derken, onların bize yaptığı gibi onların hayatını bozmak, onları sap gibi ortada bırakmak için değil, ya da onlara biz doğru yoldayız diyerek hava atmak için değil, gerçekten onları hayra, hakka davet etmek için diyeceğiz. Onlarla ortak bir payda bulabilmek için böyle diyeceğiz. Hani Âl-i İmrân'da da aynı teklifi görüyoruz:

"De ki: Ey kitap ehli! Gelin hep beraber aramızda ortak bir kelimede bir araya gelelim. O da Allah'a kulluk etmek, O'na hiç bir şeyi ortak koşmamak, Allah'ı bırakıp birbirimizi Rab olarak benimsememektir. Eğer yüz çevirirlerse "Bizim müslüman olduğumuza şahit olun" deyin."
(Âl-i İmrân: 64)

Gelin ey yahudi ve hıristiyanlar, Allah'tan başka İlâh kabul etmeyerek asgari bir müşterekte birleşelim deniyordu. Burada da aynısını görüyoruz. Gelin ey yahudiler! Ey hıristiyanlar! İbrahim'in milletinde, İbrahim'in dininde birleşelim. Zira İbrahim sizin de bizim de kabul ettiğimiz bir peygamberdir. İsrâil oğullarının da İsmail oğullarının da atasıdır İbrahim. Sizin de bizim de atamız olan Hz. İbrahim'in dininde, Hz. İbrahim'in milletinde birleşelim. Çünkü İbrahim'in (a.s) kimliğini Rabbimiz şöyle anlatıyordu:
"İbrahim (a.s) ne yahudi ne de hıristiyan'dı, lâkin o hanif ve müslümandı."
(Âl-i İmrân: 67)

Âyetiyle İbrahim'in (a.s) kimliği de anlatılıyordu.

Şu anda bir teklifte bulunalım müslümanlara. Ülkenin geleceği konusunda söz sahibi olan, düşünen, bu konuda kafa yoran herkese. Allah'ın kitabını bir kenara bırakıp, peygamberin sünnetini bir kenara bırakıp, şu veya bu vadide çözüm arayanlara, yazarlara, çizerlere, düşünürlere, idarecilere, yöneticilere, tüm ülke insanına diyelim ki: Gelin ey insanlar! İnsanlığın çözüm aradığı, çare aradığı, huzur ve sü-kun aradığı, güven aradığı şu ortamda unuttuğunuz, nazar-ı itibara al-madığınız bir gerçeği söyleyelim. Hidâyet Allah'ın hidâyetidir, yol Allah'ın yoludur, çözüm Allah'ın çözümüdür, çözüm İslâm'dır. Gelin yıllar yılı başka yerlerde çözüm aradık, ama bulamadık. Gelin bir de Allah'a müracaat edelim. Şu ana kadar hep ondan başkalarına gittik, ondan başkalarına müracaat ettik, hep başkalarının kapısını çaldık. Şimdi de Allah'ın istediği bir hayata talip olalım, Allah bizi sahil-i selâmete çıkaracaktır. Gelin şöyle diyelim:
"Biz Allah'a, Allah'tan bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Mûsâ ve İsa'ya verilenlere, peygamberlere Rablerinden verilenlere iman ettik. Biz, onlar arasında herhangi bir ayırım yapmayız, ve biz Allah'a teslim olmuşuz deyin."

Yâni sizler gibi din konusunda, peygamberler konusunda ırkçılar değiliz biz. Zira yahudiler sadece Hz. Mûsâ'ya ve ona indirilen Tevrat'a inandıklarını iddia ediyorlar ve diğerlerini reddediyorlardı. Hıristiyanlar da sadece Hz. İsa'ya ve ona indirilen İncil'e inanıyorlar ve başkalarını reddediyorlardı. İsa'dan başka peygamber, İncil'den başka kitap yoktur diyorlardı. Böylece dinde ırkçılık yapıyorlardı. Biz diyo-ruz ki; biz onlara da iman ediyoruz. Mûsâ'ya da iman ediyoruz, Mûsâ'ya gönderilen Tevrat'a da iman ediyoruz. İsa'ya da iman ediyo-

ruz, İsa'ya gönderilen İncil'e de iman ediyoruz. Muhammed'e (a.s) da iman ediyoruz, ona gönderilen son kitap Kuran'a da.

Böylelikle bizler dinde ırkçılık yapmıyoruz. Peygamberler arasında da böyle bir ayırım yapmıyoruz. Hz. İsa bizim peygamberimizdir, Hz. Mûsâ bizim peygamberimizdir. Hz. Mûsâ, Hz. İbrahim, Hz. İs-mail, İshak, Yahya, Zekeriyya, Harun, Dâvûd hepsi de bizim peygam-berimizdir. Biz hepsine inanıyoruz. Bunların hepsi de aynı kaynaktan gelen peygamberlerdir. Bunların hepsi de aynı ağacın dalları ve meyveleridir. Tarihin değişik zamanlarında insanlığa Allah tarafından sunulmuş meyvelerdir bunlar.

Ama şunu söyleyelim burada: Kur'an'a iman etmekle; Tevrat'a ve İncil'e iman etmek ayrıdır. Bunu Bakara'nın başında demeye çalışmıştım. Bizler Kur'an'a iman ederken, onu pratikte uygulamak üzere iman ediyoruz. Amel etmek üzere, hayatımızda uygulamak üzere iman ediyoruz. Yine öteki peygamberlere gönderilip de Kur'an'da zikredilenlere de, onları da hayatımızda uygulamak üzere iman ediyoruz. Onlarla da sorumlu olduğumuza iman ediyoruz. Ama önceki kitaplarda indirilip de bizim kitabımızda zikredilmeyenlerin de gerçekliliğini kabul ediyoruz. Yâni Allahu Teâlâ böyle bir kitap göndermiştir; böyle bir kitap gelmiştir diye buna da inam ediyoruz. İşte bizim bu imanımız Hz. Adem'le başlayan, Hz. Muhammedle son bulan köklü ve mükem-mel bir imandır. Böyle köklü bir din, böyle köklü bir iman başka dinde yoktur. Böyle bir iman ne hıristiyanlarda, ne yahudilerde, ne de başka birilerinde vardır.

137:"Eğer onlar, sizin inandığınız gibi iman ederlerse, onlar da doğru yolu bulurlar, hidâyete ererler. Eğer size karşı yüz çevirip küfredecek olurlarsa onlar mutlaka bir şikakın, ayrılığın, parçalanmanın içinde olacaklardır."

Onlar bize diyorlar ki; gelin, yahudi ve hıristiyan olun, kurtulun. Biz de onlara diyeceğiz ki; hayır öyle değil, sizler eğer müslüman olursanız kurtulursunuz, başka çareniz yoktur. Âyet-i kerîmenin ifade tarzından anlıyoruz ki; Müslüman hiçbir zaman savunmada kalamaz. Dikkat ederseniz bugün müslümanlar hep savunmada kalmaktadırlar. Hep savunmada ve suskunlukta kalmaktadırlar. Çoğunlukla Müslümanlarda hâlâ bu kompleksi atamamak vardır.

Yâni adam müslüman, ama hâlâ gavurun karşısında kompleks içinde. Adam hem müslüman hem de aşağılık duygusu içinde; meselâ gâvura sen cehennemliksin diyemiyor adam. Sen yanlış yoldasın diyemiyor. Halbuki gâvura sen yanlış yoldasın, bu halinle cehennemliksin, cehenneme gideceksin demek ona en büyük merhamettir aynı zamanda. Yâni ona yanlışını söyleyelim ki adam hiç olmazsa yanlışını anlasın ve cennete gitmenin yollarını arasın. Diyemi-yor adam ona bunu. Hiç bir şeyine dokunmuyor. İşte gel beraber yaşayalım, gül gibi

geçinip gidelim diyor, adam onun yanlışını gündeme getirmiyor. Tamam o zaman cehenneme kadar yaşarsın beraber.

Madem ona acıyorsun, aynı mahallede yaşıyorsun, aynı şehirde yaşıyorsun, aynı iş yerinde bulunuyorsun, aynı apartmanda oturuyorsun, hattâ o gavurun işinde, işyerinde çalışıyorsun, o zaman adama; arkadaş, sen yanlış yoldasın, bozuk yoldasın, bu halinle sen cehenneme gidiyorsun, sana acıdığım için söylüyorum, gel müslüman ol da bu azaptan, cehenneme gidişten kendini kurtar, demelisin. Bu ona kötülük değil ki. Bu onu üzmek ve kırmak da değildir.

Aslında onun hayatını sorgulamamak ona kötülüktür. Onu bu gittiği yolda uyarmamak, ona acımamak onun ateşe gidişine göz yummak ona kötülüktür. Aynı zamanda onun hayatını sorgulamamak bize de kötülüktür. Çünkü o zaman müslüman hep savunmada kalıyor demektir. Biz savunmada kaldığımız sürece hep kaybeden oluruz. Meselâ soruluyor müslümana: Niye namaz kılıyorsun? E, kusura bakma işte kılıyoruz. Niye örtünüyorsun? Kusura bakma alışkanlık işte ne yapalım. Niye oruç tutuyorsun? E, kusura bakma filan. Böyle böyle sonunda da kusura bakma sen nasıl istersen öyle yapayım demek zorunda kalacaktır müslüman. Sen nasıl istersen öyle yaşayayım demek zorunda kalacaktır müslüman. Karşısındaki gavuru uyarmayan, kendi kimliğini net bir biçimde ortaya koyamayan müslüman, sonunda susmaya ve savunmada kalmaya mahkum olacaktır. Halbuki müslüman tek başına da olsa hep hücumdadır, kesinlikle o savunmada olamaz. Olur mu bu? Bakın ilk gelen âyetlerde Allah buyurur ki:

"Sen onlara birazcık mühlet ver peygamberim."
(Müzzemmil: 11)

Sen mühlet ver onlara. Kim mühlet verir aslında? Güçlü kuvvetli olanlar mühlet verir değil mi? Ama bakın bu âyetler geldiği zaman peygamberimizin yanında üç beş müslüman ya var, ya yok. Zahiren hiçbir gücü kuvveti yokken, tek başınayken bile Allah'ın Rasûlü hep hücumdadır. Hiçbir zaman savunmada ve suskunlukta değildir. Öyleyse biz de insanları sürekli uyaracağız, bakın sizin bu hayatınız çıkmazdadır, gelin aklınızı başınıza alın da hayatınızı düzeltin, size acıdığım için bu uyarıda bulunuyorum, yarın bu gidişin sonu perişanlıktır diyelim inşallah. Hasbel kader dar'ul harpte gâvurların işinde çalışıyor olsak bile kesinlikle savunmada ve suskunlukta olmayalım, onları açık ve net bir biçimde uyarmaya devam edelim. Evet, yahudi ve hıristiyanlara diyelim ki; gelin müslüman olun, kurtulacaksınız.

"Eğer size karşı yüz çevirip küfredecek olurlarsa; onlar mutlaka bir şikakın, ayrılığın, parçalanmanın içinde olacaklardır."

Yâni asıl olan İslâm'dır. Demin anlattı Rabbimiz; Hz. Ademden ve Hz. İbrahim'den bu yana kök İslâm'dır dedi. Kim ondan ayrılırsa, onlar ayrılığın içine düşmüş olacaklardır. İslâm asıl olunca, nerede olursa olsun İslâm'dan yana

olan, İslâm'dan söz eden kişi, birlikten ve beraberlikten söz ediyor demektir. Ama ne gariptir ki, bugün birileri bir yerlerde İslâm'dan bahsedince, dinden bahsedince hemen birileri onun ayrılıkçı olduğunu, ayrılık tohumları ekmeye çalıştığını söylüyor-lar. Dinden, İslâm'dan bahsedenlere fitne çıkarıyorsunuz, ayrılık yap-maya çalışıyorsunuz diyorlar. Allah diyor ki; bakmayın siz onlara asıl ayrılıkçı olanlar, asıl fitne çıkaranlar, asıl bölücü olanlar kendileridir. İslâm, asıl olduğuna göre İslâm'dan kopanlar, İslâmdan ayrılanlar ayrılık tohumları ekenlerin ta kendileridirler.

Meselâ bu milletin yüzde doksan sekizi bir araya gelip, biz İslâm'ı istiyoruz, biz Allah'ın dinini istiyoruz, biz Allah'ın sistemini yaşamak istiyoruz deseler, yine de bu hak onlara verilmez. Niye? Çünkü onlar ayrılıkçıdır. Ötekiler toplumun yüzde ikisini teşkil etseler bile bu yüzde ikiyi teşkil edenler ayrılıkçı değil, ama yüzde doksan sekiz ayrılıkçıdır. Yüzde ikiyi teşkil edenler birlikten yanadır, ama bu yüzde doksan sekizi teşkil edenler bölmeden yanadır, bölücülükten yanadır. Halbuki ayrılıkçının kim olduğunu Allah söylüyor. İslâm'dan ayrılan kişi ayrılıkçıdır. İslâm köktür, İslâm asıldır kim ondan ayrılmışsa, kim onu terk etmiş başka şeylerin peşine takılmışsa işte o ayrılığa düşmüş demektir. Öyleyse peygamberin ve ey peygamber yolunun yolcuları, gözünüzü açıp iyi dinleyin:

"Varsın ayrılsınlar Peygamberim sen üzülme, onlara karşı sana Allah yeter."

Ayrılırlarsa ayrılsınlar. Ne olurlarsa olsunlar, ne kadar çok olurlarsa olsunlar, güçleri kuvvetleri medeniyetleri ne kadar olursa olsun hiç fark etmez, onlara karşı sana Allah yetecektir. Yetmiş de. Bakıyoruz; Mekke'deki Allah'ın Rasûlü'nü ve müslümanları bir düşünün. Kimleri vardı onlara yardım edecek? Kimleri vardı onları koruyacak? Ama bakıyoruz ki; çok kısa bir süre sonra Medine'de devlet kurmuşlar, Bedir'de 313 kişiyle müşriklere galip gelmişler, üç beş yıl sonra on bin kişilik bir orduyla Mekke'yi fethetmişlerdir. Allah onlara yardım etmiş ve tüm düşmanlarına karşı Allah onlara yetmiştir. Allah onlara karşı sana yeter demişti Rabbimiz, yetti de gerçekten. Bu âyetler aynı zamanda bize de hitap ediyor. Eğer bugün bizler de Allah çizgisinde, peygamber çizgisinde bir hayat yaşayacak olursak hiç kimseden korkmayalım, çünkü Allah bize de yetecektir. Ama şunu da hiçbir zaman unutmayalım ki Allah'ın dininden yüz çevirmenin sonucu, parça parça olmaktır, ayrılık içine düşmektir. Bakın bu yahudiler, bu hıristi-yanlar asıldan, İslâm'dan koptukları için ayrılık içine düşmüşlerdir. İşte şu anda yeryüzü müslümanları bu durumu yaşamaktadır. Allah'ın kitabını terk etmelerinin sonucu olarak parçalanmanın, ayrılığa düşmenin en talihsiz derecesini yaşamaktadır. Müslüman ülkeler sun'i sınırlarla birbirlerinden ayrılmışlar, hattâ kendi ülkelerinde bile kendi sınırları içinde bile ne kadar paramparça olmuşlardır. Bilelim ki tekrar asıl olan dinlerine tekrar

kitaplarına dönecekleri güne kadar da bu durumdan kurtulmaları mümkün olmayacaktır.

138:"Allah'ın boyasıyla boyanın. Allah'tan daha güzel boyası olan kim var? Biz ancak ona ibâdet edenleriz."

Allah'ın boyası İslâm'dır. Şekil olarak kişiye Allah'ın boyası vurulmadı mı, onun yüzü simsiyahtır. En güzel boyayı, en güzel boya ile birleştirmeliyiz. Allah'ın boyasıyla boyanmalıyız. Yâni Allah dinine girmek, sadece ben de müslümanım diye dille söylenecek bir iddiadan ibaret değildir. Allah'ın boyasına, İslâm'ın boyasına boyanmak lâzımdır. Boya nasıl ki onunla boyanan şeyi değiştiriyor ve kendi rengine büründürüyorsa İslâm da böyledir. Kim İslâm'a girdiğini, Allah'ın boyasıyla boyandığını iddia ediyorsa, bu boyanın eseri onda görülmelidir. Bu boyanın eseri onun tüm hayatında kendini göstermelidir. İslâm'a giren kişi de bu dine bağlı olduğunu her hareketinde göstermelidir. Çünkü hem Allah'ın boyasında hem de başkalarının boyasında olmak Allah korusun şirktir. İslâm boyası tek bir boyadır tek renk boyadır ve damla kadar da olsa başka hiçbir boyayı kabul etmez. Bu boya yalnız Allah'a ibâdet edip ona hiçbir otoriteyi, hiçbir gücü ortak koşmamayı gerektirir. İslâm ona boyanan kişinin şahsında açıkça görülmelidir. Ben müslümanım dedikleri halde, ben İslâm boyasına, ben Allah boyasına boyandım dedikleri halde üzerlerinde bu boyanın eserini bile göstermeyenler kesinlikle o boyada değiller demektir. Evet, boya Allah'ın boyasıdır. En güzel boyayı Allah vurur. Yahudilerin boyası mı, yoksa hıristiyanların vaftiz boyası mı, yoksa Allah'ın İslâm boyası mı? Hayır Allah'ın boyası en güzel boyadır.

Biz ancak O'na ibâdet ederiz. Biz sadece Allah'ın boyasıyla boyanırız. Biz Allah boyasının yanında başka boyalarla da boyanarak Allah'tan başkalarına da kulluk etmeyiz. Böylece şirke düşmeyiz. Biz sadece O'na kulluk ederiz.

39:"De ki; Allah konusunda bizimle tartışıyor musunuz? Allah konusunda bizimle tartışmaya mı giriyorsunuz? Halbuki o Allah, bizim de sizin de Rabbinizdir. O zaman bizim amellerimiz bize ait sizinkiler de sizin olsun. Biz ancak O'na muhlis kullarız"

O Allah sizin de bizim de Rabbimiz olduğu halde bu konuda tartışmak mı istiyorsunuz? Ey yahudiler ve ey hıristiyanlar Allah konusunda bizimle tartış-maya mı giriyorsunuz? Allah öyle demediği halde, biz öyle inanmadığımız halde sizler Allah'a oğullar mı izâfe etmeye kalkışıyorsunuz. Halbuki bizim inandığımız Allah, bize indirdiği kita-bında bize anlattı ki; bunun gibi tüm noksan sıfatlardan münezzehtir. Onun ne oğlu var, ne kızı ne de karısı. Ne yardımcıları var, ne de yetkilileri.

Buna yetkiniz olmadığı halde, Allah'ın yetkileri konusunda, Allah'ın sınırları konusunda, Allah'ın hayata karışması konusunda hâlâ bizimle tartışmaya mı giriyorsunuz? Allah'ın rubûbiyeti konusunda, Allah'tan

başkalarının da rubûbiyet hakkına sahip olduğu konusunda, Allah'tan başkalarının da kanun koyma yetkisine sahip oldukları konusunda bizimle tartışmaya mı kalkışıyorsunuz? Allah'ın İlâhlığı konusunda, yâni Allah'tan başkalarına da kulluk edilmesi konusunda bizimle tartışmaya mı giriyorsunuz? Allah'ın hayata karışması konusun-da bizimle tartışmak mı istiyorsunuz? Allah hayata karışmaz mı demeye çalışıyorsunuz? Ya da Allah hayatın sadece bazı bölümlerine karışır, öteki bölümlerine karışacak başka İlâhlarımız var demeye mi çalışıyorsunuz?

Eğer böyle yaparsanız, gökleri ve yerleri yaratması konusun-da, sizleri var etmesi konusunda Allah'ı kabul eder, Allah'ı yetkili kabul eder; ama yeryüzündekileri yönetmesi konusunda, emirler ve kanunlar göndererek hayatımıza karışması konusunda, hâkimiyeti konusunda Allah'ı kabul etmemeye mi çalışıyorsunuz? Vazgeçin bu sevdadan. Bizimle bu konuda tartışmaya girmeyin. Çünkü O Allah, hepimizin Rabbidir. Ve hepimiz O'na teslim olmak zorundayız. Biz Allah'a inanırken, onun sadece bizim Rabbimiz olduğunu iddia etmiyoruz. Bizim Rabbimiz olan Allah'ın aynı zamanda sizin de Rabbiniz olduğuna inanıyoruz.

Bizimle Allah konusunda tartışmak mı istiyorsunuz? Eğer bizim size tanıdığımız düşünce özgürlüğünü, fikir özgürlüğünü, ibâdet özgürlüğünü siz de bize tanısanız, bu tartışma kolayca çözülecektir. Çünkü biz din ve vicdan hürriyetine, düşünce hürriyetine inanıyoruz. Başka din sahiplerinin inanışlarına, düşüncelerine, ibâdetlerine karışmıyoruz. Çünkü bakın bundan sonra gelecek âyet-i kerîmede zaten bu anlatılacak. Ey yahudi ve hıristiyanlar! Eğer bu şekildeki tavırlarınıza devam edecek olursanız: Tamam göklerin ve yerlerin yaratıcılığı onun olsun, gökler ve yerler onun olsun, ama bizim hayatımıza karışmasın. Bizim kılık kıyafetimize, bizim hukukumuza, bizim eğitimimize, bizim kazanmamıza, harcamamamıza, bizim hayatımıza karışmasın demeye devam edecek olursanız, o zaman biz de size deriz ki:

"O zaman bizim amellerimiz bize ait, sizinkiler de sizin olsun."

Sizin dininiz, sizin inanışınız, sizin hayat programınız, sizin kulluk anlayışınız sizin olsun, bizimki de bizim olsun. Sizin amelleriniz sizin, bizim amellerimiz de bizim olsun. Öldüğünüz zaman siz kendi amellerinizle, biz de bizim amellerimizle karşılaşalım. Siz, sizinkiler-den sorumlu olun, biz de bizimkilerden. Siz sizin amellerinizin karşılığı olan cehennemden, biz de bizim amellerimizin sonucu olan cennetten razı olalım. Kâfirun sûresinde müşriklere ne demişti Rabbimiz?

"Sizin dininiz sizin olsun, bizim dinimiz de bizim olsun"
(Kâfirun:6)

Yâni sizler hem Allah'a, hem de putlara; hem Allah'a, hem de Allah'tan başkalarına kulluk yaparak bir din, bir yol, bir hayat tarzı sergileyebilirsiniz. Yâni yaşadığınız Hayatınızın bazı bölümlerine Allah'ı, bazı bölümlerine de başkalarını karıştırabilirsiniz. Hayatınızın bazı bölümlerinde Allah'ı dinleyip, bazı bölümlerinde ise Allah'tan baş-kalarının kanunlarını uygulayarak müşrikçe bir yol tutabilirsiniz. Hem Allah'ı, hem de başkalarını razı etmeye çalışabilirsiniz. Hem Allah'a, hem de başkalarına kulluk edebilirsiniz. Ama bize gelince biz:

Ama bizler taviz vermeden, ihlâsla, katışıksız bir şekilde Al-lah'a ibâdet edicileriz. Biz sadece Allah'ı Rab bilip, sadece onu dinler ve sadece ona kulluk ederiz. Yâni böyle hem Allah'a kulluk edip, hem de binde bir de olsa başkalarını da dinlemeden yana olmayız, başkalarına da kulluktan yana olmayız. Bin gramlık bir temiz suya bir gramlık da zehir katarak onu içmeden yana olmayız. Biz şirk koşmadan, hayatı parçalamadan Allah'a ibâdet ederiz. Sizler gibi hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı, bazı bölümlerinde de başkalarını memnun etme-den yana olmayız.

140:"Yoksa sizler (İbrahim milletine tabi olmamak ve bu konuda bizimle mücâdele etmek için) İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarının, bunların hepsinin yahudi ve hıristiyan olduklarını mı iddia ediyorsunuz?De ki. Söyleyin bakalım, siz mi daha iyi bilirsiniz yoksa Allah mı? Allah hakkındaki, (Allah yanındaki) şehâdeti, (yâni Allah tarafından bildirilmiş bir bilgiyi) gizleyenden daha zâlim kim vardır? Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Bu soru, bu büyük peygamberlerin yahudi ve hıristiyan olduk-larını iddia eden kendileri saptığı gibi bu peygamberleri de kendi sapıklıklarına alet etmeye çalışanlara yöneltiliyor. Bu yahudi ve hıristi-yanlar Allah'ın kitabında müslüman olarak haber verdiği bu peygam-berlerin yahudi ve hıristiyan olduklarını söylüyorlar. Halbuki bundan önceki âyetlerde son derece açık bir şekilde bu peygamberlerin, hepsinin birer müslüman olduklarını anlattı Rabbimiz. Bunlar, bu peygamberlerin müslüman olduklarını resmen söyleyemiyorlar. Neden? Çünkü o zaman otomatikman kendi kendilerini reddetmiş olacaklar da ondan.

"De ki."

Bakın yine hücum var. Kur'an hiçbir zaman savunmada değildir.

"Söyleyin bakalım, siz mi daha iyi bilirsiniz yoksa Allah mı?"

Allah biliyor ve şahitlik ediyor ki; o peygamberler ne yahudi'ydi ne de hıristiyan'dı. Bunu bize Allah bildiriyor. İnsanların bilgisi Allah'tandır. Bunu bize bildiren Allah'tır. Eğer bunu bize Allah bildirmeseydi biz de bilemezdik. Yâni bu kitaba dayalı olmayan, peygambere dayalı olmayan hiçbir bilgi, gerçek bilgi değildir. Öyleyse gaybi konularda, gaybi meseleler konusunda Allah'ın bil-

dirdiklerinin dışında söz söylenmemelidir. Yâni bu konularda söz söyleme hakkı sadece Allah'a aittir. Allah'tan başka hiç kimsenin söz söyleme hakkı yoktur. Evet, Allah bu konudaki bilgiyi kitapları ve Peygamberleri vasıtasıyla onlara da bildirmişti ama yoldan çıkan bu yahudi ve Hıristiyanlar bu bilgiyi gizlediler. Bakın Allah buyurur ki:

"Allah hakkındaki, (Allah yanındaki) şehâdeti, (yâni Allah tarafından bildirilmiş bir bilgiyi) gizleyenden daha zâlim kim vardır?"

Allah'ın peygamber göndereceğini, bu peygamberin Kureyşten çıkacağını, bu peygamberin Mekke'de dünyaya geleceğini, doğmadan babasını kaybedeceğini, kendisine Kur'an isimli bir kitap ineceğini ve bu kitabın kıyamete kadar tüm insanlığa hidâyet rehberi olacağını, kıyamete kadar hüküm fermanı olacağını, kıyamet sonrası da insanlığın bu kitapla yargılanacağını gizleyenden, saklayandan daha zâlim kim vardır?

Bildiği bir konuda şehâdeti, şahitliği gizleyen kişiden daha zâlim birisi olamaz. Bunlar bildikleri halde hak konusunda şahitliği gizlemişlerdi, böylece zâlimlerden olmuşlardı. Ve böylece:

"Zâlimler benim ahdime ulaşamazlar!"

Evet, bildiğiniz bu gerçeği, bildiğiniz bu hakkı gizleyerek zâlim olan sizler, ey yahudiler ve ey hıristiyanlar kendilerine uyulacak, ardından gidilecek ümmet olma vasfınızı kaybettiniz. Sizler bu duruma düşmüşken, size uyanlar nasıl olur da hidâyete ulaşabilirler? Sizin gibi olanlar nasıl kurtulabilirler? Evet, Rabbimizin bu âyeti gereğince bu yahudiler ve bu hıristiyanlar kendilerine uyulacak, arkalarından gidi-lecek lider ümmet olma vasıflarını kaybetmişlerdi. Onlara uyanlar, onlarla beraber olanlar, onlar kaynaklı bir hayat yaşayanlar kesinlikle sapmak zorunda kalacaklardır. Onlarla ortak pazarlara, ortak eylemlere girmeye çalışanlar kesinlikle onların gittikleri cehenneme gitmekten kendilerini asla kurtaramayacaklardır.

Peki onların bu bozukluğunu anlatan bu âyet bize ne diyor? Biz de okulda, çarşıda, pazarda, evde her yerde bildiğimiz hakkı gizlemeyelim. Hakka şahitlik görevimizi hakkıyla yerine getirelim ki; bizler de onların durumuna düşmeyelim inşallah. Bildiğimiz kitap bilgisini, peygamber bilgisini insanlardan saklamayalım, kafamızdaki Kur'an bilgisini, peygamber bilgisini kafamızda sır küpü gibi toprağın altına götürme durumunda olmayalım ki bu yahudi ve hıristiyanların konumuna düşmeyelim. Ne biliyorsak anlatalım hanımlarımıza, anlatalım çocuklarımıza, anlatalım herkese ve şehâdeti gizleyenlerden olmaya-lım inşallah. Kıyamet gününde ağzına ateşten gem vurulanlardan olmayalım.

"Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Yoksa sizler, ey yahudiler ve ey hıristiyanlar, bu bile bile yanınızdaki hakkı gizlemenizden Allah gafil mi zannediyorsunuz? Halbuki Allah gizlediklerinizden de haberdardır, açığa vurduklarınızdan da ha-berdardır.

141:"Onlar bir ümmetti geldi geçti, onların yaptıkları onlara, sizin kazandıklarınız da sizedir."

Yâni bunlar, bu hıristiyan'dı, yahudi'ydi dediğiniz peygamberler sizden önce yaşamış kimselerdir. Ve onların yaşadıkları dönemlerde ne yahudilik vardı ne de hıristiyanlık. Demek ki, siz yalan söylüyorsu-nuz. Bu saydığınız peygamberlerin bir tek dinleri vardı; o da İslâm'dı ve hepsi de birer müslümandı. Sizler bildiğiniz bütün bu gerçekleri gizleyerek, insanlara duyurmayarak saklayabileceğinizi sandınız. Biz gizlersek insanlar bunu bilemezler, anlayamazlar sandınız. Halbuki Allah, sizin yaptıklarınızın tamamından haberdardır.

142: İnsanların içinden beyinsiz takımı, müslü-manları öteden beri döndükleri kıbleden Kâbe'ye çeviren nedir? diyecekler. De ki; doğu da Allah'ındır, batı da. Allah dilediğini doğru yola hidâyet eder, doğru yola iletir."

Âyet-i kerîme bu zâlimlerden liderlik alındıktan sonra kıblenin Kudüs'teki Mescid-i Aksa'dan Mekke'deki Mescid-i Haram'a çevrilmesini anlatır. İşte bu kıblenin değişikliğinin asıl önemini anlayamayan bazı beyinsizlerin müslümanların zihinlerini idlâl için, müslümanların kalplerinde şüphe uyandırabilmek için söyledikleri sözleri anlatır. İnsanlardan bir kısım beyinsizler, sefihler, kârını, zararını bilemeyen insanlar, onları bu üzerinde bulundukları kıbleden çeviren nedir? Diyecekler. De ki; doğu da, batı da Allah'ındır. Allah dilediğini doğru yola iletir.

Kıblenin değişmesiyle bu sefihlerin ne diyeceklerini Allah biliyordu. Bunlar aynen Allah'ın buyurduğu gibi sözler söylemişlerdir. Bu beyinsizler Allah'ın böyle belli bir yönle, belli bir nokta ile sınırlı olduğunu, bu şekilde kıble değişince de sanki bunun Allah'tan yüz çevirme anlamına geldiğini düşünüyorlardı.

Halbuki doğu da Allah'ındır, batı da. Diler doğuya döndürür sizi, dilerse batıya döndürür. Allah'ın emriyle sizin doğuya, ya da batıya dönmeniz, Allah'ın orada olduğu anlamına gelmez. Kendilerine hidâyet edilenler, hidâyete ulaştırılanlar asla bu tür sapıklıklarla meşgul olmazlar. Rabbimiz bu konuda hazırlıklı olması bakımından önceden peygamberimizi uyarıyor, bu işe ha-zırlıyordu. Peygamberim, bu adamlar bir şeyler söyleyecekler, bu işin dedikodusunu yapacaklar, sen hiç üzülme, ne derlerse desinler, sen hiç aldırış etme, diyor sanki Rabbimiz.

Yâni, sanki bu müslümanlar kıble olarak Mescid-i Aksâ'ya döndükleri zaman Allah'ın emrinden başka bir şeye mi uymuşlardı? Müslümanlar bu işi yaparlarken kendi heva ve heveslerine göre bir kıble oluşturmamışlardı.

Mescid-i Aksa'dan sonra Mescid-i Haram'a dönerlerken de yine Allah'ın emrine boyun eğiyorlardı. Allah onlardan nasıl bir hayat tarzı istiyorsa, öylece pratikte uyguluyorlardı. Şimdi birilerinin şöyle demeye hakkı yoktur: Sen niye Mescid-i Aksa'ya döndün? Eh Allah dedi ben de döndüm. Şimdi niye Mescid-i Haram'a dönüyorsun? Eh, yine Allah dedi onun için dönüyorum. Kıbleyi belirleme hakkı Allah'ındır, yönelişi belirleme hakkı Allah'a aittir. Öyleyse müslümanları bu konuda sorgulamaya da kimsenin hakkı yoktur.

Görüyoruz ki kıblenin değişikliği problemi, Medine'de müslü-manları gerçekten uzun süre uğraştırmıştır. Medine'de yeni oluşan müslüman toplumu sarsmaya çalışan dış güçler vardı. Bu problem, kıble meselesi, ehl-i kitabın da, müslümanların da beklemedikleri bir hadise olmuştur. Zira müslümanlar o güne kadar hep Kudüs'e, Mes-cid-i Aksa'ya doğru dönüp namaz kılmışlardı. Üstelik bu durum ehl-i kitabı ayağa kaldırmıştı. Zira o güne kadar müslümanlar kendi kıblelerine doğru döndükleri için liderliğin kendilerinde olduğunu iddia ederek gururlanıyorlardı. Müslümanlar ise alışık oldukları bir uygulamadan, farklı bir uygulamaya geçince, ehl-i kitabın da saldırılarıyla bu olayın gerçeğini kavrayıncaya kadar, bu işin doğru yoldan bir sapma olduğunu zannettiler.

Hiçbir müslümanın da bu konuda savunmaya geçmesine gerek yoktur. Aman efendim şöyleydi de böyleydi de demesinin anlamı yoktur. Allah böyle diyor, ben de böyle yapıyorum, o kadar.

Yâni dinimi ben kendi kafama göre oluşturmuyorum ki; birilerine bu konuda savunmada bulunayım. Hayatımı ben belirlemedim ki birileri bu konuda bana hesap sorsun. Yâni namazımı, orucumu, haccımı, zekâtımı, hayatımı, kılık kıyafetimi, soframı, ekonomimi ben değil, Allah belirlemiştir. Ben bir müslüman olarak, Rabbime teslim olmuş bir mü'min olarak tüm hayatımı, tüm pozitif ve negatif eylemlerimi Rabbimden alıyorum. Ben irademi ona teslim etmişim. Onun seçi-mini seçim kabul ediyorum. Ben sadece Onun çektiği yere gidiyorum. Öyleyse benim dinimi, benim hayat programımı sorgulayanlara karşı benim diyeceğim: bunu Allah istedi ben de yapıyorum o kadar.

Eğer insanlar sorgulayacaklarsa, Allahu Teâlâ'yı sorgulasınlar. Hiç kimsenin Allah'ı sorgulamaya hakkı da, yetkisi de yoktur, dolayı-sıyla kimsenin de bizi dinimiz konusunda sorgulamaya hakkı yoktur.

Evet doğu da Allah'ın, batı da Allah'ındır. Allah diler bu tarafa döndürür, diler öbür tarafa döndürür; o onun bileceği bir iştir. İşte müslümanlar 13-15 aya

yakın bir zaman Mescid-i Aksa'ya dönerek namaz kılmışlar ve nihâyet hicretin ikinci senesine doğru Mekke'ye, Kâbe'ye döndürüverdi Rabbimiz.

"Allah dilediğini doğru yola hidâyet eder, doğru yola iletir."

Yâni Allah hidâyet olunmak isteyen kişiyi dilediği şekilde hidâyete ulaştırır. Hidâyeti isteyeni hidâyete ulaştırır, dalâleti isteyeni de dalâlette bırakır Allah.

Buradan anlıyoruz ki kıblenin değişikliğiyle Cenab-ı Hak önderliği, liderliği İsrâil oğullarından alıp İsmail oğullarına devrediyordu. Bundan sonra artık müslümanlar bu işe hazırlanmalıydı. Üzerlerine kıyamete kadar şeriat yükü yüklenen bu ümmet, kıyamete kadar tüm insanlığa örnek ve önder olacak bu ümmet, Muhammed ümmeti, artık şahit bir ümmet olacaktı. Kıyamete kadar tüm insanlık için vasat, denge unsuru bir ümmet olacaktı. İnsanlık kulluğu, teslimiyeti, adâleti, tevhidi bu ümmet şahsında görecek, sapak noktalarını onlardan öğrenecekti. Tüm yeryüzü insanlığı bu ümmete bakarak hayatını sağlamaya alacaktı.

Bakın Rabbimiz buyurur ki:

143:"Böylece sizi, insanlara şahitler olasınız diye vasat bir ümmet kıldık. Peygamber de size şahit ve örnektir. Vaktiyle dönmekte olduğun ciheti şimdi sana kıble yapmamız ancak peygambere uyanlarla ona uymayıp geri dönenlerin arasını ayırt etmek içindir. Bu zor bir iştir, (bu büyük bir iştir). Ancak Allah'ın kendilerine doğru yolu gösterdiği kişilere zor değil. Allahu Teâlâ sizin imanlarınızı zayi edecek değildir. Muhakkak ki Allah insanlara karşı çok Rauf ve çok merhametlidir."

İslâm ümmeti vasat bir ümmettir. Bir de şahit bir ümmettir. Sizi dünya üzerinde vasat ve şahit bir ümmet yaptık.

Evet, böylece kıblenin değiştirilmesiyle liderlik ve önderlik İsrâil oğullarından alınmış; İsmail oğullarına, yâni müslümanlara verilmiştir. Size verilmiştir. Demek ki bu kıblenin Kudüs'teki Mescid-i Aksa'dan alınıp Mekke'deki Mescid-i Haram'a çevrilmesi, bazı beyinsizlerin anladığı gibi sadece bir yön değişikliği değil, aynı zamanda liderliğin, ön-derliğin İsrâil oğullarından alınıp Muhammed ümmetine, müslüman-lara verilmesinin ifadesidir. Allah diyor ki; böylece sizi diğer insanlara şahitler olasınız diye vasat bir ümmet yaptık.

Peki bu vasat ve şahit kavramlarından ne anlıyoruz?

Vasat; adl, adâlet, doğruluk demektir. Öyleyse ey müslüman-lar, sizi adâlet sahibi, doğruluk sahibi bir ümmet yaptık.

Vasat; denge unsuru demektir. Ruh ve madde konusunda, dünya ve âhiret konusunda, toplumcu ve bireyci görüşün arasında ifrat ve tefritin arası demektir. Ey müslümanlar sizi bu konularda orta yolu takip edecek vasat bir ümmet yaptık. Komünizm gibi toplumcu, toplumu putlaştıran, toplumun menfaatlerini ön plana çıkaran, toplum adına ferdi ve ferdin haklarını öldüren, kapitalizm gibi bireyi putlaştıran, bireye her türlü davranışlarında özgürlük tanıyan, kapitali putlaştıran ve bu konuda hiçbir sınır tanımayan bir ümmet değildir İslâm ümmeti.

Madde ve ruh arasında da dengeyi sağlayan bir ümmettir İslâm ümmeti. Hani Fâtiha sûresinde öyle dememiz isteniyordu:

" Ya Rabbi, bizi doğru yola ilet. Kendilerine nîmet verdiklerinin yoluna. Kendilerine gazap ettiklerinin ve dalâlette bıraktıklarının yoluna değil"

(Fâtiha 6-7)

Ya Rabbi bizi sırat-ı müstakime hidâyet buyur. O sırat-ı müstakim ki, kendilerine nîmet verdiklerinin yoludur. Kendilerine gazap ettiklerinin ve dalâlette bıraktıklarının yolu değil ya Rabbi diye burada iki istisnadan söz ediliyor. Sıratı müstakimden iki belirgin sapma olmuştur. Bunlardan birisi yahudi'nin sapması, ötekisi de hıristiyanların sap-ması. Birisi maddeye ağırlık vererek, mânâyı görmezden gelerek, maddeyi putlaştırıp ruhu diskalifiye ederek materyalistçe bir sapmadır ki, bu yahudi'nin sapmasıdır. Hıristiyanlar da madde aleyhine ve ruh lehine dengeyi bozdular. Hıristiyanlar maddeyi yok farz ederek ruhu ve mânâyı putlaştırdılar. İşte bunun ikisi de sapmadır, ikisi de dengesizliktir. İslâm ümmeti maddeyi de, mânâyı da kabul ederek bu ikisi arasında denge unsuru olmuştur.

Ayrıca bir de yahudilerin sapması bildikleriyle amel etmemeleri biçiminde bir sapmaydı. Hıristiyanların sapması da bilgisizce amel etmeleri türünde bir sapmaydı. Yâni birinde bilgi var amel yok, bunlar yahudiler, ötekilerde de amel var ama bilgi yok bu da hıristiyanlardır. Bu ümmetten bildikleriyle amel işlemeyenler yahudilere, bilgisizce amel işleyenler de hıristiyanlara benzemektedir. Allah bu konuda da bu ümmeti denge unsuru yapmıştır. Bu ümmet bilgiyle ameli, düşünceyle hayatı birleştiren bir ümmettir.

Vasat ümmet; bir de hükmüne tüm insanlığın boyun eğmesi gereken ümmet demektir. Ey müslümanlar, sizi hükmüne tüm insanlığın boyun eğeceği, tüm insanlığın size bakıp hizaya geleceği, sapıkların sapıklık noktalarını sizde anlayacağı, hakkı bulmak isteyenlerin size bakarak hakkı bulabilecekleri denge unsuru bir ümmet yaptık.

Ancak bu özelliklere sahip olan bir ümmet, tüm insanlık üzerinde şahitler olabilir. Zira bu ümmet, herkesin kendisine dönmek zorunda olduğu denge unsuru bir ümmettir. Dünya üzerindeki toplum-ların dengesi sizin vasıtanızla kurulacaktır. Yeryüzü insanına, insanlık, adâlet, özgürlük, müsavat sizin vasıtanızla ulaşacaktır. Eğer sizler yeryüzüne hakim duruma gelirseniz, yeryüzünde Allah'ın istediği bir hayat yaşarsanız dünyanın dengesi düzelecektir. Ama sizler dünyanın yönetimi konusunda egemen olamazsanız dünyanın egemenliğini başkalarına kaptırır da başka güçler dünyanın dengesine egemen olursa, bilesiniz ki o başka güçler de dünyanın anasını ağlatır. İşte görüyoruz dünya siyasetinden müslümanların çekildikleri günden bu yana kan gölüne çevirdiler dünyayı. Hem ülkemizde bu böyledir hem de tüm dünyada.

Bir de insanlara şahitler olasınız diye sizi vasat bir ümmet yaptık diyor Allah. Bunun için sizi önder ve lider yaptık diyor. Önderlik, liderlik çok şerefli bir konum olmakla birlikte yanında bu şerefle orantılı olarak çok büyük ve şerefli sorumlulukları da olan bir görevdir. Bu görev tıpkı peygamberin ashabına ve diğer insanlara kendisine vahy olunan dini anlatma ve yaşama konusunda şahitlik etmesi gibi bir görevdir. Çok şerefli ama o nisbette de sorumluluğu olan bir görevdir. Ümmeti içinde peygamberin görevi, sorumluluğu ve şerefi neyse, diğer toplumlara karşı bizim de sorumluluğumuz ve şerefimiz odur.

Bizler, müslümanlar olarak şu anda tıpkı peygamber gibi tüm insanlık önünde İslâm'ın yaşanırlılığını, pratiğini göstermek zorundayız. Bu konuda peygamberin ümmetine karşı şahit olduğu gibi biz de tüm insanlara şahitler olmak zorundayız. Şimdi biz, insanlara şahitler olmak zorundayız. Peki nasıl şahit olunur insanlara? Bunun yolu, bütün insanlara bu dini götürür, Kur'an âyetlerini bütün insanlara ulaştırır, dünya üzerinde Allah'tan ve onun yeryüzünü düzenlemek üzere gönderdiği âyetlerinden, cennetten, cehennemden haberdar edilmedik bir tek insan kalmayacak biçimde herkesi haberdar ederiz, işte o zaman biz insanlara şahitlik görevimizi yapmışız demektir. Tıpkı Ra-sulullah'ın bu ümmet üzerine şahitlik yaptığı gibi.

Evet, bu öyle bir şeref ki Allah bunu bize nasip etmiştir. Ama öyle büyük sorumlulukları da vardır ki; bu ümmet kendi döneminde işlenen bütün suçlardan da sorumludur. Yâni şu anda tüm dünyada işlenenlerden sorumluyuz. Meselâ şu anda dünyanın en ücra bir köşesinde, en kuytu bir köyünde bir adam bir günah işliyorsa, bilelim ki biz müslümanlar yarın ondan sorumlu tutulacağız. Neden? Çünkü ona İslâm'ı götüremedik, ona hakkı duyuramadık, ona Allah'ı anlatamadık. Nasıl ki Allah'ın Rasûlü gerek kendisine Allah'tan gelen âyetleri tebliğ etme konusunda, onun bir harfini bile gizlemeden onu insanlara, ashabına tebliğ etmişse, biz de bu kitaptan haberdar olmayan bir tek insan kalmayacak biçimde bunu onlara duyurmak zorundayız. Nasıl ki Allah'ın Rasûlü, Allah'ın insanlardan istediği kulluğu bizzat yaşayarak ashabına tam ve mükemmel bir

örnek olmuşsa, biz de Allah'ın insanlardan istediği kulluğu tüm dünya insanlığının gözleri önünde yaşayıp pratikte onu göstermek zorundayız.

Soralım şimdi müslümanlara, ey müslümanlar Allah size bir peygamber göndermiş ve o peygamberin şehâdetiyle sizi bu kitap konusunda bilgilendirmiş, peki şimdi siz de bu bilgilendiğiniz kitapla bütün insanları bilgilendirebildiniz mi? Peygamberin (a.s) size yaptığı görevi sizler de insanlara yaptınız mı? Diğer insanları bunun sorumluluğuyla karşı karşıya getirebildiniz mi? Bütün dünya insanlığına Kur'an'ı ve peygamberi duyurabildiniz mi? Böyle bir soru gelecek yarın bize. Allah peygamberine diyecek ki, ey peygamberim sen, sana gönderdiğim bu mesajı toplumuna duyurdun mu? Duyurmak da yetmez, onlara şahit olarak bu dinin pratikte nasıl uygulanması gerektiğini gösterdin mi? Bize de Allah diyecek ki; ey müslümanlar siz de peygamberinizden devraldığınız bu mesajı döneminizdeki tüm insanlığa duyurabildiniz mi? Bu dinin pratikte nasıl uygulanması gerektiğini hayatınızla onlara gösterebildiniz mi?

Biz diyeceğiz ki; ya Rabbi biz duyurduk. Bütün insanlığa ilan ettik bunu. Savaşımızla, kavgamızla, düşüncemizle, imanımızla, sözümüzle, davranışlarımızla evet ya Rabbi, biz seni ve senin dinini bu insanlara duyurduk diyeceğiz. Ya da aksini söyleyeceğiz tabii.

Bugün sağındakine solundakine, bugün evindekilere, bugün emmisine dayısına bile bu kitabı duyurmayan, duyuramayan insanların ne kadar sorumlu olduklarını varın siz düşünün. Karşımızdakiler ister kabul etsin, ister reddetsin bundan biz sorumlu değiliz ama onlara mutlaka bunu duyurmak zorundayız Allah bize böyle bir yük yüklemiş. Bu yük, bu görev aynı zamanda bizim dünya üzerinde söz sahibi olmamızı da beraberinde getirecektir. Bu güce sahip olmak zorundayız, çünkü bizler insanlığa mesaj sunacağız. Yasal yönden böyle bir güce sahip olmasak bile bütün dünya insanlığına bu kitabın kavgasını vermekle mükellefiz bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Dünyanın en uzak bölgesine veya Konya'nın en ücra köşesine kadar bunu götürmek zorundayız. Biz götüreceğiz, götürülen ister kabul eder, ister kabul etmez bu bizim sorumluluğumuz değildir. İnsanlar ya müslüman olurlar ya da olmazlar, bu bizim sorumluluğumuz değildir. Bizim sorumluluğumuz bununla insanları karşı karşıya getirmektir.

Tıpkı Rasulullah'ın size şahit olduğu gibi. Rasulullah bunu bize nasıl duyurmuştu? Ya Rabbi senin peygamberin bize bir şey duyur-madı diyebilir miyiz? Hakkımız var mı buna? Hayır o gerçekten vazifesini yaptı. Evet, müslümanlar lider ümmettir, müslümanlar önder ümmettir. Müslüman şunun bunun arkasından gidemez. Müslüman şunun bunun uyuntusu olamaz. Müslüman tüm dünya insanlığına nü-mune-i imtisal olacak insandır bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız.

Bu müslümanların şahit olmaları konusunu, yine Rasulullah'ın bir hadisine dayanarak şöyle de anlayabiliriz: Kıyamet günü tüm ümmetler, tüm toplumlar Allah huzurunda toplanacaklar başlarında peygamberleri olduğu halde. Allah her peygamberin toplumuna soracak. Söyleyin bakalım bu peygamber size benim âyetlerimi tebliğ etti mi? Bu peygamberim size karşı görevlerini yaptı mı? diye soracak. Meselâ Nuh'un (a.s) toplumuna soracak Allah. Bu peygamber size benim mesajımı ulaştırdı mı? Nuh'un (a.s) toplumu Allah karşısında kötü bir konuma düşmemek için diyecekler ki hayır ya Rabbi, biz böyle birini tanımıyoruz. Nuh diye bir peygamber bize ne geldi ne de senin mesajını sundu. Eğer böyle bir şey olsaydı elbette biz ona icâbet ederdik diyecekler. Sonra Allah Nuh'a (a.s) dönecek: Ey Nuh bak bunlar senin kendilerini uyarmadığını, kendilerine karşı benim mesajımı iletmediğini söylüyorlar. Ne dersin? Sen bunlara karşı benim görevimi ifa ettin mi? Hakkı bunlara anlattın mı? Nuh (a.s) buyuracak ki ya Rabbi sen şahitsin ki ben bunlara dokuz yüz küsur yıl hakkı anlattım. Sövdüler anlattım, dövdüler anlattım. Peki ey Nuh bu konuda şahidin var mı? Buyuracak Rabbimiz. Hz. Nuh şahit için etrafına bakınınca Muhammed ve ümmeti ileri atılıp biz şahidiz ya Rabbi! Biz Hz. Nuh'un toplumuna senin mesajını sunduğuna, senin emirlerini duyurduğuna şahidiz ya Rabbi diyecekler. Siz bunu nereden biliyorsunuz? denince de ya Rabbi sen bize bir kitap gönderdin ve kitabında Nuh'un çektiği sıkıntıları, toplumunun ona karşı tavırlarını anlattın. Biz bunu senin son kitabın olan Kur'an'dan öğrendik diyecekler ve Hz. Nuh'a şahitlik yapacaklar. Tüm peygamberlere şahitlik yapacağız inşallah. İşte bu şahitliği bir de böyle anlıyoruz.

"Vaktiyle dönmekte olduğun ciheti şimdi sana kıble yapmamız, ancak peygambere uyanlarla ona uymayıp geri dönenlerin arasını ayırt etmek içindir."

Biz senin üzerinde olduğun kıbleyi şunun için yaptık. Ökçeleri üzerinde dönüp dinden uzaklaşan kimseleri, peygambere tabi olanlardan ayırdedelim diye biz kıbleyi Mescid-i Aksa'dan Mescid-i Hara-m'a çevirdik.

Demek ki bunun sebebi şuymuş: Acaba bu insanlar kıblelerini gerçekten değiştirecekler mi, değiştirmeyecekler mi? Acaba bu konuda peygambere itaat edecekler mi, etmeyecekler mi? Acaba peygamberin dinde temel odak nokta olduğunu kabullenecekler mi, etmeyecekler mi? Allah ve peygambere güvenleri devam edecek mi et-meyecek mi? Ya bu nasıl iş böyle? Bu nasıl Allah? Bu nasıl peygam-ber? Bizi dün bu tarafa döndürüyordu, bugün de bu tarafa döndürü-yor, olacak şey midir bu? Mu diyecekler yoksa Allah ve peygambere tam teslim mi olacaklar, bunu ayırmak için böyle yaptık diyor Allah.

Demek ki onların, peygamberin fonksiyonunu kabul edip etmeyeceklerini denemek için bunu yapmış Allah. Yâni peygambere imanlarını, peygambere teslimiyetlerini peygambere güvenlerini denemek için bu kıble işini peygamber eliyle yaptırmış Allah.

Evet bu, peygamberin dinde temel olduğunu gösterir. Pey-gamber bizim hayatımızda âmir ve nâhiydir. Peygamberin bizim haya-tımızda evet veya hayır deme, emretme ve yasaklama yetkisi vardır. Hakkı vardır. Zaten peygamberin, peygamber oluşunun hikmeti de buradadır. Bakın çocukluğumuzdan bu yana bize bir peygamber öğ-rettiler.

İşte sıdk sahibi, ismet sahibi, emanet, fetanet ve tebliğ sıfatla-rının sahibi bir peygamber anlattılar. Bu sıfatlar onun kendisiyle ilgili yönüdür. Bunları zaten kabul etmek zorundayım ve kabul etmişim ben. Yâni peygamberin doğru sözlü olduğunu, doğru söylediğini, günahsız olduğunu, emin olduğunu, zeki olduğunu, kendisine gelen âyetleri gizlemeden eksiksiz olarak insanlara tebliğ ettiğini kabul ettim ve inandım ben. Bunu kabullenivermem benim birini peygamber olarak kabullenmen mânâsına gelmeyecektir.

Benim birini peygamber kabul etmem demek, bunları kabullenmekle beraber, onu bu sıfatların sahibi bilmek ve inanmakla beraber aynı zamanda onun benim hayatımda amir ve nahiy oluşunu da kabul etmem demektir. Eğer ben peygamberi bu sıfatların sahibi olarak kabul eder; ama onu hayatımda amir ve nahiy olarak kabul etmezsem, yâni hayatımda emredici ve nehyedici biri olarak bilmezsem onu peygamber olarak kabul etmiş sayılmayacağım demektir.

Zira peygamberin peygamber olarak kabul edilmesi demek; onun hayata hakim olması demektir. Benim hayatımda bir şey kabul edilecekse, bir şey reddedilecekse evet veya hayır denecekse, bu ol-malı, bu olmamalı; bu yapılmalı, bu yapılmamalı denecekse, bunu o demelidir ve ben yapmalıyım. Yâni benim birini peygamber kabul etmem demek; herşeyimle adım adım onu takıp etmem demektir. İzinden gitmem demektir. Herşeyimle kendisine benzemem ve kendisine her konuda teslim olmam demektir. Değilse işte bir zamanlar böyle bir peygamber yaşamış, adı şuymuş, babası şuymuş, doğum tarihi şuymuş, şurada doğmuş, şurada vefat etmiş bunları bilmek değildir pey-gambere iman.

İşte hakiki müslüman Allah'a ve Resûlü'ne tam teslim olandır. Bu nasıl olur demenin anlamı yok. Şimdi İslâm'ın sahibi sen ve ben değilim ki, keyfime göre imtihan olsam. Dinin sahibi, imtihanın sahibi olan Allah böyle imtihan ediyor. Kabul edecek misin, etmeyecek misin? Mescid-i Aksa'ya evet de Mescid-i Haram'a hayır mı? Mescid-i Haram'a evet de eskisine hayır mı? Bakın aynı zamanda bu işin zor olduğunu da haber veriyor Rabbimiz:

"Bu zor bir iştir, (bu büyük bir iştir). Ancak Allah'ın kendilerine doğru yolu gösterdiği kişilere zor değil."

Bu gerçekten zordur diyor Rabbimiz. Ama bu konuda, her konuda Allah'ın hidâyet ettiği, Allah'ın yollarını açtığı kimselere bu iş gâyet kolaydır. Namaz için de aynı şeyi söylemişti Rabbimiz.

"İnsanlara iyiliği emreder de kendinizi unutur musunuz? Üstelik kitabı da okuduğunuz halde. Aklınız yok mu sizin?

(Bakara: 44)

Ama bu sizin Allah'tan yardım isteyeceğiniz namaz gerçekten çok ağır ve zor bir konudur. Allah'a bağlanmanın özünü kavrayama-mış, Allah'ın ulûhiyeti ve rubûbiyeti karşısında tam teslimiyet gösterememiş insanlara namaz ağır gelir, zor gelir. Lâkin huşu erbabı için zor değildir namaz. Yâni kalpleri Allah'ı ve Allah'ın âyetlerini anmakla yumuşamış, Allah'ı ve Allah'ın âyetlerini hatırlamaktan zevk alan huşu sahipleri için zor gelmez deniyordu. Bakın burada da öyle deniyor peygamberin kıbleyle alâkalı bu uygulamasını bir anda kabul etmek ve alışkanlıklarından bir anda vazgeçmek zordur, ama Allah'ın kendilerine hidâyet ettikleri için gâyet kolaydır buyuruluyor.

Yâni böyle günde bin defa da peygamber farklı bir emirle karşımıza çıksa; gerçekten mü'min olan bir kimse, gerçekten Allah'a teslim olan bir kimse, Allah'ın emir ve yasaklarına boyun eğdi mi, tamam artık bu ona zor gelmeyecektir.

Bu arada müslümanlar üzerinde büyük bir spekülasyon da vardı. Kendi kıbleleri terk edilip, liderlikleri ellerinden alınan yahudiler de feryadı basmışlardı. Birinci olarak şöyle dediler; Eğer bu yeni döndüğünüz kıble doğruysa, sizlerin daha önce kıldığınız namazlar ne olacak? Şimdiye kadar Mescid-i Aksa'ya doğru namaz kılan insanların durumları ne olacak. İkinci olarakta; Bundan sonra hadi siz Mescid-i Haram'a döndünüz, bundan önce ölüp gidenlerin durumu ne olacak dediler. Böyle problemler oluşturup müslümanların akıllarını karıştırmaya çalıştılar.

Bu münâsebetle iki grup denenmiş oldu.

1- Önce ırkçılar denendi. Daha önce Mekke'de müslümanlar Kâbe'ye dönerek namaz kılarlarken bir anda kendi kıblelerini, kendi Kâbe'lerini bırakıp Mescid-i Aksa'ya dönme emri ile karşı karşıya gelince henüz buna hazır olmayan ırkçı Araplar denendi. Bunların içinden samimi müslümanlar imtihanı kazanıp karşıya geçerken, kavmiyetçilik putuna tapanlar, biz geleneklerimizden vazgeçmeyiz, biz atalarımızın kabul ettikleri, atalarımızın kutsâdıkları Kâbe'den vazgeçmeyiz diyenler döküldü.

2- Şimdi de Mescid-i Aksa'dan Mescid-i Haram'a dönülürken de müslümanlar ve Allah'a inandıklarını iddia eden yahudi ve hıris-tiyanlar deneniyorlardı. Bu defa da statükocular, âdetlerine bağlı olanlar, alışkanlıklarının esiri olanlar imtihanı kaybederken, Allah ve Resûlüne gerçekten bağlı olanlar kazanıyordu bu imtihanı.

Allahu Teâlâ buyurdu ki:

"Allahu Teâlâ sizin imanlarınızı zayi edecek değildir."

Demek ki âyet-i kerîmeden anlaşılan o ki; iman namazmış. Demek ki iman, amelmiş, amel de imanmış. Halbuki burada bu adamların zayi oldu, boşa gitti dedikleri şey namazdı. Halbuki Allahu Teâlâ Allah sizin namazlarınızı zayi edecek değildir demiyor da Allah sizin imanlarınızı zayi edecek değildir buyuruyor. Öyleyse Rabbimiz, Allah sizin imanlarınızı zayi edecek değildir derken, sizin namazlarınızı zayi edecek değildir buyurdu.

Öyleyse anlıyoruz ki amel imandır, iman da ameldir. Efendim iman amel midir değil midir? Amel imandan bir cüz müdür, değil midir? Tartışmasını da bitiriveriyor burada Rabbimiz. O halde İmanla amel birbirinden ayrılmayan bir bütündür. İmanla amel bir kişide karar kılmış iki ikiz kardeş gibidir. Birinin yokluğu halinde ötekisini Allah'ın kabul etmeyeceği bir bütün olarak anlamak en iyisidir Allahu âlem. Yâni amellerimiz iyi oldukça imanlarımız da iyi olacaktır, imanlarımızın güzelliği, amellerimizin de iyiliği anlamına gelecektir. İmanımızın dışa yansıyan bölümü amelimiz olacaktır.

Siz benim amelime bakmayın, benim imanım çok güçlüdür, diyen adama diyeceğiz ki; amel imanın dışa yansıyan bölümüdür, sende iman olsaydı mutlaka bu dıştan görünecekti diyeceğiz. Daha iyi amel işleyenlerin imanları daha iyi demektir diyeceğiz.

"Muhakkak ki Allah insanlara karşı çok Rauf ve çok merhametlidir."

Bundan sonra Rabbimiz kıblenin değişme olayının nasıl gerçekleştiğini anlatmaya başlıyor.

144:"Biz görüyoruz ki Peygamberim, sen yüzünü semaya doğru çeviriyorsun. İşte şimdi seni razı olacağın bir kıbleye çevireceğiz. Artık yüzünü Mescid-i Haram tarafına döndür. Ve sizler de artık nerede olursanız olun yüzünüzü Mescid-i Haram'a doğru çevirin. Kendilerine kitap verilenler bilirler ki bu Rablerinden kendilerine verilen bir haktır. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Bundan anlıyoruz ki; Allah'ın Rasûlü bu kıble değişikliğini bek-liyordu. Ve bu yüzden de dua dua Allah'a yalvardığını anlıyoruz. Dua ediyordu Allah'ın Rasûlü. Çünkü Allah'ın Rasûlü liderliğin İsrâil oğullarından alındığını ve liderliğin İslâm ümmetine verildiğini biliyordu. Bu yüzden de kıble değişikliğinin gerçekleşeceğini de biliyordu. Doğup büyüdüğü, yakînen tanıdığı, İbrahim (a.s)'ın bina ettiği Kâbe'yi biliyor-du Allah'ın Rasûlü. Yahudilerin de Rasulullah'a karşı psikolojik baskıları vardı. Allah'ın Rasûlü bunu âdeta bekli-yordu. Bekliyordu ki, kıyamete kadar insanlığın Kâbe'si olacak Mekke'deki Mescid-i Haram'a çevirsin Allah. Bunu âdeta bekliyor ve bu konuda Allah dua ediyordu. Böylece yahudilerin kıblesine dönmekten de kurtulacaktı Allah'ın Rasûlü. Allah buyurur ki; biz bunu biliyoruz peygamberim.

"İşte şimdi seni, razı olacağın bir kıbleye çevireceğiz."

Sen razı olacağın bir kıbleyle, yâni Kâbe'yle karşı karşıya geleceksin.

"Artık yüzünü Mescid-i Haram tarafına döndür."

Şatr'al Mescid'il Haram. Kâbe'ye döndür değil, Kâbe şatrına, yâni Kâbe tarafına döndür denmiş. Çünkü uzakta olanlar için tam Kâbe'yi isabet ettirmek mümkün olmayabilir. Onun için Kâbeye denme-yip, Kâbe tarafına denmiştir. Yâni mümkün olduğunca Kâbe tarafına döndür demek olacaktır bunun mânâsı.

Ayet-i kerîmenin ifadesinden anlıyoruz ki; dünyanın her tarafındaki mü'minlerin tam olarak Kâbe'ye yönelmeleri mümkün değildir. Onun içindir ki Rabbimiz, noktası noktasına Kâbe'ye dönmemizi değil, gücümüz yettiğince Kâbe'ye doğru dönmemizi istiyor.

Bera bin Azib (r.a) Hazretlerinin rivâyet ettiğine göre bu olay, namaz esnasında olmuştur. Allah'ın Rasûlü Beni Seleme Mescidinde ashabıyla birlikte öğle namazını kılarlarken bu âyet geldi. İlk iki rekatını Mescid-i Aksa'ya doğru kılmışlardı, âyet gelince hemen Allah'ın Rasûlü Mescid-i Haram'a doğru döndü ve geriye kalan iki rekatı da Mescid-i Haram'a doğru tamamladı. Bundan dolayıdır ki bu mescide "Mescid-i Kıbleteyn" denmiştir. Derhal etrafa haberler gitmiş, Kuba Mescidinde müslümanlar namazda iken biri gelip haber verince, ben peygamberin yanından geliyorum, onunla birlikte Mescid-i Haram'a doğru namaz kıldık deyince; onlar da hemen Mescid-i Haram'a doğru dönüverdiler.

Sahabenin peygambere itaatine bakın, peygamberin sahabesinin birbirlerine güvenine bakın. Kıble gibi çok önemli bir meselede bir müslüman, ben Rasulullah'ın arkasında namaz kıldım, o Kâbe'ye doğru namaz kıldı dediği an hepsi de namazlarında olduğu gibi dönüyorlar ve Kâbe'ye doğru namazlarını devam ettiriyorlar. Aynı zamanda bu âyet-i kerîme bize bir tek müslümanın verdiği habere de güveneceğimizi anlatıyor. Yâni işte haber-i vahid dir, acaba delil olur mu olmaz mı? Filan diye tartışıyorlar ya bugün müslümanlar, akıllı

güvenilir bir müslümanın verdiği habere göre bakın müslümanlar kıblesini değiştiriyorlar.

İşte bu âyetle müslümanların kıblesi meselesi kesinlik kazanmıştır. Bundan önce okuduğumuz âyet, yâni kıble meselesinin ilk konu edildiği âyet:

"Doğu da Allah'ındır, batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın zatını, yüzünü orada bulacaksınız."

(Bakara: 115)

Âyetiyle başlayan kıble meselesi bu son âyetle kesinlik kazanmıştır. Yâni artık namazda Kâbe'ye yönelmek farz olarak kesinlik kazanmıştır. Bu son âyetle bu önceki âyet de nesih edilmiştir deniyor.

"Artık bundan böyle yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir!"

Âyetiyle nesih olmuştur diyoruz.

"Ve sizler de artık nerede olursanız olun yüzünüzü Mescid-i Haram'a doğru çevirin."

Öncekinde, sen nerede olursan ol yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir denmişti, burada da deniliyor ki; sizler nerede olursanız olun yüzünüzü kıbleye doğru çevirin deniyor.

"Kendilerine kitap verilenler bilirler ki bu Rablerinden kendilerine verilen bir haktır."

Yâni müslümanların kıblelerinin Kâbe olması konusunda ne yahudilerin, nede hıristiyanların kesinlikle en ufak bir şüpheleri yoktur. Bildikleri halde, bunu anladıkları halde bile bile Rasûl-i Ekrem (a.s) 'a ve müslümanlara düşmanlık yapıyorlar. Aslında bu âyetler Rasulul-lah'ın ve müslümanların kendilerine güvenlerini de arttırıyordu. Ve bu âyetler yahudi ve hıristiyanların yalancılıklarını da ortaya koyuyordu. Çünkü; zaman zaman, müslümanlar acaba biz sorumlu muyuz? Biz şu ana kadar bu yahudi ve hıristiyanlara bu İslâm mesajını ulaştırabildik mi, ulaştıramadık mı? Biz ne yapacağız? Acaba bu konuda bize düşen bir şey var mı? Veya acaba bu adamlar sorumluluktan kurtulur mu? Filan diye kimi müslümanlar kendilerini sorumlu tutmaya çalışı-yorlar.

Ama bakın âyetlerinde Allah diyor ki; eymüslümanlar bunu asla kendinize dert etmeyin. Böyle bir problemle kendi kendinizi meşgul etmeyin. Çünkü onlar bunu biliyorlar, bu konuda onlara yeterli bilgi ulaştırılmıştır diyor.

Bırakalım bu mesajı onlara ulaştırıp ulaştıramadığımızı da. Yukarıda gördük biz mü'minler olarak insanlara şahit olacağız, bu bizim problemimiz, bu bizim sorumluluğumuzdur.

Ama biz bu ehl-i kitaba şahitler olmasak bile, bu insanlar bu bilginin sahibidirler. Onlar kesinlikle biliyorlar ki, Kâbe'yi ataları İbrahim bina etti. Onlar kesin biliyorlar ki; İbrahim oraya yönelmişti, İsmail oraya yöneldi, İshak (a.s) oraya yöneldi, ataları Yakub oraya yöneldi. Bir de bildikleri, tanıdıkları son peygamber de oraya yönelmişti. Bildikleri peygamber onlara geldiği zaman iman etmeliydiler onlar.

Bekledikleri peygamber gelmişti, biliyorlardı. Bu peygamberin adı Ahmet'ti, biliyorlardı; bekledikleri peygamberin kitabı Kur'an olacaktı, bunu biliyorlardı; kıblesi Kâbe olacaktı, Mekke'de zuhur edecekti, bunlarıda biliyorlardı; kavmi onu zorlayacak ve sonunda Medine'ye göç edecekti bunu da biliyorlardı. Oğullarından şüpheleri vardı; ama bu peygamberden şüpheleri yoktu, şimdi bu adamlara müs-lümanların kitabı götürüp götürmemesi müslümanların problemi, bizim kendi problemimiz.

Bu adamlara; kusura bakmayın, madem ki size kitap duyurulmadı, madem ki din size duyurulmadı, öyleyse buyurun cennete denilmeyecek kesinlikle. Bu konuda bir endişeniz olmasın. Kaldı ki bir yahudi'nin, İsa (a.s) 'la karşı karşıya kaldığı andan itibaren İsa (a.s)'ı kabul edip ona inanması gerekecekti. Bir hıristiyanın Hz. Muhammed (a.s) la karşı karşıya geldiği andan itibaren Muhammed (a.s)'a iman etmesi gerekecekti. Onların sorumluluktan kurtulma problemi ayrı, ama bizim problemimiz ayrıdır tabii, bu ikisini ayrı düşünmek zorundayız. Biz sadece onlara değil, tüm dünya insanına bu mesajı götürmek zorundayız. Ama biz gerçekten yahudi ve hıristiyanlarla bir kavganın içine giremedik. Yâni onları bu âyetlerle karşı karşıya getiremedik, onları bu âyetlerle uyarıp, bu âyetlerle İslâm'a davet edemedik, bu doğru. Biz kendi kendimizi yemekten, kendi kendimizle didişmekten biraz başımızı alabilirsek, belki bunu onlara götürmeye zaman bulabileceğiz. Ama ne zaman ki kâfirlerle, yahudi ve hıristiyanlarla karşı karşıya gelip Bakara'yı ve Al-i İmran'ı onların üzerine bir uyarıcı ve hattâ bir silah olarak döndürebilirsek; bakınız o zaman bizim imanlarımız ne kadar güçlenecektir. Ama şimdi kime okuyoruz bu âyetleri? Sen bir âyet okuyorsun, karşındaki on âyet okuyor. Sen hadis okuyorsun, karşındaki hadis okuyor ve kavga müslümanların kendi aralarında sürüp gittiği için de müslümanlar negatif kalıyor ve hiç bir şey yapamıyorlar. Ne yapacaksın da zaten karşındaki müslüman.

"Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."

Ne yaptığınızı ne ettiğinizi Allah apaçık bilmektedir. Allah sizin kıblelerinizin ne yöne olduğunu, nasıl bir hedefinizin olduğunu ve nasıl bir hayat yaşadığınızı biliyor. Mekke'ye döndüğünüzü de biliyor, Mekke'nin dışında bir dünyaya döndüğünüzü de biliyor.

145:"Celâlim hakkı için sen, o ehl-i kitaba her türlü mûcize ve delili getirsen de yine senin kıblene tabi olmazlar. Sen de onların kıblesine tabi

olacak değilsin. Zaten onlarda birbirlerinin kıblesine tabi değiller. Eğer sen, sana gelen ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyarsan işte o zaman sen de zâlimlerden olursun."

Bu adamların bütün bunları bilmelerine rağmen, kendilerine kitap verilenlere bir sürü âyet de getirsen onlar senin kıblene tabi olacak değillerdir. Kur'an âyetleri, gök âyetleri, yer âyetleri ne tür âyet getirirsen getir, onlar asla buna iman etmeyeceklerdir.

Gerçeği ispat etmek için bütün delilleri, bütün belgeleri onların önüne de sersen yine de onlar senin kıblene tabi olacak değillerdir. Aslında sen onlara aklî, naklî en açık âyetleri, en açık delilleri gösterdin. Kâbe'nin tarihini anlattın, Kâbe'nin ilk inşasını anlattın, İbrahim'i İsmail'i anlattın. Aslında bu adamların iman etmeyişlerinin sebebi delillerin azlığı değil, anlamak istemiyorlar, imandan yana değil bu adamlar.

Senin ortaya koyduklarını nazarı itibara almıyorlar. Aslında bu adamlar şu anda döndükleri kıblelerine âdet olduğu için dönüyorlar. Baba ve ecdatlarından kendilerine intikal eden bir mîras olduğu için dönüyorlar, Allah'ın emri olduğu için değil. Dolayısıyla sen onlara Allah'tan ne getirirsen getir, onlar yine uymayacaklar. Onlar için önemli olan âdetlerdir. Öyleyse ey peygamberim, sen boşuna uğraşma. Onların gönlünü edeceğim diye sakın sen de onlara hoş görünmeye kalkma. Sen ne yaparsan yap, onlar asla senden razı olmayacaklar-dır.

Peki madem ki bu insanlar ebedîyen müslümanların kıblesine gelmeyecekler, peki biz ne yapacağız? Bize düşen nedir burada? Bize düşen bir iş var: Biz elimizdeki bu kitapla peygamberin örnek hayatını insanlara duyuracağız. Buna rağmen gerek eski ehl-i kitaptan, gerekse bizim ehl-i kitaptan kimileri bunu kabul etmezlerse diyeceğiz ki; Rabbim selâmet versin.

Bu konuda gevşekliğe düşmeyeceğiz, ümitsizliğe düşmeyeceğiz. O kabul etmezse berikisi kabul edecektir, biz bu işe devam edeceğiz. Kabul ederler etmezler, bu onların problemidir, bizim problemimiz değildir, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayacağız.

"Sen de onların kıblesine tabi olacak değilsin."

Farz edin ki yeryüzünde tek başına kaldık, bizden başka hiçbir müslüman kalmadı, yahudi ve hıristiyanların kıblesine tabi olur musunuz? Eğer bu hidâyetten sonra kişi onların kıblelerine tabi olursa; o zaman tabi cehenneme kadar yolu var demektir.

Ekonomimiz bozukmuş, dünyamız bozukmuş, gideriz dağ başında mağara kovuklarında bir hayat yaşar yine de onlara tabi olmayız değil mi? İsterse bu kâfirlerin evleri altın olsun, kapıları gümüş olsun, teknikleri, sanayileri dünyayı değil arşı da kuşatsın, yine de onların kıblelerine tabi olamayız. Onların hiçbir yollarına tabi olamayız, onlar gibi yaşayamayız, onlar gibi giyinemeyiz, onlar gibi ticaret yapa-mayız, onlar gibi düşünüp, onlar gibi iman da edemeyiz. Benim izze-tim, benim şerefim herşeyim bu dinimdedir. Hayır burada, yücelik burada, üstünlük buradadır. Hem de zaten:

"zaten onlar da birbirlerinin kıblesine tabi değiller."

Yahudiler sahraya, hıristiyanlar da gün doğusuna dönmekte-dirler. Onların kendi aralarında bir birlik sağlamaları da mümkün değildir zaten. Yahudiler hıristiyanlara tabi değiller, hıristiyanlar da Yahudilere tabi değiller. Hıristiyanların Ortodoksları Katoliklere, Katolikler Protestanlara tabi değiller. Şu anda beraber gibiler görünüyorlar; ama bir bakarsın bir anda birbirlerini yemeye başlamışlardır. Tarih bo-yunca hep birbirlerini yemişlerdir zaten. Hıristiyanların mezhep kavgaları, hıristiyanların yahudileri kesmeleri, fırınlara doldurup yakmaları, tarih bununla doludur ve Allah, bunların arasına düşmanlık ve bağza atmıştır, bunu çok iyi biliyoruz.

Bunlar da zaten birbirlerinin kıblelerine tabi değildir, sen niye onların kıblesine tabi olacaksın? Şu anda müslümanlar boyuna kıble tartışması içindeler. Kime dönelim, nereye gidelim? Hep bunun tartışması içindeler. A.B.D' yi mi seçsek? A.E.T' yi mi kabul etsek? Avru-pa'yı mı seçsek? Kimin kıblesine tabi olsak acaba? Allah tarafını mı seçsek? Yoksa başkalarını mı seçsek? Allah buyurur ki bakın:

"Eğer sen, sana gelen ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyarsan, işte o zaman sen de zâlimlerden olursun."

Sana gelen ilimden sonra. İlim nedir? İlim Allah tarafından Resûlü'ne gönderilen şu Kur'an'dır, ilim vahiydir.

Eğer siz, size gelen bu kitaptan sonra, elinizdeki bu vahiyden sonra, bunu bırakır da onların heva ve heveslerine uyarsanız, kendi hukukunuzu bırakır onların hukuklarına uyarsanız, kendi kılık kıyafetinizi bırakır onların kılık kıyafetlerini benimserseniz, kendi yazılarınızı bırakıp onların yazılarını kullanırsanız, onların icad ettikleri sistemlere uyarsanız, yâni her halinizle onların kıblelerine tabi olursanız, o zaman siz de onlar gibi olursunuz.

Siz de onlar gibi parça parça olursunuz. Hizip hizip, grup grup olursunuz, tıpkı onlar gibi birbirini yiyen parçalar, birbirini tüketen gruplar olursunuz.

Ümmet olma özelliğinizi kaybedersiniz. Ve de en kötüsü sizler zâlimlerden olursunuz. Hani:

Zâlimler ahdime ulaşamazlar, zâlimler idareci olamazlar, zâlimler iktidara gelemezler deniyordu ya, o zaman sizler ebedîyen buna ulaşamazsınız, iktidar mevkiine gelemezsiniz diyor Rabbimiz.

146:"Kendilerine kitap verilenler, o peygamberi tanıyorlardı oğullarını tanıdıkları gibi. Ama onlardan bir grup bilir oldukları halde hakkı gizlerler."

Bildikleri halde hakkı gizliyorlardı. Meselâ Abdullah İbni Selam, yahudi âlimlerindendir. Hz. Ömer kendisine bu âyetin mânâsını sorunca der ki; “vallahi ben onu kendi evlâtlarımdan daha kesin bilirim. Çünkü onu Rabbim haber verdi. Ama kendi çocuklarıma gelince; ne bileyim, onlar benim çocuklarım da olabilir, onların anası beni kandırmış da olabilir!” deyince Hz. Ömer, onun alnından öper ve çok güzel söyledin, çünkü Allah da böyle buyuruyor der.

Yâni bizim ehl-i kitabın, bizim hoca takımının en büyük tehlikesi buradadır. Hani oğlumuzu bildiğimiz gibi bileceğiz, ama dünyamız, menfaatlerimiz dinimizi pratikte ortaya koymamıza engel olacak. Bu çok tehlikeli bir durumdur Allah korusun. Bugün en kalitelimizin aldığı maaş, bir arabanın yıllık fâizi kadar bir şey tutuyor. Yahudi âlimleri hakkı gizledikleri zaman kendilerinin gazaba uğrayacaklarını da biliyorlardı. Bunu da bildikleri halde yine de gizlemeye devam ettiler.

Bir de bu âyetten şunu anlıyoruz ki hakkı bilmekle, hakka iman etmek; ayrı ayrı şeylerdir. Hakkı bilmek, hakka iman etmek demek değildir. Bakın bunlar biliyorlardı, ama iman etmiyorlardı. Bilgi ve iman pratiğe dökülmedikçe hiç bir şey ifade etmez.

Efendim işte mârifet yeterlidir, onlar bunun mârifetine ermişlerdir filan diye birtakım sözlerin de hiç bir kıymeti yoktur.

147:"Hak Rabbindendir. (Hak Rabbinden gelendir.) Sakın ha, sakın bu konuda şüpheye düşenlerden olma Peygamberim!"

Hak kelimesi kitabımızda çok geçer. Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, cennet hak, cehennem hak, sırat hak, mizan hak, hepsi haktır. Ama bakıyorsunuz, müslümanlar hak problemini gündeme getiriyorlar; lâkin problemi bu hakka göre çözme konusunda kimse doğru dürüst iki kelime bile söylemiyor. Meselâ insan haklarını gündeme getiren müslümanlar, öncelikle Allah’ın haklarını gündeme getirmek zorundadırlar. Allah’ın hakkını gündeme getiremeyen müslü-manlar, kesinlikle hiçbir zaman kullarının hakkını gündeme getireme-yeceklerdir.

Kaldı ki kulların hakkını da değerlendirebilmek için hak bir kitaba, hak bir mizana muhtaç olacaklardır, hak bir peygambere kulak vermek zorunda olacaklardır. İşte tüm problemlerin çözümü buradadır. Yâni bu kitaba göre bizim hakkımız nedir? Bunu bilmek zorundayız. Bulunduğunuz her bir ortamda hangi hak gündeme gelirse gelsin, kadın hakkı mı? Erkek hakkı mı? İşçi hakkı mı? İş veren hakkı mı? Ana hakkı, baba hakkı mı? Allah hakkı mı, kulların hakkı mı? Bunu ancak bu kitap çözecektir. Bunun dışında bunları çözeceğine inandığımız başka bir kaynak bilmiyoruz.

"Haktan başka sadece dalâlet vardır."

(Yunus: 32)

Problemlerinizin çözümünü bu kitabın dışında ararsanız, başka yerlerde ararsanız mutlaka bâtıla düşmek zorunda kalacaksınız.

Hak, Rabbinden gelendir. Kâbe konusu da olsa, kıble konusu da olsa hangi konu olursa olsun hak; Rabbinden gelendir. Sakın ha, sen şüpheye düşenlerden olma. Rasûl-i Ekrem Efendimizin zaten bu konuda bir şüphesi yoktu.

Eğer sen, sana indirdiklerimiz konusunda şüphede isen hadi senden önceki kitap ehlinden soruver. Kitap ehli olan, zikir ehli olan yahudi ve hıristiyanlarla bu işin sağlamasını bir yapıver, buyurmuştu da Rabbimiz, Allah'ın Rasûlü şöyle buyurmuştu.

"Ne şüphe ederim, ne de bu konuda onlara bir şey sorarım."

Halbuki biz, bugün herşeyimizi onlara soruyoruz. Herşeyimizi onlara danışıyoruz. Onlara danışmadan en küçük bir karar bile vere-miyoruz. Tarihimizi onlardan öğreniyoruz, geçmişimizin sîretlerini onların etütlerinden öğreniyoruz, gençlerimiz onların üniversitelerinde okuyup akılları ve vicdanları karışmış olarak dönüyorlar ülkemize ve Avrupa'da tahsil görmüş aydınlar olarak yapmadıklarını bırakmıyorlar bize. Hak Avrupa'dan gelen değil, hak A.B.D nin dediği değil, hak babamın dediği değil, hak hocamın dediği değil, hak bizim cemaatın dediği değil, hak Allah'tan gelendir. Hukuk Allah'ın hukukudur, yasa Allah'ın yasasıdır.

(Hakk kavramıyla ilgili bir soru soruldu)

Hakk kavramıyla alâkalı bu dersimizde de, önceki derslerimizde de epey söz ettik zannederim. Ama madem ki anlaşılmadı biraz daha söz edelim.

Arkadaşlar, Kur'an bu kelimeyi bir kaç anlamda kullanmaktadır:

1- Bir şeyi hikmetin gereğine göre (nasıl gerekiyorsa ona göre) yapan anlamında. Bu anlamda 'hakk' Allah'ın bir sıfatıdır.

2- Hikmetin gereği olarak var edilen şeyler. Allah (c.c) fiilleri bu anlamda 'hakk'tır. Güneşin ve ayın yaratılması hakkında

'…Allah, bunları ancak hakk ile yaratmıştır. O, bilen bir topluluk için âyetlerini böyle birer birer açıklamaktadır."
(Yunus, 5)

3- Bir şey hakkında aslına uygun olarak inanç taşıma anlamında. Bir kimse hakkında 'onun yeniden diriliş ve cennet konusundaki inancı hakk'tır' dememiz gibi.

"….Allah iman edenleri, ayrılığa düştükleri hakk'a, kendi izniyle eriştirdi."
(Bakara, 213)

âyetinde insanların inanç ilkeleri ve ibadetler konusunda ihtilaf ettikleri gerçek anlamında geçmektedir.

4- Gereğine göre, gerektiği kadarıyla ve gerektiği zamanda meydana gelen söz veya iş anlamında. Bir kimse için 'senin sözün hakk'tır' dememiz gibi.

"Eğer hakk, onların hevâ (istek ve tutku)larına u-yacak olsaydı hiç tartışmasız gökler, yer ve bunların içinde olan herkes ve her şey fesada (bozulmaya) uğrardı…"
(Mü'minûn, 71)

5- Borç anlamında kullanılmıştır
(Bakara, 282).

6- Hisse, pay anlamında kullanılmıştır.

"Ve onların mallarında belirli bir hakk vardır; isteyenler ve yoksul olanlar için."
(Meâric, 24)
7- Adalet anlamında kullanılmıştır.

"Allah hakk ile hükmeder. Oysa O'nu bırakıp ta tapmakta oldukları ise, hiç bir şeye hükmedemezler. Şüphesiz Allah işitendir, görendir."
(Ğâfir, 20).

Yine ‘el-Hakk’, Rabbimizin güzel isimlerinden biridir. Allah’ın bir adı olarak Hakk, inkârı mümkün olmayan, varlığı kabul edilmesi gereken, gerçek var olan, varlığı ve ilâhlığı kesin olan, hikmetinin gereğine göre eşyayı yaratan, hakkı ortaya koyan, sözünde doğru olan, her hakkın kendisinden alındığı gerçek var olan Mevcut manalarına gelir. Kur’an bu ismi bazen sıfat şeklinde (Kehf, 44; Tâhâ, 114), bazen haber (Allah (c.c) hakk’tır) şeklinde (Hacc, 6; Lokman, 30) kullanmaktadır.

Evet Rabbimiz hakk’tır. Her şeyi yerli yerince yaratandır. Her şeyin hakimi O’dur. O’nun dışındaki her şey, O’nun yaratmasıyla ‘ta-hakkuk’ eder. Allah, her bir varlığa belli bir şekil, ecel ve görev vermiştir. Bunların hepsi de yerli yerindedir. Her bir varlığın âlemde ‘Allah’a bağlı olarak’ bir hakikati (gerçekliği), bir sınırı ve birbirlerinin kar-şı hukukları vardır. Allah (c.c) ‘bizâtihi vücut’tur. Yani O’nun varlığı, kendi Mevcut oluşunun gereğidir, hiç kimseye muhtaç değildir. Diğer varlıklar ise ‘hakk’ oluşlarını Mutlak Varlık ve Gerçek (el-Hakk) olan Cenab-ı Hakk’a borçludur. Onların varlığı Allah’a bağlı olarak ‘liğayrihi vücut’tur, hak oluşları başkasına bağlıdır. ‘Hakk’ aslında sabit ve aklın inkar edemeyeceği derecede gerçek olan şey demektir. O aynı zamanda doğrudur, isabetlidir, maksada uygundur, arzu edilene denk düşen şeydir. Bu bakımdan her an ve yerde sabit olan (mevcut olan) Allah (c.c) gerçek Hakk’tır. O, yarattıklarını hakk üzere yarattığı için, onlar da Allah’a göre hakk’tırlar. Hakk’tan gelen, O’ndan kaynaklanan her şey de tıpkı O’nun zatı gibi hakk’tır. O’ndan gelen vahiy de hak-k’tır. O’nun gönderdiği din de hakk’tır. O’nun peygamberi hak, yasaları haktır.

Hakk’ın tam karşıtı ‘batıl’dır. Batıl hakk’a göre temelsiz, boş, gerçek olmayan, uymayan ve geçersizdir. Hakk, suyun kendisi, batıl ise onun üzerinde biriken köpüktür. Köpük kaybolur gider, su kalır. (Ra’d, 17) Hakk, her zaman kalıcıdır, yerindedir, uygundur, üstündür. Hakk gelince zaten batıl yok olup gider. Batıl hakk’ın karşısında tutu-namaz. Zaten yok olmak (tıpkı köpük gibi) onun doğasında vardır. Çünkü onun bir gerçekliği ve geçerliliği yoktur (İsrâ, 81).

148:"Her ümmetin bir kıblesi vardır, ona yönelir. Sizler hayırda yarışın. Ve nerede olursanız olun Allah (Kıyamet gününde) sizi bir araya getirir. Allah herşeye kadirdir."

Herkesin bir yönü vardır. Her milletin kendine mahsus yöneldiği bir yönü, bir kıblesi vardır. Dünyanın yuvarlaklığını düşünürsek Avustralya’dan, Çin’e, Alaska’ya kadar, Japonya’dan Atlas Okyanu-suna kadar bakıyoruz ki bütün müslümanlar Kâbe’yi merkez kabul etmiş ve hepsi de o tarafa doğru yöneliyorlar. Kâbe’nin doğusundakiler batısındakiler, kuzey ve güneyindekiler hepsi de o tarafa doğru yöneliyorlar. Her ülkenin kıblesi farklıdır, ama hepsi de Kâbe’ye yönelmektedirler.

Veya herkesin kıblesi, yönelişi farklıdır. Herkesin hayatının hedefi, programı farklı farklıdır. Kıble, kişinin yöneldiği yön demektir. Kiminin kıblesi kadındır, kiminin kıblesi paradır, kimininki makamdır, kimininki dünyadır. Peki şimdi biz, bizim kıblemize yöneliyoruz, acaba bizim kıblemize yönelmeyenlerin de kendilerine mahsus kıbleleri var mıdır? Allah diyor ki herkesin bir kıblesi vardır. Bakıyoruz inadına Kâbe'ye yönelmeyen insanlardan kimileri Moskova'ya yöneliyor, kimileri Washington'a yöneliyor, kimileri Paris'e, kimileri başka yerlere yöneliyorlar. Yâni insanlar mutlaka bir yerlere yöneleceklerdir, zira bu bir ihtiyaçtır. Peygamberi inkâr edenler mutlaka kendilerine bir peygamber buluyorlar, kitaplarını reddedenler mutlaka kendilerine bir kitap buluyorlar. Marks'ın kitabı veya falanın kitabı gibi.

Asıl mesele yüzünü o tarafa, ya da bu tarafa döndürmek değil, namazla elde edilecek güzel bir sonuçtur. Yâni asıl mesele namazın ruhunu ve sağlayacağı amacı yakalayabilmektir.

Bâtıl ehli; bâtıl sembol ve işaretlere yönelir, hak ehli de hakkın sembol ve işaretlerine yönelir. İyilik ehli; iyilikte yarışır, kötülük ehli de kötülük yolunda yarışır. İyilik ve kötülükte kıstas, Allah'ın vahyidir. Zira sonunda hesabı görecek olan Allah'tır. Mükâfat veya ceza verecek olan Allah'tır.

"Ve nerede olursanız olun, Allah (Kıyamet günün-de) sizi bir araya getirir."

Kâbe'de bizi bir araya getirdiğini biliyoruz. Şimdi de bir araya getirir değil mi Allah bizi? Yâni şu anda yeryüzündeki müslümanların tamamı bir yere taş atsalar yâni:

Ancak sana ibâdet eder ve ancak senden yardım bekleriz, biz kesinlikle senden başkasını dinlemeyiz, kesinlikle senin dediklerinden başkalarının gösterdikleri yola gitmeyiz, sözünü gerçekten bilerek ve inanarak söyleseler, inanın onların birleşmeleri bir an meselesi bile değildir.

Diyelim ki tüm dünya müslümanları bir saat ayakta dursalar, bir gün yürüseler, bir saat bir yerlere doğru yürüseler, hep birden ellerinde taşlarla oyuncak oynasalar, yâni aynı hareketi yapsalar; tüm dünya yerinden oynayacaktır. Ama gelecek inşallah o günler.

"Muhakkak ki Allah herşeye kadirdir."

Yâni olur mu bu ya? Biri dağda, biri bayırda olacak şey mi bu? Bu müslümanlar dirilecek ha! Bu müslümanlar zincirleri kırıp birleşecekler ha! Aralarına konmuş bu barikatları aşıp bir gün bir araya gelecekler ha! Üzülmeyin

Allah herşeye güç yetirendir, olmazı oldurandır. Bu müslümanların kalplerini bir anda birleştirmek Allah'a aittir. Ve bu Allah'a hiçte zor bir şey değildir.

149:"Her nereden (yola) çıkarsan çık yüzünü Mes-cid-i Haram tarafına çevir. Bu emir Rabbinden gelen bir gerçektir. Allah sizin yaptıklarınızdan gafil değildir."

Bu emir, bu kıble meselesi önemine binaen tekrar tekrar bir daha bir daha gelecek. Birincisi 144. âyetteki hüküm, Mescid-i Aksa'-ya yönelmeyi nesih etmek için gelmiştir. İkincisi bu 149. âyetteki hüküm, bu Kâbe'ye yönelme hükmünün artık bir daha kıyamete kadar nesih olmayacağını belirtmek için gelmiş. Artık bu Rabbinden gelen bir hak olmuştur ve kıyamete kadar baki olacaktır. Üçüncüsü 150. âyetteki hüküm de gerek yahudilerin, gerekse hıristiyanların ve müşriklerin, müslümanların aleyhine ellerinde bir delil kalmasın diye indirilmiştir. Bir başka görüşe göre de;

1- Birinci âyet, Mekke'de oturanlar için kıbleye dönme emridir.

2- İkinci emir, Mekke dışında diğer şehirlerde oturanlar için bir emirdir.

3- Üçüncü âyetteki emir de seferde, yolculukta olanlar içindir denmiş.

150:"Her nereden çıkarsan çık, yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ve sizler de nerede olursanız olun, yüzünüzü Mescid-i Haram'a doğru çevirin ki insanların sizin aleyhinize bir delilleri olmasın, (bir delilleri kalmasın.) Ancak onlardan zulmedenler müstesna. Onlardan korkmayın benden korkun. Ta ki size olan nîmetimi tamamlayayım, umulur ki hidâyete erersiniz."

Bu âyet, peygamber (a.s) 'ın Kâbe'ye yönelerek namaz kılacağına dair bilgi önceki kitaplarda haber verilmiştir. Yahudiler de, hı-ristiyanlar da bunun böyle olacağını biliyorlardı. Biliyorlardı ki, Allah'ın son elçisi Kâbe'ye yönelerek namaz kılacaktı. Bu sefer peygamber Kâbe'ye yönelerek namaz kılmayınca da şüpheye düşeceklerdi. Şimdi bu iş gerçekleşince, artık onların hiçbir şüpheleri, hiç bir aleyhte delilleri kalmamıştı.

Ama onlardan zâlimler, zaten yola gelmeyecek. Zâlimler de bu sefer şöyle diyeceklerdi: Peki şimdi o zaman, şimdiye kadar Mescid-i Haram'a niye dönmediniz? Madem bu işin doğrusu buydu da peki niye şimdiye kadar Kudüs'e doğru namaz kıldınız? Niye yahudilerin kıblesine doğru döndünüz bugüne kadar? Yahudiler ve hıristiyanlar di-yorlar ki; bak şimdiye kadar aramız iyiydi, bizim kıblemize dönüyordu-nuz, Mekke'li müşrikler diyorlar ki; şimdiye kadar madem Mescid-i Haram doğruydu da niye dönmediniz? Sevinecekleri yerde bunlar da böyle diyorlardı. İnsanların biri böyle diyor, öbürüsü farklı söylüyor, halbuki Allahu Teâlâ'nın değer yargısına göre durum bunların hepsinin dediklerinden farklıdır ve Allah bunlardan hiç birisinin arzularına uyacak da değildir.

"Onlardan korkmayın, benden korkun. Ta ki size olan nîmetimi tamamlayayım, umulur ki hidâyete erersiniz."

Mü'min hiç kimseden değil, Allah'tan korkacak. Çünkü rızık Allah'tan, ölüm Allah'tan, hayat Allah'tan. Onlardan korkmayın, çünkü onların size yapabilecekleri hiç bir şey yoktur. Korkmak bir ibâdettir ve bu ibâdet yalnızca Allah'a yapılmalıdır. Eğer bir mümin, Allah'ın izni olmaksızın birilerinin kendisine zarar verebileceğine inanarak, ondan korkarsa; Allah korusun, Allah'a şirk koşmuş olacaktır.

151:"Nitekim size, sizin aranızdan âyetlerimizi okuyacak, sizleri arıtacak, size kitap ve hikmeti öğretecek ve size bilmediklerinizi öğretecek bir peygamber gönderdik."

Elçinin ilk görevi âyetleri okumak. Daha pratik uygulamaya geçmeden ilk önce bu âyetleri okuyacağız. Kitap ve sünneti öğretmek. İnşallah biz de şimdi bizim gibi olun demeyeceğiz, bizi pratikte uygulayın, biz nasılsak öyle olun, bizim ev düzenimiz nasılsa siz de öyle yapın demeyeceğiz, bizim hayat anlayışımız, bizim ekonomi anlayışımız nasılsa siz de öyle olun, öyle yapın demeyeceğiz. Peki ne diyeceğiz? İşte bu Rasul gibi olun diyeceğiz. İşte örnek budur. Bu peygamber gibi olun, bu kitabın istediği gibi olun diyeceğiz. Çünkü biz gibi olun desek; insanlar bizi aşamayacaklar, bizde takılıp kalacaklardır. Bizi aşamayan müslümanların da yamuk bir Müslümanlıktan kurtulmaları asla mümkün olmayacaktır. Biz, bize değil, kitap ve sünnete çağıralım ki; doğru dürüst müslümanlar çıksın içimizden. Beni aşamazsınız, beni geçemezsiniz; ancak peygamberi bende göreceksiniz, ben nasıl yaşıyorsam öylece yaşayacaksınız dedi mi insanlar, ötekiler de onda çakılıp kalacaklardır Allah korusun.

"Size bilmediklerinizi de öğretiyor (o peygamber)."

Peygamber bilmediklerini Kur'an'dan öğrenmedi mi? Biz de bilmediklerimizi bu kitaptan öğrenmedik mi? Öyleyse biz de insanlara Kuran'ı tavsiye etmek zorundayız.

152:"Beni zikredin, ben de sizi zikredeyim. Bana şükredin, küfretmeyin."

Bana kulluk edin, benim için yaşayın. Allah'ı zikretmenin, Allah'a şükretmenin en güzel yollarından biri de Allah için hayatı fedâ etmektir. Canı verenin yolunda canı fedâ etmek, malı verenin yolunda malı fedâ etmek, hayatı verenin yolunda kişinin hayatını fedâ etmesinin adına şükür diyoruz.

1- Zikir Kur'andır.

"Andolsun Biz Kur'an'ı zikir için düşünüp öğüt alsınlar diye kolaylaştırdık. Öğüt alan yok mu?"

(Kamer: 22)

"(Resûlüm) Sana bu mukaddes kitabı âyetlerini düşünsünler ve aklı olanlar öğüt alsınlar (zikretsinler) diye indirdik."
(Sâd: 29)

"Kim de benim zikrimden yüz çevirirse, muhakkak ki onun sıkıntılı bir hayatı olacak ve biz onu kıyamet günü kör olarak haşr edeceğiz. O: Rabbim! Beni niçin kör olarak haşr ettin? Oysa ben hakikaten görür idim! Der. Allah da buyurur ki: "İşte böyle. Çünkü sana âyetlerimiz geldi de sen onları unuttun. Bugün de aynı şekilde sen unutuluyorsun!"
(Taha: 124)

Bunun gibi pek çok âyette zikir, Kur'an olarak anlatılır.

2- Zikir namazdır. Çünkü namazda da kıraat vardır.

3- Zikir hutbedir. Çünkü Rabbimiz:

"Ey iman edenler! Namaza çağrıldığınız (Ezan okunduğu) zaman, hemen zikre koşun ve alışverişi bırakın."
(Cum'a: 9)

Âyet-i kerîmede geçen zikrullahtan kasıt Cuma hutbesidir.
Öyleyse zikir, Allah'la beraber olmaktır. Zaten her ân Allah bizimle beraber de, bizim tarafımızdan bunun zihinde canlı tutulmasının adına zikir diyoruz. İşte bu zikrin anlaşılabilmesi adına onu şöyle gruplandıracağız:

1- Lisanın zikri.

2- Kalbin zikri.

3- Bedenin, eczamın zikri.

Aslında genel mânâda zikir ikiye ayrılır. İnsanın zikri ve canlı cansız diğer varlıkların zikri. Biz burada zikri üçe ayırırken, bu ayırımı insanın zikri açısından yaptık.

1- Lisanın zikri, Bu da üç çeşit muteala edilebilir.

a: Birincisi mahza zikir olan Kur'an'ın tilavetidir, Kur'an'ın kıraatidir.

Meselâ ben:

Kur'an'dan bir bölüm okumaya başladık mı, işte bu zikirdir. Zira Kur'an mahza zikirdir. Efendim işte şunu beş kere okuyacaksın, bunu on kere okuyacaksın, bunu yüz kere söyleyeceksin demek değildir zikir. Kur'an okumaya başladınız mı, işte bu zikirdir. Hangi âyet, hangi bölüm olursa olsun fark etmez.

b: Lisanın ikinci zikri, Allah'ın esmasını telaffuz etmektir. Allah'ın esmasını tekellüm de zikirdir.

"Allahu ekber" "La İlâhe illallah

Gibi. Bu da dilin zikridir.

c: Dilin üçüncü zikri de vahyin sözcülüğünü yapmak adına söylediği herşey zikirdir.

Yâni kişinin din adına konuşması, vahyin sözcülüğü adına söz söylemesi, Kur'an ve sünnetin anlatımı adına dilin hareket etmesi de zikirdir. Din adına konuşmak, Allah'ın istediğini Allah'ın istediği yerde söylemek, emr-i bil'marûf ve nehy-i ani'l münker yapmak, öğretmek, anlatmak, emretmek, nehyetmek, duyurmak, sevdirmek, tanıtmak gibi meşru sebeplerle dili hareket ettirmek de zikirdir.

Meselâ şu anda benim konuşmam zikirdir. Sizin çocuklarınıza nanazı öğretmeniz zikirdir. Hattâ kişinin hanımıyla yatağında şakalaşması da zikirdir. Bunların hepsi dilin zikridir ki; müslüman asla bun-dan fariğ olmamalıdır. Çünkü Allah'ın Rasülünün bir hadisine göre bu zikirden fariğ olan adamın kalbi kaskatı kesilecektir.

Zâlim bir hükümdar karşısında hakkı söyleyen mü'minin dili bi-lelim ki; o anda zikrediyor demektir. Mü'minlere Kur'an öğreten, hadis öğreten kişinin, çocuğunu terbiye eden kişinin dili o anda zikrediyor demektir.

2- Kalbin zikrine gelince, kalbin zikri, kalbin fonksiyonu, kalbin eylemi olan niyetin Allah'a ait kılınmasıdır. Niyetin Allah'a ait kılınma-sı, yâni bir hayat boyu kalbin Allah'ı hatırlayarak niyet sahibi olması demektir. Zira kalp iman ve küfür, kabul ve red makamıdır. Kalp niyet makamıdır. Kalp hadiseler karşısında kişinin meylinin değerlendirilme merkezidir. Yâni kişi diliyle ne söylerse söylesin, kalpten ne geçirdiği önemlidir. Çünkü kalp fesat ve salah olabilme özelliğine sahiptir. İşte bu iki özelliğe de sahip olabilen kalp, eğer Allah'ın istediği gibi bir özelliğe sahipse, yâni Allah için niyet taşıyorsa; o zaman işte bu kalp, zikir halindedir diyoruz.

3- Üçüncüsü de bedenin zikri. Bedenin zikri de bütün ecsamıyla, tüm cevarıhıyla bedenin Allah'ın kulluğunda istihdam edilmesidir. Yâni göz hakkı görür, kulak hakkı işitir, dil hakkı konuşur, mide helâl yer, kafa meşru bilgiler öğrenir, ayak meşru yerlere gider, el meşru şeylere uzanırsa, tüm azalar Allah'a kulluk işinde istihdam edilirse, işte bu da bedenin zikridir; yâni tüm azaların yaratılış gâyeleri istikâmetinde kullanılması. Allah azaları ne için yaratmışsa; onu, ona tahsis etmek bu azaların zikridir. Eğer bu azaları yaratılış gâyelerinin dışında kullanmaya kalkışırsak, Allah korusun o zaman zâlim durumuna düşeriz. Allah buyurur ki:

Sizler beni zikredin ki, ben de sizi zikredeyim. Beni, bana itaatle zikredin ki; ben de sizi rahmetimle zikredeyim. Beni dualarınızla zikredin ki; ben de sizin dualarınızı kabul edeyim. Beni dünyada zikredin ki; ben de sizi âhirette zor zamanınızda zikredeyim. Beni sıhhatteyken zikredin ki; ben de sizi zor günlerinizde zikredeyim. Beni benim yolumda cihadla zikredin ki; ben de sizi zaferle zikredeyim.